JAMES HADLEY CHASE

ABONAMENT PE TRENUL SPRE IAD

EDITURA TINERETULUI

AVENTURA

JAMES HADLEY CHASE

ABONAMENT PE TRENUL SPRE IAD

În romîneşte de
CONST. POPESCU

EDITURA TINERETULUI

JAMES HADLEY CHASE

THE GUILTY ARE AFRAID

A PANTHER BOOK
London 1966

CAPITOLUL UNU

I

Primul lucru care mi-a atras atenţia cînd am ieşit din gara oraşului St. Raphael a fost o vampă blondă, într-un costum de baie sumar, cu o pălărie de pai cît roata carului şi cu ochelari de soare mari ca nişte gogoşi. Îşi expunea cu generozitate un trup satinat şi bronzat, cu a cărui linie s-ar fi mîndrit şi domnul Varga [1].

Fata se urcă alene într-un Cadillac nedecapotabil, în timp ce bărbaţii singuri nu-şi dezlipeau ochii de la ea.

Nici eu nu mi-i dezlipeam.

Se aşeză în dosul volanului, ridică din sprîncene şi îşi inspectă regatul de masculi. În clipa cînd porni maşina, îmi zîmbi dispreţuitor.

Hamalul care-mi ducea bagajele mă înghionti.

— Dacă la asta te holbezi aşa, şefule, să vezi ce te aşteaptă cînd ai s-ajungi pe plajă. Să chem un taxi ?

— Sînt multe ca ea ? l-am întrebat uşor năucit. La noi în oraş dacă o fată umblă aşa de dezbrăcată, nimereşte la închisoare.

— Pe-aici colcăie. Aşa-i la St. Raphael City. E voie orice. Dar să nu-ţi faci iluzii. Fetişcanele astea

[1] Desenator american de modele pentru revistele marilor case de modă. (n.t.)

cu cît arată mai mult, cu atît oferă mai puţin. Doar banii le impresionează. Să chem un taxi?

I-am spus să cheme, apoi mi-am scos batista şi mi-am şters faţa.

Era unsprezece şi jumătate dimineaţa, iar soarele ardea nemilos. Oamenii se scurgeau din gară spre maşinile care îi aşteptau, spre taxiuri sau spre trăsurile cu cai. Mă aflam într-o staţiune şi speram din tot sufletul să-i fi trecut prin minte lui Jack să-mi rezerve o cameră.

Un taxi trase la trotuar şi hamalul îmi vîrî bagajele înăuntru. I-am dat un bacşiş şi-a plecat.

— La Hotelul Adelphi — i-am spus şoferului.

M-am urcat în maşină şi-am început din nou să mă şterg pe faţă.

Maşina îşi croi drum prin forfota circulaţiei şi, după cîteva minute, coti spre mare, în şoseaua principală: un bulevard larg şi impunător, cu magazine elegante, palmieri şi poliţai în uniforme tropicale. Oraşul avea un aspect înstărit. Limuzine Cadillac şi Clipper decapotabile se aliniau de o parte şi de cealaltă a bulevardului. Toate mari ca nişte autobuze.

Pe cînd înaintam o dată cu celelalte maşini, m-am aplecat şi-am urmărit pe fereastră femeile. Cele mai multe erau în costume de plajă: unele în pijamale de interior, în pantaloni scurţi şi bolerouri, altele în costume de baie foarte sumare. Cele masive vădeau o preferinţă constantă pentru pantalonii scurţi. Din cînd în cînd recunoşteam cîte o tîrfă, dar majoritatea erau grase şi trecute.

Şoferul observă în oglinda laterală figura mea atentă, scoase capul pe fereastră şi scuipă.

— Parcă-i sîmbătă noaptea în cartierul bordelurilor, nu ? zise el.

— Tocmai mă întrebam cu ce seamănă — i-am răspuns şi m-am lăsat la loc pe spate. Aveţi un orăşel grozav.

— Serios ? Nu dau doi bani pe el. Dacă nu eşti milionar, mai bine îţi tai beregata decît să locuieşti aici. Nu există un al doilea loc pe lume cu atîţia milionari pe kilometru pătrat. Ştiai ?

I-am răspuns că nu ştiam şi m-am întrebat neliniştit dacă aveau să-mi ajungă banii pe care îi luasem cu mine. Îmi dădeam seama că era de prisos să încerc să împrumut de la Jack.

Am suit un deal, ne-am îndepărtat de mare şi o vreme am mers pe un drum liniştit, străjuit de o parte şi de alta de portocali. Taxiul trase la intrarea hotelului.

Cînd m-am dat jos din maşină, m-am uitat la hotel. Nu părea de loc luxos. Exact hotelul pe care m-aş fi aşteptat să-l aleagă Jack ; probabil că mîncarea era bună. Jack avea mare talent să descopere hoteluri cu masă de calitate.

Un boy în uniformă ieşi din clădire şi îmi luă bagajele. I-am dat şoferului un dolar, am urcat treptele şi-am intrat în hol. Era destul de încăpător, mobilat cu fotolii de răchită şi cîteva hîrdaie de aramă cu palmieri aproape ofiliţi. Nu era somptuos, dar cel puţin era curat.

Funcţionarul de la biroul de primire, un bortos chel, a cărui cravată de mătase îi susţinea cea de a doua bărbie, îmi zîmbi larg şi îmi oferi tocul.

— Aveţi cameră rezervată, domnule ?

— Așa sper. Mă numesc Lew Brandon. V-a anunțat domnul Sheppey de venirea mea ?

— Desigur, domnule Brandon. V-am rezervat camera de alături. Apăsă pe butonul unei sonerii și băiatul de serviciu răsări ca din pămînt. Condu-l pe domnul Brandon la camera 245. Îmi zîmbi larg din nou. Domnul Sheppey ocupă camera 247. Sper c-o să vă simțiți bine la noi, domnule Brandon. Vă stăm la dispoziție cu orice fleac...

— Mulțumesc. Domnul Sheppey e sus ?

— Nu. A plecat cam acum o oră. Îmi zîmbi discret și timid. Însoțit de o tînără doamnă. Îmi închipui că s-au dus la plajă.

Nu m-a surprins. Jack nu se omora muncind și avea mare slăbiciune pentru femei.

— Cînd se întoarce, spuneți-i c-am sosit. Rămîn în cameră.

— Desigur, domnule Brandon.

M-am înghesuit împreună cu băiatul de serviciu și cu bagajele într-un lift vechi de cînd lumea și ne-am hurducăit două etaje.

Camera 245 era un coteț încins ca un cuptor de turnătorie. În pat cred că nu încăpea nici măcar un pitic, dușul picura, iar fereastra nu dădea spre mare. Singura speranță era să coste ieftin. N-avea altă calitate.

După ce băiatul termină cu operațiile obișnuite — lăsatul și ridicatul obloanelor, aprinderea și stingerea luminii, părînd surprins să descopere că toate funcționează — l-am concediat.

Am telefonat la biroul de serviciu și-am cerut să mi se trimită niște gheață și o sticlă mare de whisky

Vat 69. Apoi m-am dezbrăcat la piele și m-am vîrît sub duș. Cît am stat acolo m-am simțit perfect, dar cum m-am întors în dormitor m-au trecut din nou năduşelile.

Am luat o înghițitură de whisky și mă pregăteam să mai fac un duș, cînd am auzit ciocănituri în ușă. M-am încins cu un prosop, am descuiat ușa și-am deschis-o. Un tip solid, cu mutră congestionată, tăbăcită de vînt, cu nas pistruiat, ce părea să fi fost strivit cîndva mai de mult, și puțind a polițai din cap pînă-n picioare, mă împinse îndărăt în cameră și închise ușa.

— Tu ești Brandon ? mă întrebă el cu o voce aspră ca șmirghelul.

— Exact. Ce poftești ?

Își scoase portvizitul și-mi arătă permisul.

— Sînt sergentul Candy, de la brigada criminală. Îl cunoști pe Jack Sheppey ?

Am simțit cum mă furnică un fior de teamă pe șira spinării. Nu era prima oară că Sheppey avea încurcături cu poliția. Acum șase luni îi trăsese un pumn în ochi unui polițai și se alesese cu zece zile închisoare. Trei luni mai înainte de asta îl pocnise pe altul și primise o amendă de douăzeci și cinci de dolari. Jack nu-i putea suferi pe polițiști.

— Da, îl cunosc. A intrat în vreo încurcătură ?

— Dacă vrei, zi-i încurcătură — răspunse Candy. Scoase un pachețel cu gumă de mestecat, rupse învelitoarea de celofan și-și vîrî o pastilă în gură. Poți să-l identifici ?

M-am speriat de-a binelea.

— A avut cumva vreun accident ?

— A murit — zise Candy. Hai, grăbeşte-te şi îmbracă-te. M-aşteaptă o maşină afară. Locotenentul vrea să vii acolo.

— A murit ? M-am holbat la mutra lui lată şi roşie. Ce s-a întîmplat ?

Candy înălţă din umerii grei.

— O să-ţi spună locotenentul. Hai odată. Nu-i place s-aştepte.

Mi-am pus cămaşa şi pantalonii, m-am pieptănat, am îmbrăcat haina şi m-am aşezat pe pat să-mi trag ciorapii şi să mă încalţ. Mîinile îmi cam tremurau.

Jack şi cu mine ne împăcasem perfect. Profitase însă întotdeauna prea violent de viaţă : trăise fiecare secundă din plin, alegîndu-se cu mult mai multe decît am reuşit eu vreodată. Mi se părea cu neputinţă să fi murit.

După ce m-am încălţat, mi-am turnat o duşcă de whisky. Simţeam nevoia să beau.

— Vrei ? l-am întrebat pe Candy.

Ezită, îşi linse buzele groase, se luptă cu conştiinţa profesională şi pierdu lupta.

— Păi, nu-s chiar în interes de serviciu...

I-am turnat o porţie care l-ar fi băgat pe altul sub masă, dar el o dădu pe gît de parcă era apă chioară.

— Hai — zise şi lăsă jos paharul. Îşi umflă obrajii şi se bătu pe piept. Locotenentului nu-i place s-aştepte.

Am coborît cu liftul. În timp ce traversam holul, am văzut că funcţionarul de la biroul de primire mă

fixează cu nişte ochi cît pumnul. Băiatul de serviciu se uită şi el lung la mine. Îşi închipuiau probabil c-am fost arestat.

Doi domni bătrîni, în pantaloni albi de flanel, cu jachete sport, modelul Universităţii Harvard, stăteau în fotoliile de răchită de lîngă uşă. Şi ei ne-au privit lung pe cînd treceam, iar unul rosti :

— Fac prinsoare că tipul ăla e poliţist.

Am coborît treptele spre maşina care ne aştepta. Candy s-a suit la volan, iar eu m-am aşezat alături. A condus repede pe străzile dosnice, evitînd circulaţia intensă a arterelor principale.

— Unde-a fost găsit ? am întrebat brusc.

— La Bay Beach — îmi răspunse Candy, mişcîndu-şi falca masivă în timp ce mesteca. E acolo un şir de cabine de plajă. L-a găsit îngrijitorul.

I-am pus întrebarea care mă frămînta din clipa cînd aflasem că-i mort :

— A avut cumva un atac de inimă ?

Candy apăsă pe butonul care declanşa sirena, fiindcă un Cadillac încerca să i-o ia înainte. La urletul sirenei, Cadillac-ul viră şi încetini, iar Candy îl depăşi şi-i aruncă şoferului o privire feroce.

— A fost asasinat.

Am rămas liniştit, cu mîinile încleştate între genunchi, pentru a absorbi şocul.

Nu mi-a mai venit să spun nimic. Stăteam cu ochii pironiţi înainte şi-l ascultam pe Candy cum îngîna aiurea o melodie.

Am ajuns la plajă în mai puţin de cinci minute. Candy conducea repede pe o şosea largă, paralelă cu

marea. În cele din urmă ne-am apropiat de un şir de cabine aflate pe plajă, vopsite în roşu şi alb, şi de un loc de parcare. Cabinele erau umbrite de palmieri şi se vedeau obişnuitele umbrele de plajă, în culori ţipătoare. Pe şosea erau parcate patru maşini de-ale poliţiei. Am zărit o mulţime de vreo două sute de oameni, cei mai mulţi în costume de baie, în picioare lîngă cabine. Am recunoscut la parcare şi Buick-ul decapotabil cumpărat de ocazie împreună cu Jack şi pentru care mai plăteam încă rate.

Ne-am croit drum prin mulţimea care mă urmărea curioasă. Ajunşi lîngă cabine, Candy spuse :

— Tipul ăla mărunţel e locotenentul Rankin.

Rankin ne văzu şi se îndreptă spre noi. Era cu un cap mai scund decît Candy. Purta un costum de vară gri-deschis şi pălărie moale, lăsată cu grijă într-un unghi şmecheresc pe ochiul drept : un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu faţă netedă şi aspră, ochi cenuşii, reci, şi o tăietură mică ce-i servea drept gură. Părul, alb la tîmple, fusese tuns recent. Era cochet, îngrijit şi dur ca oţelul călit.

— El e Lew Brandon, domnule locotenent — zise Candy.

Rankin se uită la mine. Avea o privire pătrunzătoare ca un reflector. Scoase din buzunar o bucăţică de hîrtie subţire şi mi-o vîrî sub ochi.

— Tu ai trimis asta ?

Mi-am coborît privirea asupra hîrtiei. Era telegrama trimisă lui Jack, prin care îl informam de ora sosirii mele.

— Da.
— Erați prieteni ?
— Eram asociați în afaceri. Era colegul meu.

Rankin continuă să mă privească lung. Rămase o vreme cu ochii asupra mea, apoi se frecă la bărbie și zise :

— Mai bine să-l vezi, și discutăm după aceea.

Mi-am adunat tot curajul, l-am urmat pe nisipul fierbinte și am intrat într-o cabină.

II

Cîteva matahale presărau pudră pe pervazul ferestrelor, pentru a culege amprente. Un tip subțirel și mai în vîrstă ședea la o măsuță, cu o valijoară neagră la picioare, și completa un formular gălbui.

Aproape că nu i-am observat. Mi-am îndreptat imediat privirea spre locul unde zăcea Jack, lîngă un fel de divan. Stătea ghemuit pe dușumea, alături de pat, ca și cum ar fi încercat să se îndepărteze de cineva în timp ce murea.

N-avea pe el decît o pereche de chiloți de baie. Între ceafă și umărul drept se vedea o gaură albastru-roșcată. Pielea din jurul găurii se învinețise rău. Pe fața moartă și bronzată se citea teama.

— El e ? întrebă Rankin calm, urmărindu-mă cu privirea lui cenușie și rece.

— Da.

— În regulă. Se uită la tipul subţirel : Mai ai mult, doctore ?

— Sînt aproape gata. O crimă executată la perfecţie. Pare opera unui profesionist. Cred că s-a lucrat cu o daltă foarte ascuţită, din cele de spart gheaţa. E o mînă de expert la mijloc. L-a nimerit exact lîngă bulbul occipital. A fost înfiptă cu o forţă considerabilă. Moartea s-a produs instantaneu. Bănuiesc c-a fost ucis cam acum o oră.

— Puteţi să-l luaţi de aici cînd terminaţi — bombăni Rankin. Se întoarse spre mine : Hai să ieşim. Păşi în soarele fierbinte, clipind puţin din pricina luminii nemiloase. Îi făcu semn cu mîna lui Candy, care se apropie. Mă întorc cu Brandon la hotel. Vezi ce poţi descoperi pe-aici. Doctorul zice c-a fost asasinat c-o daltă de spart gheaţa. O să vină şi Hughson cu cîţiva oameni. Pune-i să caute dalta. Nu-i exclus ca ucigaşul s-o fi aruncat, dar mă-ndoiesc. Se uită la ceasul-brăţară, de aur, purtat pe dinăuntru la încheietura subţire a mîinii. Ne vedem la mine-n birou, la două jumătate.

Îmi făcu semn cu degetul, apoi o luă în curmeziş pe plajă, trecînd prin mulţime ca şi cum aceasta nici n-ar fi existat. Spectatorii se dădură grăbiţi la o parte, privindu-mă curioşi cum îl urmam.

Cînd treceam pe lîngă terenul de parcare, i-am spus :

— Domnule locotenent, Buick-ul ăla decapotabil e al meu şi-al lui Sheppey. Îl folosea aici.

Rankin se opri, se uită la Buick, apoi făcu semn cu mîna unuia dintre subalterni.

— Spune-i sergentului Candy că Sheppey a venit în maşina aia decapotabilă. Vezi dacă nu găseşti amprente şi percheziţionează atent. Cînd ai terminat, pune pe cineva s-o ducă la Hotelul Adelphi şi s-o lase acolo. Se uită la mine : E-n regulă ?

— Mulţumesc.

Ne-am îndreptat spre un automobil al poliţiei şi ne-am suit în spate.

— Hotelul Adelphi — îi spuse Rankin şoferului. Fă un ocol şi mînă încet. Am de discutat ceva.

Şoferul duse mîna la şapcă, porni motorul şi se angajă în traficul rutier.

Rankin se aşeză într-un colţ, scoase o ţigară de foi din buzunar, o scutură din carapacea ei metalică, îi tăie vîrful şi o vîrî între dinţii lui mici şi albi. O aprinse, trase adînc fumul în piept, îl reţinu, apoi îl suflă încet prin nările strînse.

— Dă-i drumul — zise el. Cine eşti, cine-i Sheppey şi tot ce s-a întîmplat. Nu te pripi. Ia-o pe îndelete, ca să-mi fac o imagine completă.

Mi-am aprins o ţigară, am reflectat o clipă, apoi am început să vorbesc.

I-am spus că Sheppey şi cu mine conduceam de cinci ani cu succes o agenţie de cercetări la San Francisco.

— Urmăream de trei săptămîni o afacere la New York, iar Sheppey se ocupa de birou. În timp ce mă aflam la New York, mi-a telegrafiat să vin imediat la St. Raphael City. Spunea că anchetează o afacere pe picior mare, din care aveau să iasă bani grei. Mi-am terminat cum am putut treaba la New York, am luat

avionul pînă la Los Angeles, iar de acolo am venit cu trenul. Am sosit azi-dimineață la unsprezece și jumătate. M-am dus la hotel, unde am aflat că Sheppey îmi rezervase o cameră, dar mi s-a spus că era plecat momentan. Tocmai făceam un duș cînd m-a luat sergentul Candy. Asta-i tot ce-ți pot spune.

— Sheppey n-a pomenit de ce afacere e vorba? întrebă Rankin.

— Jack nu se prea omora scriind — am răspuns clătinînd din cap. Cred că hotărîse că-i mai rapid și mai simplu să-mi comunice verbal, decît să-mi scrie.

Rankin se gîndi o clipă, apoi zise:

— Ai la tine permisul de detectiv particular?

I-am înmînat portvizitul. Îi cercetă rapid conținutul și mi-l înapoie.

— Nu știi cine-l angajase sau despre ce afacere era vorba?

— Habar n-am.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mi-ai spune dac-ai ști?

— Probabil, dar, cum nu știu, nu se pune problema.

Se scărpină pe obraz și făcu ochii mici.

— Crezi că are însemnări asupra cazului? Rapoarte despre felul cum înaintau cercetările?

— Mă-ndoiesc. Nu se prea omora cu notele scrise. De obicei lucram împreună și eu redactam rapoartele.

Mută țigara de foi între buze.

— Ce căutai la New York, dacă ai biroul la San Francisco?

— S-a întîmplat să fiu chemat de un fost client. S-a mutat la New York și-a ținut morțiș să mă ocup eu de caz.

— Sheppey a ieșit și el din raza lui de acțiune, nu ? Crezi că lucra tot pentru un fost client ?

— Poate, deși nu cunosc nici unul care să se fi mutat aici.

— Crezi c-o fi fost asasinat fiindc-o fi descoperit ceva în legătură cu afacerea asta ?

Am ezitat să-i răspund, amintindu-mi că funcționarul de la biroul de primire îmi spusese că Jack plecase întovărășit de o femeie.

— N-am idee. La hotel mi s-a spus că a venit o femeie să-l ia și c-au plecat împreună. Alerga după fuste. Asta era marele lui defect. Lăsa baltă orice afacere cînd vedea o femeie care-l interesa. Poate să se fi întîmplat așa ceva, iar soțul ei să se fi înfuriat. Sînt doar presupuneri, dar mai înainte a intrat într-o groază de bucluguri de pe urma femeilor.

— Făcea curte și celor măritate ? mă întrebă Rankin strîmbîndu-se.

— Nici nu-i păsa, dacă arătau bine. Să nu-ți închipui că-l bîrfesc. Era prietenul meu cel mai bun, dar uneori mă scotea din sărite cînd lăsa treaba ca să alerge după vreo damă.

— N-am prea auzit ca un soț să-și manifeste nemulțumirea cu ajutorul unei dalte de spart gheața. La mijloc e mîna unui criminal de profesie.

— Poate că era un soț de profesie. Aveți vreunul în fișe, care operează cu dalte de spart gheața ?

— Nu știu nici unul — zise Rankin și clătină din cap. Orașul ăsta e doldora de bani. Și-au făcut

apariția o puzderie de tipi puși pe-mbogățit, dintre care unii sînt primejdioși. Pînă acum n-a fost încă nimeni ucis c-o daltă de spart gheața, dar întotdeauna trebuie să înceapă cineva. Scutură scrumul țigării de foi. N-ai putea să afli ceva despre afacerea cu care se ocupa ? E problema numărul unu. Trebuie să fiu sigur că moartea n-are legătură cu cazul anchetat de el.

— Dacă n-a lăsat un raport în cameră, nu pot să vă spun absolut nimic — l-am mințit.

Mai înainte de a-i face cunoscut că s-ar putea să-i dau numele clientului, voiam să mă conving mai întîi eu dacă cel care-l angajase pe Jack era nevinovat. Era o presupunere cam hazardată, dar mi se părea posibil ca Ella, dactilografa noastră, care se ocupa de biroul de la San Francisco, să știe ceva.

Rankin se aplecă înainte și-i spuse șoferului :

— În regulă. Dă-i bătaie.

În mai puțin de cinci minute trăgeam în fața Hotelului Adelphi.

Am traversat împreună holul și ne-am îndreptat spre biroul de primire, unde funcționarul ne aștepta cu bărbiile-i grase tremurînd și cu ochii ieșiți din orbite de atîta curiozitate ținută în frîu.

Cei doi domni bătrîni, în pantaloni albi de flanel, primiseră întăriri pe soțiile lor, care păreau scoase din paginile unui roman din epoca reginei Victoria. Stăteau nemișcați, cu ochii țintă la noi și cu urechile larg deschise.

— Să discutăm undeva unde nu ne pot auzi ciorile astea bătrîne — zise Rankin, ridicînd intenționat vocea.

— Desigur, domnule locotenent — răspunse funcționarul, cu glas șovăielnic. Ne conduse în dosul biroului, într-o cămăruță. S-a întîmplat ceva neplăcut ?

— Nu s-a întîmplat nimic la hotel — zise Rankin Cum te cheamă ?

Funcționarul păru și mai încurcat.

— Edwin Brewer.

— La ce oră a plecat Sheppey de la hotel ?

— Pe la vreo zece și jumătate.

— Era întovărășit de-o femeie ?

— Da. A venit la birou și-a întrebat de el. În timp ce discutam cu ea, a ieșit din lift domnul Sheppey și-au plecat împreună.

— A spus cum o cheamă ?

— Nu. Domnul Sheppey a apărut mai înainte s-apuc s-o întreb cum se numește.

— Păreau să se cunoască bine ?

Brewer își linse nervos buzele.

— Mda. Domnul Sheppey se purta foarte familiar cu ea.

— Cum adică ?

— Păi, s-a apropiat de ea și i-a spus : „Hello, scumpo !", apoi a prins-o de șold și-a ciupit-o.

— Și ea ?

— A rîs forțat, dar mi-am dat seama că nu-i făcea plăcere. Nu era genul de femeie cu care să-ți îngădui asemenea familiarisme.

— Ce gen era atunci ?

— Avea un fel de demnitate. Greu să vă explic. Pur și simplu, nu era genul cu care să-ți îngădui asemenea familiarisme.

— Și totuși el și-a îngăduit?
— Asta nu înseamnă nimic — am intervenit. Jack nu respecta pe nimeni. Dacă avea chef, ciupea și nevasta unui episcop.
Rankin se încruntă.
— Poți să descrii femeia?
Brewer își frecă mîinile agitat.
— Foarte atrăgătoare. Brunetă și cu o siluetă grozavă. Purta ochelari mari de soare și o pălărie uriașă. N-am văzut-o prea bine la față. Avea pantaloni pescărești bleumarin și o bluză albă.
— Ce vîrstă?
— În jurul a douăzeci de ani, n-aș putea să vă spun sigur. Poate chiar douăzeci și cinci.
— Ai recunoaște-o dac-ai revedea-o?
— A, firește.
Rankin își stinse țigara de foi în scrumiera de pe biroul lui Brewer.
— Dacă n-ar mai avea o pălărie uriașă și ochelari de soare, și-ar fi cu capul descoperit și într-o rochie albă, crezi c-ai mai recunoaște-o?
Brewer reflectă un moment, apoi se uită plouat.
— Hm, poate că nu.
— Poți să recunoști deci hainele, dar nu femeia?
— Chiar așa.
— Asta nu-i de prea mare ajutor, nu? zise Rankin. Foarte bine, nu-i nimic. Ce s-a întîmplat după ce Sheppey a salutat-o?
— Domnul Sheppey a zis că trebuie să se întoarcă peste două ore și că să se grăbească. Au plecat împreună și i-am văzut pornind cu mașina lui.

— Femeia şi-a lăsat automobilul aici ?
— Nu l-am văzut. Cred c-a venit pe jos.
— Dă-mi cheia de la camera lui.
— Să-l chem pe Greaves ? E detectivul hotelului.
Rankin clătină din cap.
— Nu. N-am chef ca detectivul hotelului să se fîţîie de colo-colo şi să şteargă indiciile.
Brewer ieşi din birou şi se duse la tabloul cu chei. L-am urmat. Cei patru bătrîni din hol se uitau fix la noi.
— Trebuie c-a luat cheia cu el — zise Brewer. Vă dau un duplicat.
Găsi o cheie şi i-o înmînă lui Rankin. În timp ce Rankin o lua, Brewer întrebă :
— I s-a întîmplat ceva domnului Sheppey ?
Cei patru se aplecară înainte. Mureau de curiozitate.
— A născut — zise Rankin. Cred că-i pentru prima oară în istorie, dar nu sînt absolut sigur, aşa că nu spune c-o ştii de la mine.
Ne-am îndreptat spre lift. Bătrînii ne urmăreau cu mutre uluite. Rankin apăsă pe butonul etajului doi şi rosti :
— Nu pot să sufăr bătrînii care locuiesc la hoteluri.
— Ai să îmbătrîneşti şi dumneata. Nu de plăcere stau la hotel...
— Un detectiv sentimental — zise el şi colţurile gurii îi căzură. Credeam c-am întîlnit toate tipurile de oameni.
— Ai aflat ceva despre fată de la îngrijitorul cabinelor ? l-am întrebat pe cînd treceam de primul etaj.

— Da. Aceeaşi descriere. Fiecare cabină are cîte două cămăruţe, ca să te schimbi. Ea a folosit una, iar el pe cealaltă. I-am găsit pantalonii pescăreşti, cămaşa, pălăria şi ochelarii de soare. Hainele lui erau în încăperea de alături.

— Fata şi-a lăsat hainele în cabină ? am întrebat uimit.

— Exact. S-ar putea să însemne două lucruri : fie că dorea să dispară şi s-a decis să plece în costum de baie — toată lumea în oraşul ăsta blestemat umblă în costume de baie. Fie că s-a dus să înoate, şi-a fost şi ea omorîtă de cel care mai înainte l-a ucis pe Sheppey. Oamenii mei cercetează plaja. Eu cred însă că fata şi-a luat tălpăşiţa.

— N-a văzut-o nimeni cînd a ieşit din cabină ? l-am întrebat în timp ce liftul se oprea la etajul doi.

— Nu, dar mai întrebăm prin împrejurimi.

Am luat-o pe coridor spre camera 247.

— S-a deghizat foarte abil — continuă Rankin în vreme ce vîra cheia în uşă. În oraşul ăsta, nimeni nu se uită la chipuri, ci la siluetă.

Întoarse cheia în broască şi împinse uşa. Am rămas pe loc şi-am privit prin cameră. Era ceva mai mare ca a mea, dar nu cu mult, la fel de încinsă şi fără aer.

— Dumnezeule ! murmură Rankin.

Prin cameră părea c-a trecut un ciclon. Sertarele de la comodă atîrnau toate. Lucrurile lui Jack erau aruncate pe jos. Servieta îi fusese ruptă, iar hîrtiile risipite peste tot. Aşternuturile fuseseră smulse de pe pat, iar din salteaua spintecată ieşea umplutura.

Pernele fuseseră şi ele sfîşiate, iar fulgii zăceau grămadă pe duşumea.

— S-a lucrat foarte repede — zise Rankin. Dac-ar fi fost ceva de găsit, acum e prea tîrziu. O să trimit băieţii. Poate c-au mai rămas nişte amprente, deşi sînt sigur că n-au să găsească nimic.

A închis uşa şi a încuiat-o.

CAPITOLUL DOI

I

Stăteam în pat şi ascultam tropăiala greoaie, vînzoleala de alături şi murmurul vocilor, în timp ce oamenii lui Rankin căutau indicii.

Mă simţeam deprimat şi singur. Cu toate defectele lui, Jack fusese un partener excelent. Ne întîlnisem cu cinci ani în urmă, pe vremea cînd lucram ca anchetator principal în biroul procurorului districtual. Jack era reporter la rubrica de fapte diverse a ziarului *San Francisco Tribune*. Ne-am împrietenit şi, într-o noapte, la o sticlă de whisky, am căzut de acord că ni se făcuse lehamite să fim marionetele a doi cretini bortoşi, care şedeau în dosul birourilor şi păreau încîntaţi să ne muncească la sînge.

Deşi ne ameţisem uşor, ne venea greu să renunţăm la siguranţa oferită de un salariu regulat, în schimbul riscului de a lucra pe cont propriu. N-aveam

un capital prea mare. Dispuneam de cinci sute de dolari mai mult ca Jack, dar aveam o experiență îndelungată și-am crezut că putem să tragem profit de pe urma ei.

În oraş erau cîteva agenții de cercetări. Cunoşteam o bună parte din ele şi nu prea făceau multe parale. După ce-am băut jumătate din sticla de whisky, am hotărît să renunțăm la slujbe și să întemeiem o agenție.

Ne-a mers bine de la bun început. După un an, cîștigam destul ca să trăim ca lumea, și de-atunci n-am regretat niciodată.

M-am întrebat cum o să fie lucrul fără partener. M-am întrebat dacă n-ar trebui să caut pe altcineva, ca să formez o echipă. Aveam destui bani la bancă pentru a-i plăti soției lui Jack partea lui din agenție. Era o roşcată stupidă, care îl înnebunise pe vremuri, şi nu mă îndoiam c-avea să se grăbească să-și recapete banii împrumutați lui Jack ca să deschidem agenția.

Mi-am mutat şirul gîndurilor şi-am început să reflectez la moartea lui Jack. Nu credeam că era legată de cazul pe care îl ancheta. Părea mai probabil că se încurcase cu amanta vreunui gangster, iar gangsterul îl omorîse. O daltă ascuțită, cum remarcase şi Rankin, era arma unui ucigaş de meserie şi fusese folosită ca atare. Trebuia să aflu însă numele clientului lui Jack. Îmi spusese că afacerea o să ne umple de bani. Cu siguranță, căci altfel Jack nu s-ar fi deranjat să vină pînă aici tocmai de la San Francisco. Aşadar, clientul era bogat. Asta nu-mi ajuta cu nimic. După

cîte-mi dădusem seama, mai toţi cei din St. Raphael erau doldora de bani.

Trebuia să fiu sigur că acel client n-avea nici o legătură cu crima şi doar apoi să-i dezvălui lui Rankin identitatea lui. Nimic nu dăunează reputaţiei unui detectiv particular ca faptul de a vîrî clientul în ghearele legii. E o gafă care nu se uită cu una cu două.

După plecarea oamenilor lui Rankin aveam să-i telefonez Ellei, dar nu de la hotel. Nu ştiam cît e de şmecher Rankin, dar dacă era pe cît îl bănuiam, lăsase desigur un om de-al lui la centrala hotelului, aşteptînd să dau tocmai un astfel de telefon.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unu fără un sfert. Mi-era foame. Din seara trecută nu mai mîncasem nimic substanţial. Mi-am zis c-o să cîştig timp dacă mănînc acum, fiindcă băieţii de alături aveau destulă treabă ca să nu-şi bată capul cu mine. Mi-am dat jos picioarele din pat şi m-am sculat.

În timp ce-mi încheiam nasturele de la guler, uşa se deschise şi Rankin aruncă o privire înăuntru.

— Dumnezeule ! E ca într-un cuptor.

— Mda. Tocmai mă pregăteam să plec la masă. Ai nevoie de mine ?

Se sprijini de glaful uşii, mestecînd o ţigară de foi stinsă.

— N-au găsit nimic. Arătă cu degetul mare spre camera de alături. Sute de amprente, probabil fără nici o importanţă. Personalul hotelului nu prea se omoară cu curăţenia. Sînt amprentele de la cel puţin treizeci de clienţi vechi. N-am dat peste nici un ra-

port asupra felului cum progresa ancheta. Nici nu m-am așteptat. Nimic care să ne indice cu ce se ocupa Sheppey aici.

— Sînt sigur că nici cel care a răvășit prin cameră n-a găsit nimic. Jack nu scria rapoarte.

— Încă nu știi pentru cine lucra ? întrebă Rankin, cercetîndu-mă din ochi.

— Habar n-am.

— Brandon, prostiile astea cu apărarea numelui clientului nu fac doi bani cînd e vorba de-o crimă. N-ar strica să-mi dezvălui mai repede numele. Nu mă duce pe mine că n-ai de unde-l ști.

— Nici n-am intenția, domnule locotenent. Dar dacă Jack n-a lăsat nici un raport, nici eu nu știu ce să fac.

— Dă-mi adresa biroului vostru. E cineva acolo, o secretară ?

I-am dat adresa.

— Avem o dactilografă. De-abia a împlinit șaptesprezece ani, e proastă foc și-o plătim degeaba. Nu-i spunem nimic.

Rankin nu păru să mă creadă.

— Dacă descoperi cine-i clientul, vino să-mi spui. Dacă în douăzeci și patru de ore nu-mi comunici, vin eu la tine.

Plecă închizînd ușa în urmă și lăsînd amenințarea să plutească în aer ca un nor de gaze otrăvitoare.

M-am hotărît să renunț la dejun. Mă bătea gîndul că Rankin avea să telefoneze la cartierul general al poliției din San Francisco, pentru a cere să fie tri-

mis un polițist care să vorbească cu Ella, înaintea mea.

Am coborît cu liftul în hol, am mers pe jos de-a lungul unui bloc și am găsit un *drugstore* [1], m-am închis într-o cabină telefonică și-am format numărul de la birou.

Nu-i spusesem lui Rankin decît jumătate din adevăr în privința Ellei. Avea doar șaptesprezece ani, dar fără să fie de loc proastă. Era foarte deșteaptă și plină de intuiție.

Mi-a părut bine să-i aud glasul tînăr și clar rostind :

— Agenția Star. Bună ziua.

— Lew la telefon — i-am spus, vorbind repede. Te chem din St. Raphael City. Jack a venit aici ca să ancheteze un caz și mi-a telegrafiat să-l secondez. Am vești proaste, Ella, Jack a murit. A fost asasinat.

Am auzit-o cum își trage răsuflarea brusc și violent. Ținuse la el. Jack, din obișnuință, o curtase cînd Ella se angajase la biroul nostru, dar îl convinsesem s-o lase în pace, ținînd seama de vîrsta ei. Îmi dăduse dreptate și căutase un vînat mai matur. Cu toate acestea, o cucerise, și Ella era aproape îndrăgostită de el.

— Jack... a murit ? întrebă ea cu un glas tremurător.

— Da. Ascultă, Ella, am să-ți spun ceva important. Poliția vrea să afle în ce consta cazul și numele clientului. Jack nu mi-a spus. Ție ți-a spus cumva ?

— Nu. A pomenit doar că s-a ivit o afacere și că

[1] Magazin general, cu un bufet pentru băuturi. (n.t.)

pleacă la St. Raphael City. A zis c-are să-ţi telegrafieze să vii şi tu acolo, dar n-a spus despre ce-i vorba.

O auzeam cum se luptă să nu izbucnească în lacrimi. Mi-a părut rău de fetiţă, dar nu era momentul să fiu sentimental.

— Cum a primit angajamentul, printr-o scrisoare sau telefonic ?

— I-a telefonat un bărbat.

— Şi-a dat numele ?

— Nu. L-am întrebat, dar n-a voit să spună. A zis că doreşte să vorbească cu unul dintre şefii agenţiei.

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi-am răsuflat adînc. Aerul din cabină era aşa de greu, că te puteai sprijini de el.

Se părea c-am ajuns într-un impas. Pe urmă mi-a venit deodată o idee. Mi-am amintit că Jack avea obiceiul să mîzgălească cînd vorbea la telefon. Dacă vorbea la telefon şi avea un creion la-ndemînă, nu se putea să nu mîzgălească. Desena nuduri, şi în privinţa asta era foarte talentat, sau nota fragmente din conversaţia care avea loc. Devenise o a doua natură să mîzgălească cînd vorbea la telefon.

— Ella, du-te la el în birou şi uită-te la sugativă. Există posibilitatea să fi notat numele clientului. Ştii că-i plăcea să mîzgălească.

— Bine. Mă uit.

Am aşteptat, simţind cum mi se scurge transpiraţia pe şira spinării. În cabină, atmosfera se încinsese atît de rău, încît a trebuit să deschid uşa ca să intre niţel aer curat. Atunci am zărit poliţaiul. Se sprijinea de bar. Mirosea de la o poştă a poliţai şi, după felul exagerat în care fixa o ceaşcă de cafea, mi-am

dat seama că se străduia să nu-i alunece privirea în direcţia mea.

Mi-am tras singur o înjurătură fiindcă nu mă gîndisem că Rankin avea să pună pe cineva să mă urmărească. Tipul ăsta trebuie să fi bănuit că telefonam la birou.

Vocea Ellei îmi readuse brusc atenţia la telefon.

— Pe sugativă sînt multe scrise. O am în faţă. Dar e un singur nume. E scris cu litere de tipar : Lee Creedy.

— În regulă, Ella. S-ar putea să însemne ceva, sau să nu fie nimic. Distruge imediat sugativa, mă auzi ? Rămîn la aparat. Rupe-o, arunc-o în closet şi trage apa după ea. S-ar putea să primeşti în orice clipă vizita poliţiştilor şi nu-i cazul s-o găsească.

Am aşteptat trei minute, apoi Ella s-a întors.

— Am scăpat de ea.

— Bravo, fetiţo ! Acum ascultă. Am declarat poliţiei de aici că eşti proastă şi că nu-ţi spunem nimic. Fă deci pe proasta Spune-le că Jack a primit un telefon şi că ţi-a comunicat că pleacă la St. Raphael City, dar că nu ştii nici de ce şi nici cine l-a chemat la telefon. Ai înţeles ?

— Da.

— Nu te lăsa intimidată. Au să facă probabil pe brutalii, au să pomenească de complicitate, dar nu te speria. Rămîi pe poziţie. Nu pot să dovedească nimic şi-au să se plictisească repede să mai insiste.

— Foarte bine, Lew.

— Mai e ceva. Nu-mi place să te rog lucrul ăsta, Ella, dar eu n-o pot face de aici. Vrei s-o anunţi tu pe soţia lui Jack ? Spune-i c-am să-i scriu. Îi trimit

diseară o scrisoare. Mă ocup eu de înmormîntare. Cînd are să-şi revină după şoc, am să-i telefonez.

— Nu te întorci imediat ?

— Nu. Vreau să aflu de ce a fost ucis Jack şi de către cine. Vrei să te duci, Ella, şi s-o anunţi tu pe soţia lui Jack ?

— Desigur. Apoi, cu voce scăzută : Tocmai au intrat doi bărbaţi. Cred că sînt detectivi...

Convorbirea se întrerupse.

Mi-am scos batista şi m-am şters pe faţă, apoi am ieşit din cabină, m-am îndreptat spre tejgheaua barului şi m-am apropiat de detectivul care aştepta. Mi-a aruncat o privire impenetrabilă şi mi-a întors spatele.

Am comandat un sandviş şi o cafea neagră.

Detectivul îşi bău cafeaua, îşi aprinse o ţigară şi, cu o nepăsare exagerată, ieşi din *drugstore*, se urcă într-un Lincoln negru şi plecă.

II

M-am întors la hotel puţin după unu şi jumătate şi m-am dus direct spre camera mea. A trebuit să trec pe lîngă odaia lui Jack şi, văzînd uşa deschisă, m-am uitat înăuntru.

Un bărbat solid, cu nişte haine mototolite, stătea lîngă fereastră, cu mîinile pe şoldurile-i late, şi privea de jur împrejur. Se întoarse şi mă aţinti cu o expresie dură şi duşmănoasă.

Semăna cu un fost poliţai. Am bănuit că trebuie să fie detectivul hotelului.

— Şi-au luat catrafusele ? l-am întrebat în timp ce intram în cameră.

— Ce cauţi aici ? se răsti el cu o voce răguşită de bas.

— Sînt Brandon. Locuiesc alături. Dumneata eşti Greaves ?

Se destinse niţel şi dădu din cap.

Prin cameră se făcuse niţică ordine. Cel puţin fulgii fuseseră măturaţi, deşi se mai vedeau cîţiva. Comoda avea sertarele închise, umplutura saltelei fusese vîrîtă la loc, iar hîrtiile strînse de pe jos.

Lucrurile lui Jack stăteau grămadă într-un colţ : două geamantane jerpelite, un impermeabil, o pălărie şi o rachetă de tenis în presă. O grămăjoară emoţionantă : cîteva fleacuri rămase de pe urma unui bărbat chipeş, voinic şi spiritual.

— Au terminat cu astea ? am întrebat.

Greaves dădu din cap.

— Va trebui să le trimit soţiei lui. Cui să-i cer s-o facă în locul meu ?

— Lui Joe, băiatul de serviciu.

— Dacă n-ai altă treabă, hai la mine în odaie. Am o sticlă de whisky Vat 69 care trebuie golită.

Faţa-i grasă se lumină. N-aş fi fost surprins să aflu că n-are mulţi prieteni.

— Cred că pot rupe cîteva clipe.

Am intrat amîndoi în camera mea şi-am închis uşa.

Greaves se aşeză pe scaunul tare şi eu pe pat. Gheaţa se topise de mult. N-am mai catadicsit să co-

mand alta prin telefon. I-am turnat trei degete de whisky, iar mie unu.

L-am urmărit cum mirosea băutura. Chipul lui rotund şi gras era lipsit de şiretenie. Prin mustaţă îi răsăriseră cîteva fire albe. Avea o privire aspră, bănuitoare şi cam obosită. Nu cred că era mare distracţie să fii detectiv la un hotel de teapa ăstuia.

— Au aflat cine l-a omorît ? mă întrebă el după ce trase o înghiţitură bună.

— Dac-au aflat, atunci nu mi-au spus. Ai văzut fata cu care-a plecat ?

— Am văzut-o — zise el şi dădu din cap. Scoase un pachet mototolit de ţigări Lucky Strike, îmi oferi una şi îşi aprinse şi el. Poliţaii din oraşul ăsta nu colaborează decît cu detectivii de la marile hoteluri. Pe cei mărunţi, ca mine, îi ignoră. N-au decît, nu mă supăr. Dacă şmecherul ăla de poliţai, Rankin, m-ar fi întrebat, i-aş fi putut spune cîte ceva, dar el nu discută decît cu Brewer. Ştii de ce ? Fiindcă lui Brewer îi dă mîna să-şi cumpere o cravată de mătase. D-asta.

— Ce-ai fi putut să-i spui ? l-am întrebat, aplecîndu-mă înainte.

— I-a cerut lui Brewer să-i descrie fata — zise Greaves. Asta arată cît de prost e. Brewer n-a văzut decît hainele fetei. Eu am urmărit-o atent. Mi-am dat seama că se îmbrăcase aşa fiindcă nu voia să fie recunoscută mai tîrziu. În primul rînd am remarcat că era blondă. Ori purta perucă, ori îşi vopsise părul. N-aş putea să spun care din aceste presupuneri e cea adevărată, dar era sigur blondă.

— Cum de eşti aşa de sigur ?

Greaves zîmbi acru :

— Fiindc-am observat-o atent. Purta o bluză cu mîneci scurte, iar părul de pe brațe era blond. Avea tenul și pielea unei blonde.

Raționamentul nu m-a impresionat grozav. Părul de pe brațe putea fi decolorat de soare. Nu i-am spus, fiindcă nu voiam să-l descurajez.

— Am urmat un curs special ca să descopăr ticurile mărunte, și fata avea unul — continuă Greaves. A stat în hol cam cinci minute. Și tot timpul și-a mișcat degetele pe șold de parc-ar fi cîntat la pian. Se ridică pentru a o imita. Cu mîna dreaptă, pricepi ? Uite, cam așa făcea cu degetele. Le plimbă pe șold ca și cum ar fi executat o gamă la pian. Tot timpul. Și era un tic bine înrădăcinat. Nu se prefăcea. Nici nu-și dădea seama.

Am tras o înghițitură și-am reflectat la această informație.

— Poliția va trebui să-și piardă multă vreme căutînd o fată cu ticul ăsta, nu ? am spus.

— În primul rînd e necesar să te afli aproape de ea — zise Greaves și mîrîi disprețuitor. Le-ar fi însă de mare ajutor polițailor dacă ar găsi o suspectă și-ar voi să fie siguri cu cine au de-a face.

I-am dat dreptate.

— Mda. Cred că așa e. Din cît ai văzut-o, cu ce crezi că se ocupa ?

Dădu neputincios din umerii greoi.

— Greu de spus. Putea fi artistă de varieteu. Habar n-am : model, cîntăreață sau actriță. Știa să-și poarte lucrurile și avea un stil formidabil.

— Ai să-i spui toate astea și lui Rankin ?

Greaves își aprinse țigara, apoi clătină din cap :

— Nu-şi pierde el vremea să m-asculte nici dacă m-aş deranja să merg la poliţie. N-are timp pentru tipi d-ăştia oarecare, de teapa mea. Dă-l dracului.

— Te-ai gîndit cum a intrat cel care a răvăşit camera lui Sheppey ?

— Cu cheia lui Sheppey, pe care acesta o luase la el. A uitat s-o predea la poartă. Cred că asasinul a găsit cheia, s-a grăbit să vină încoace, a urcat scările, a intrat în odaie şi-a răscolit peste tot. Trebuia curaj, dar nu risca prea mult. Ducem lipsă de personal şi la acea oră de dimineaţă cu siguranţă că pe coridor nu se afla nimeni.

Am hotărît că venise clipa să-l înştiinţez că lucram oarecum în acelaşi domeniu de activitate cu el. Mi-am scos cartea de vizită şi i-am înmînat-o.

— Nu pun întrebări doar ca să mă aflu în treabă — i-am spus.

O citi, se încruntă, îşi frecă nasul gras şi îmi înapoie cartea de vizită.

— Eraţi asociaţi ?

— Da.

— Toată viaţa am dorit să lucrez în branşa voastră. Se cîştigă mult mai bine ca într-a mea. Cum vă merge ?

— Nu mă pot plînge, pînă la accidentul ăsta. Acum va trebui să închid agenţia, pînă descopăr criminalul.

— E treaba poliţiei — zise el şi mă privi lung. Ce crezi că poţi face ?

— Ar fi culmea, nu, să mă întorc la San Francisco şi să continui ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic ! Frumoasă reclamă pentru agenţie, dacă n-aş face nimic pentru identificarea criminalului. În afară de

asta, Jack era prietenul meu cel mai bun. Nu pot să las totul baltă, pe seama poliției.

Greaves mă privi cu o figură lungă.

— Atunci, ai grijă. Rankin e destul de cumsecade. E un polițai înțelegător, dar căpitanul Katchen e cu totul altfel. Pe detectivii particulari îi urăște mai ceva ca pe cei de hotel. Dacă află că-ți vîri nasul în districtul lui, vorbesc serios, ai să dai de dracu.

Am golit paharul și mi-am șters încheieturile mîinii cu batista. Temperatura camerei se suise la vreo treizeci de grade.

— La ce te referi ?

— A venit aici un detectiv particular de la Los Angeles, ca să verifice o sinucidere. Văduva era convinsă că la mijloc e o crimă și l-a angajat pe tip pentru cercetări. Katchen l-a avertizat să-și vadă de treabă, dar el a continuat ancheta. Într-o bună zi, cînd era la volan, l-a lovit o mașină a poliției, i-a distrus automobilul, iar pe el l-a băgat în spital cu o claviculă ruptă, iar cînd a ieșit s-a pomenit condamnat la șase săptămîni de închisoare fiindcă a condus în stare de ebrietate. A jurat că polițaii au turnat pe el o jumătate de sticlă de whisky înainte de a-l duce la spital, dar nu l-a crezut nimeni.

— Pare un tip simpatic, Katchen ăsta. Mulțumesc pentru informație. Am să-l evit.

Greaves goli și el paharul și, cu regret, îl puse jos.

— N-ar strica să-l eviți. Ei bine, cred că-i vremea să mă car. Pe la ora asta trebuie să fiu în hol, ca nu cumva vreun *gentleman* bătrîn să încerce să ducă la el în cameră vreo tîrfă. N-au făcut-o niciodată, dar administratorul susține că-ntr-o bună zi au să-ncerce.

Mulţumesc pentru băutură. Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, îţi stau la dispoziţie.

I-am răspuns că n-am să uit.

În timp ce ieşea din odaie, l-am întrebat ca din întîmplare :

— Numele Lee Creedy îţi spune ceva ?

Se opri, îşi pironi privirea asupra mea, apoi închise uşa şi se sprijini de ea.

— E omul cel mai influent din oraş.

Am reuşit să-mi stăpînesc surprinderea.

— Cît de influent ?

— În primul rînd dispune de o sută de milioane de dolari. E patronul companiei de navigaţie *Green Star*. Are o flotă de vase petroliere care face cursa între San Francisco şi Panama. E proprietarul lui *Air Lift Corporation*, un serviciu de taxiuri aeriene între St. Raphael şi Miami. Mai are trei ziare şi o fabrică de piese electrice pentru automobile, la care lucrează zece mii de muncitori, bărbaţi şi femei. Deţine şi o parte din acţiunile Cazinoului, o parte din campionul nostru la categoria uşoară, o parte din hotelul Ritz-Plaza, ca şi o parte din Musketeer Club, singurul club într-adevăr exclusivist din oraşul ăsta împuţit, şi cînd zic că-i exclusivist nu mă gîndesc la faptul că-i scump, deşi e destul de scump. Ca să fii admis, trebuie să ai un venit de peste o sută de mii de dolari, şi-ţi mai fac şi analiza sîngelui înainte de a te primi ca membru. Iată cît e de influent. Cred că mai are şi altele, dar, din ce ţi-am spus, poţi să-ţi faci şi singur o idee generală.

— Locuieşte aici ?

— Are o reşedinţă afară din oraş, la Thor Bay. La vreo nouă kilometri pe coastă. Un domeniu de şapte

hectare, cu o maghernită de vreo douăzeci şi cinci de dormitoare, cu un bazin pe care poate pluti şi un purtător de avioane, cu şase terenuri de tenis, grădină zoologică cu lei şi tigri, un personal de vreo patruzeci de servitori, toţi înghesuindu-se să-l servească, şi un golf mic de tot în care de-abia intră iahtul lui de patru mii de tone.

— E căsătorit ?

— A, desigur. Greaves strîmbă din nas. O ţii minte pe Bridgette Bland, actriţa de cinema ? E soţia lui.

Mi-am amintit vag c-o văzusem cîndva într-un film. Dacă era cea la care mă gîndeam, atunci reuşise să stîrnească o oarecare senzaţie acum patru ani la festivalul filmului de la Cannes. I se făcuse o publicitate monstră fiindcă intrase călare în holul hotelului Majestic, dăduse frîiele calului funcţionarului de la biroul de primire, apoi păşise agale spre lift ca să se urce în apartamentul ei de cinci camere. Rezistase vreo doi ani în cinematografie, pe urmă dispăruse. Dacă n-o confundam, atunci avea reputaţia că-i descreierată şi enervantă.

Greaves mă privea interogativ.

— Ce-i cu Creedy ? mă întrebă el.

— Nimic. S-a pomenit numele lui. L-a pomenit un tip. M-am întrebat cine-o fi.

Greaves se uită lung şi gînditor la mine, mă salută cu capul, deschise uşa şi plecă.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am întins pe pat.

Jack spusese că afacerea promitea bani graşi. Dacă-l avusese client pe Lee Creedy, atunci urmau într-adevăr să iasă bani. Cum era însă cu putinţă ca un om în situaţia lui Creedy să angajeze un obscur detectiv de la cinci sute de kilometri de oraşul său ?

Cu averea lui imobiliară şi cu banii din bancă n-avea decît să se adreseze firmei Pinkerton [1] sau altei agenţii de lux.

Mi-am trecut degetele prin părul umed.

Un tip de calibrul lui Creedy era fără îndoială înconjurat de secretare, de bătăuşi gata să-l scutească de clienţii nepoftiţi, de lachei şi de slugoi a căror singură preocupare consta în a nu-i lăsa pe cei ca mine să se apropie de el. N-aveam să ajung uşor la el. N-avea să-mi fie uşor să-l întreb dacă el l-a angajat pe Jack şi în ce scop.

Am mai băut niţel whisky ca să prind curaj şi-am ridicat receptorul.

— Vreau să vorbesc cu Greaves — i-am spus fetei de la centrala telefonică a hotelului.

Urmă o pauză, apoi Greaves veni la telefon.

— Trebuie să dau un telefon — am spus. E liberă centrala telefonică ?

N-a trebuit să insist ca să priceapă ce voiam

— Nici o grijă. A dat o vreme tîrcoale un poliţai, dar s-a cărat.

I-am mulţumit, am chemat centrala şi-am cerut informaţiile. Am rugat apoi telefonista să-mi dea legătura cu Lee Creedy. Mi-a spus să aştept o clipă, apoi se auzi vocea unui bărbat :

— Reşedinţa domnului Creedy.

Vorbea de parcă avea o prună în gură sau ar fi trebuit să-şi scoată amigdalele de mult.

— Dă-mi legătura cu domnul Creedy ! m-am răstit.

— Dacă îmi spuneţi cum vă numiţi, domnule

---

[1] Cea mai mare firmă particulară de detectivi din S.U.A. (n.t.)

— răspunse vocea pe un ton distant — am să vi-l dau pe secretarul domnului Creedy.

— Mă cheamă Lew Brandon. N-am chef să vorbesc cu secretarul domnului Creedy, ci cu domnul Creedy personal.

Nu-mi închipuiam c-o să-mi meargă, şi nici nu mi-a mers.

— Un moment, domnule, vă dau legătura cu secretarul domnului Creedy.

Vocea plictisită era insultătoare ca o palmă.

Răsunară cîteva clinchete, apoi un glas aspru, destul de ascuţit ca să tai cu el felii de pîine, se răsti :

— Hammerschult la aparat. Cine-i acolo ?

— Lew Brandon. Vreau să vorbesc cu domnul Creedy.

— Aşteptaţi, vă rog.

Am ascultat cu atenţie şi l-am auzit cum respiră din greu în timp ce frunzărea probabil un carnet de adrese. Un tip prudent. Nu se obrăznicea pînă nu ştia cu cine stă de vorbă.

— Domnul Brandon ? întrebă el cu o voce mult mai agresivă. Ce doriţi ?

— O să-ţi spună domnul Creedy ce doresc, dacă o vrea să afli. Pînă una alta, dă-mi legătura cu el şi nu mă face să-mi pierd vremea.

Am luat un timbru mai ameninţător, brutal chiar. N-a mers, dar l-a mai potolit niţel.

— Nu-i posibil să vorbiţi cu domnul Creedy — zise el mai calm. Spuneţi-mi pe scurt ce doriţi şi-am să-i comunic eu, şi poate vă cheamă.

Ştiam că mi se înfundase. Dacă deveneam prea brutal, avea să priceapă că încercam să trec de el, aşa că mi-am jucat ultimul atu, nu prea grozav de altfel.

— Spune-i că sînt asociatul principal al agenției *Star*, din San Francisco. Mă așteaptă să-i dau un raport.

— A, da ? Glasul părea surprins și mai puțin încrezător. Foarte bine, domnule Brandon. Am să-i spun și-o să vă telefonăm. Ce număr aveți ?

I-am dat numărul hotelului și a întrerupt legătura.

Am stins țigara, am golit paharul de whisky și-am închis ochii. M-am gîndit c-o s-aștept o oră, poate chiar mai mult. S-ar putea să nu telefoneze de loc. N-avea nici un sens să întreprind ceva momentan. M-am destins și după o vreme am ațipit.

Sunetul brusc și violent al telefonului mă trezi. Era cît pe-aci să cad din pat de surprindere. Am înșfăcat receptorul și m-am uitat la ceasul de la încheietură. Dormisem cincisprezece minute.

— Domnul Brandon ?

Am recunoscut vocea lui Hammerschult.

— Da.

— Domnul Creedy vă așteaptă azi la ora trei după-amiază.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— La trei ?

— Da. Vă rog să fiți punctual. Domnul Creedy are mai multe angajamente după-amiază și vă acordă doar cîteva minute.

— O să fie de-ajuns — i-am spus și-am închis telefonul.

Am rămas mult timp cu ochii în tavan, apoi mi-am dat jos picioarele din pat.

Creedy era cu siguranță clientul lui Jack. Iată singurul motiv pentru care un om în situația lui catadicsea să mă primească.

M-am uitat din nou la ceas. Aveam mai puțin de-o oră ca să ajung la el acasă. M-am îndreptat spre valiză ca să-mi despachetez costumul de zile mari.

CAPITOLUL TREI

I

Proprietatea lui Lee Creedy se afla la capătul unei peninsule strîmte, lungi de peste un kilometru, înfiptă drept în mijlocul golfului Thor. Se vedea bine de pe Bay Boulevard. Mai înainte de-a o apuca pe drumul particular care ducea de-a lungul peninsulei pînă la proprietate, am încetinit și i-am aruncat o privire.

Casa era masivă. Avea trei etaje, ferestre largi, terase, acoperiș de țiglă albastră și ziduri albe, acoperite cu flori agățătoare. Partea din spate a casei părea că atîrnă peste marginea stîncii. Oferea o priveliște măreață asupra celor două brațe ale golfului.

Conduceam Buick-ul firmei. Poliția îl lăsase în fața hotelului. Pe una din uși se vedea o zgîrietură urîtă, iar unul dintre capacele roților fusese turtit. Nu știam dacă era opera poliției sau dacă n-o ciocnise Jack venind de la San Francisco. Se putea ca

el să fie vinovatul. Nu condusese niciodată strălucit, depăşea prea de aproape şi risca exagerat. Îmi părea însă bine că aveam automobilul. Mă scutea să iau taxiuri şi, din cîte mi se spusese, viaţa era atît de scumpă la St. Raphael, încît trebuia să economisesc fiecare sfanţ.

Am cotit din Bay Boulevard pe drumul spre peninsulă. La vreo sută de metri mai încolo, am dat de un panou mare care anunţa că, drumul fiind particular, n-aveau acces decît vizitatorii.

Peste trei sute de metri am întîlnit un stîlp transversal vopsit în alb şi roşu, ca barierele de tren din Europa. Alături se afla cămăruţa albă a portarului.

Doi bărbaţi în cămăşi albe şi pantaloni de dril alb, cu cizme negre strălucitoare, înalte pînă la genunchi, şi cu şepci pe cap mă urmăriră cum înaintez. Semănau cu foştii poliţai. La şold purtau pistoale Colt 45.

— Am întîlnire cu domnul Creedy — am spus, uitîndu-mă pe fereastra maşinii.

Unul din ei se apropie. Mă cercetă cu privirea lui de poliţai şi, după mişcarea scurtă a capului, am priceput că nu-i plăcea maşina şi, dacă nu mă înşelam, nici persoana mea.

— Numele ?

I l-am spus. Verifică pe o listă din mînă, apoi făcu semn celuilalt paznic, care ridică bariera.

— Drept înainte, o iei la stînga la intersecţie şi parchezi pe locul 6.

Am dat din cap c-am înţeles şi-am condus mai departe, conştient că mă urmăreau cu privirile, ca să fie siguri c-au să mă recunoască.

După alte vreo şapte sute de metri am ajuns la nişte porţi masive de stejar, larg deschise, înalte de cinci metri şi bătute cu cuie de fier. Am apucat-o pe o alee cu nisip, am trecut printr-un ţinut împădurit, pe lîngă un parc măreţ, aranjat artistic, cu hectare de pajişti tunse scurt, ronduri de flori, partere de trandafiri sub nivelul solului şi fîntîni. La unul din rondurile mari, cîţiva grădinari chinezi plantau begonii. Munceau încet, cum obişnuiesc chinezii, dar făceau o treabă splendidă. Florile erau la distanţe egale şi aveau exact aceeaşi înălţime. O precizie pe care nici un alt grădinar din lume n-ar fi întrecut-o.

De la intersecţie, am luat-o la stînga, după cum mi se spusese. Am dat de un ţarc împărţit prin linii drepte în cincizeci de spaţii de parcare. Unele aveau panouri de stejar, completate cu litere aurii strălucitoare.

Mi-am lăsat Buick-ul în spaţiul nr. 6, m-am dat jos şi-am aruncat o privire rapidă asupra panourilor. La nr. 1 stătea scris : *Domnul Creedy*. La nr. 7 : *Doamna Creedy*. La nr. 23 : *Domnul Hammerschult*. Mai erau multe alte nume, dar care nu-mi spuneau absolut nimic.

— Formidabil, nu ? zise o voce din spate. Oameni importanţi. Fac pe grozavii.

Am întors capul. Un om scund şi îndesat, într-o uniformă albă de paznic şi cu şapca pe ceafă, îmi zîmbea prietenos. Avea faţa congestionată şi transpirată şi, cînd m-am apropiat, trăsnea a whisky.

— Mare e grădina lui Dumnezeu.

— Chiar aşa. Pentru toate tîmpeniile astea s-au risipit o groază de bani. Arătă cu mîna spre panouri.

Parcă îi pasă cuiva unde parchează. Ochii lui mici şi vioi mă cercetară din cap pînă-n picioare. Cauţi pe cineva anume, amice ?

— Pe bătrînul Creedy.

— Serios ? Îşi umflă obrajii. Bine că te duci dumneata la el şi nu eu. Eu, unul, m-am săturat pînă-n gît. E ultima mea zi aici şi ştii ce bine-mi pare ? Se aplecă înainte şi mă bătu uşor pe piept. De ce numai escrocii fac bani ? Creedy ăsta — nimic nu-l mulţumeşte. Pantofii nu-s destul de lustruiţi, maşina nu-i destul de curată, trandafirii nu-s destul de înalţi, mîncarea e cînd prea caldă, cînd prea rece. Nu-i niciodată fericit sau mulţumit. Veşnic se plînge, urlă sau înjură, să te scoată din minţi, nu alta. Dac-aş avea a zecea parte din banii lui, aş trăi ca un paşă, nu ca el.

Am aruncat o privire furişă la ceas. Era trei fără patru minute.

— Ce să-i faci — am spus. Se mai întîmplă. Aş vrea să continuăm discuţia, dar am întîlnire cu el la ora trei şi mi s-a spus că se înfurie dacă trebuie s-aştepte.

— Fii sigur că se-nfurie, dar să nu-ţi închipui că dac-o să fii punctual, înseamnă c-ai să-l vezi la ora fixată. Am auzit că unii au aşteptat trei, patru ore pîn-au ajuns la el. Foarte bine, n-ai decît să te duci. Eu, unul, m-aş duce mai degrabă la întîlnire cu moartea. Arătă cu degetul : Urci pe scările alea, apoi la stînga.

Am pornit, dar m-am oprit fiindcă mi-a venit brusc o idee.

— Ce faci astă-seară pe la șase ?

— Am o groază de treabă astă-seară pe la șase — zise el zîmbind. Fac chef de bucurie c-am plecat. Am muncit pentru ticălosul ăsta douăzeci de luni. O să beau vîrtos, ca să uit necazul adunat în vremea asta. De ce întrebi ?

— Fac și eu chef. Dacă n-ai promis altcuiva, poate facem cheful împreună.

— Bei ? mă întrebă el și mă privi lung.

— Doar în anumite ocazii. Azi, de pildă.

— De ce nu, la urma urmei ? Prietena mea nu-mi dă voie să beau. Voiam să fac cheful singur, dar e mai bine să bem în doi. Unde și cînd ?

— Să zicem la șase. Cunoști vreun local bun ?

— La cîrciuma lui Sam. Știu toți unde e. Mă cheamă Fulton. Numele de botez e Tim. Pe tine cum te cheamă ?

— Lew Brandon. Pe diseară.

— Neapărat.

Am plecat, am urcat scările cîte trei o dată, am luat-o la stînga și-am pășit de-a lungul unei terase ornamentate, pînă am ajuns la intrarea principală. Mai rămăsese un minut cînd am tras de lanțul clopoțelului.

Ușa s-a deschis imediat. Un bătrîn de un metru nouăzeci, subțire și țeapăn, îmbrăcat în uniforma tradițională a majordomilor din filmele de la Hollywood, se dădu la o parte, mă salută înclinînd ușor capul și mă lăsă să intru într-un hol destul de mare ca să adăpostească șase limuzine Cadillac.

— Domnul Brandon ? I-am spus că da. Vreți să mă urmați, vă rog ?

M-a condus prin hol afară, în lumina soarelui ce se revărsa fierbinte într-un patio, apoi, prin nişte uşi cu geamuri, într-un coridor cu cincisprezece fotolii şi cu un covor atît de moale şi de gros, încît mi se părea că păşesc pe zăpadă. Pe pereţi atîrnau două tablouri de Picasso.

Şase oameni de afaceri, cu mutre plictisite şi strîngînd serviete în mîini, şedeau pe fotolii. M-au privit cu o nepăsare resemnată, care trăda că, tot aşteptînd, pierduseră nu numai noţiunea timpului, ci şi simţul realităţii.

— Domnul Creedy vă primeşte imediat — zise majordomul şi dispăru la fel de liniştit şi de discret, de parcă era pe roţi.

M-am aşezat, mi-am aruncat pălăria pe genunchi şi mi-am fixat privirea în tavan. Toţi ceilalţi, după ce s-au holbat destul la mine şi şi-au satisfăcut curiozitatea, au recăzut în comă.

La trei şi trei minute, uşa s-a deschis cu o smucitură şi un tînăr înalt şi subţirel, cu bărbie ca a funcţionarilor superiori şi cu părul tuns perie, îmbrăcat într-o haină neagră, cu pantaloni de dril cenuşiu şi cravată neagră, răsări în prag. Cei şase oameni de afaceri îşi îndreptară spinările, îşi încleştară mîinile pe serviete şi-şi răsuciră nasurile ca un cîine de vînătoare la vederea vînatului. Ochii reci şi ostili ai tînărului alunecară peste ei şi se opriră asupra mea.

— Domnul Brandon ?

— Exact.

— Domnul Creedy vă primeşte.

Cînd m-am sculat în picioare, unul dintre oamenii de afaceri rosti :

— Iertaţi-mă, domnule Hammerschult, dar aştept de la ora douăsprezece. Aţi spus că-i rîndul meu să intru la domnul Creedy.

Hammerschult îl privi rece.

— Am spus eu aşa ceva ? Domnul Creedy e de altă părere. Nu-i liber decît la patru. Pe aici — mi se adresă el şi o luă înainte pe un coridor, apoi mă introduse într-un holişor, trecurăm prin două uşi capitonate cu pluş verde, spre o altă uşă masivă, din mahon solid, bine lustruit. Bătu, deschise uşa, se uită înăuntru şi zise : A venit Brandon, domnule.

Apoi se dădu la o parte şi îmi făcu semn să intru.

II

Odaia mi-a amintit de fotografiile cu celebrul birou al lui Mussolini. Era lungă de peste douăzeci de metri. În fund, între două ferestre uriaşe, cu o vedere splendidă asupra mării şi a braţului drept al lui Thor Bay, se afla un birou pe care puteai să joci biliard. Restul încăperii era aproape gol, cu excepţia cîtorva fotolii, a cîtorva armuri şi a două tablouri grele şi întunecate, ce puteau să fie sau nu Rembrandt-uri originale.

În dosul biroului şedea un bărbat scund şi cu aer debil, cu ochelarii cu rame de corn ridicaţi şi proptiţi pe frunte. În afara unei şuviţe de păr cenuşiu, era chel, iar ţeasta părea osoasă şi tare.

Avea o figură crispată și încruntată, trăsături mărunte și o gură foarte mică, cu buzele strînse. De-abia cînd am descoperit marea forță din privirea lui am înțeles că mă aflam în prezența unui om important. Mă măsură din cap pînă-n picioare și m-am simțit ca la razele X, ca și cînd ar fi putut să-mi numere vertebrele de la șira spinării.

M-a lăsat să parcurg întreaga lungime a odăii, urmărindu-mă neîncetat cu niște ochi ca două reflectoare. Cînd am ajuns lîngă birou, am descoperit că începusem să transpir ușor.

Se lăsă pe spate în fotoliu și mă privi ca pe o muscă ce-i picase în supă. Se așternu o tăcere lungă, apoi vorbi cu un glas ciudat de moale și de efeminat :

— Ce poftești ?

În clipa aceea, după socotelile lui, ar fi trebuit să fiu complet dezumflat, gata să-i cad în genunchi și să mă lovesc cu fruntea de dușumea. Perfect, recunosc că eram cam dezumflat, dar nu în halul în care voia el.

— Mă numesc Brandon — i-am spus — și sînt de la agenția de detectivi *Star* din San Francisco. Dumneavoastră l-ați angajat pe asociatul meu acum patru zile.

Chipul lui subțire și mic rămase neclintit, ca un dos de autobuz.

— Ce te face să crezi că l-aș fi angajat ? întrebă el.

Am intuit că nu era prea sigur pe poziție și că voia să tatoneze înainte de a-și dezvălui artileria grea.

— Ținem evidența tuturor clienților noștri, domnule Creedy — l-am mințit eu. Înainte de-a pleca

de la birou, Sheppey a lăsat scris că l-aţi angajat dumneavoastră.

— Şi cine-i Sheppey ?

— Asociatul meu şi cel pe care l-aţi angajat, domnule Creedy.

Îşi puse coatele pe birou şi îşi uni vîrfurile degetelor. Îşi sprijini bărbia ascuţită şi osoasă pe arcul astfel format.

— Sînt nevoit să angajez douăzeci sau treizeci de oameni pe săptămînă ca să-mi rezolve diverse fleacuri — zise el. Nu-mi amintesc de nici unul cu numele de Sheppey. Ce legătură ai cu chestia asta ? Ce pofteşti ?

— Sheppey a fost asasinat azi-dimineaţă — i-am răspuns, înfruntîndu-i privirea dură şi pătrunzătoare. Mi-am închipuit că poate doriţi să termin eu treaba pentru care l-aţi angajat.

Îşi lovi uşor bărbia cu vîrful degetelor.

— Şi pentru ce l-am angajat ?

În fine, ajunsesem în impas. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia s-ajung aici, deşi speram să-l fac să se trădeze, blufînd. N-a mers însă.

— Ştiţi mai multe ca mine în această privinţă.

Se lăsă pe spate în fotoliu, răpăi pe birou vreo patru secunde, cu figura împietrită, dar îmi dădeam seama că mintea îi lucra. Întinse un deget osos şi apăsă pe un buton. În dreapta biroului se deschise aproape imediat o uşă şi apăru Hammerschult. Atît de rapid, de parc-ar fi aşteptat la uşă să fie chemat.

— Hertz — zise Creedy, fără să-l privească.

— Imediat, domnule — răspunse Hammerschult şi plecă.

Creedy continuă să răpăie cu degetele pe birou. Îşi ţinea ochii în jos.

Am aşteptat aproape un minut în tăcere, apoi răsună o bătaie în uşă. Se deschise şi intră un individ scund şi îndesat. Avea urechea dreaptă îndoită şi turtită pe ţeastă. Cîndva, în timpul carierei lui, trebuie că-l pocnise cineva cu o cărămidă sau cu un ciocan. Nu există pumn care să provoace asemenea ravagii. Nasul, lipsit de cartilaje, i se lăţise pe faţă. Ochii mici emanau o lumină sălbatică, ca aceea din ochii unui urangutan furios şi turbat. Peste marginea gulerului de la cămaşă irupeau fire de păr negru. Purta o pereche de pantaloni din flanel gălbui, o haină albă sport şi una din cravatele acelea extravagante, pictate de mînă. Se apropie de birou tăcut şi rapid. Păşea uşor ca un balerin.

Creedy mă arătă cu bărbia.

— Uită-te la el, Hertz — zise el. Vreau să-l ţii minte. S-ar putea să-ţi cer să te ocupi de el. N-aş crede, dar s-ar putea să fie şi mai prost decît arată. Asigură-te c-ai să-l recunoşti.

Hertz se întoarse şi mă privi lung. Ochii lui mici şi cruzi se plimbară pe faţa mea, în timp ce chipul lui strivit şi desfigurat rămase impasibil.

— Am să-l recunosc, patroane — zise el cu o voce răguşită şi înceată.

Creedy îi făcu semn să plece şi Hertz dispăru, închizînd încet uşa în urmă. Se aşternu tăcerea, apoi am spus :

— Şi ce i se cere... să mă facă piftie ?

Creedy îşi scoase ochelarii, trase din buzunar o batistă albă de mătase şi începu să şteargă lentilele, cu privirea aţintită asupra mea.

— Nu-mi plac detectivii particulari — zise el. Am impresia că sînt nişte stîrpituri, gata să te şantajeze. Nu l-am angajat pe domnul Sheppey al dumitale şi nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Te sfătuiesc s-o întinzi în mare viteză din oraşul ăsta. Un om cu situaţia mea e deseori sîcîit de tipi de teapa dumitale. Cîştig timp şi nu mă mai enervez dacă las totul pe seama lui Hertz. E formidabil. Are impresia că mi-a rămas dator. Ajunge să-i spun că mă sîcîie cineva şi se ocupă el să-l convingă să înceteze. Nu m-am întrebat niciodată cum procedează, dar nu ştiu să fi eşuat vreodată. Uite deci care-i situaţia, domnule Brandon. Nu-l cunosc pe acest domn Sheppey. Nu l-am angajat. Nu vreau să am nimic de-a face cu dumneata. Poţi să pleci, afară de cazul c-ai să-mi spui ceva interesant.

I-am zîmbit. Privirea lui cercetătoare, camera uriaşă şi atmosfera care inspira teamă mă lăsau acum rece. Niciodată nu fusesem atît de furios, şi asta nu-i puţin.

— Da. Am să vă spun ceva — şi mi-am lăsat mîinile pe birou, privindu-l drept în ochi. Mai întîi, domnule Creedy, am crezut că sînteţi mai abil. Nu eram sigur dacă l-aţi angajat sau nu pe Sheppey, dar acum sînt convins. S-a întîmplat ca Sheppey să vă scrie numele pe sugativă ; ăsta a fost singurul indiciu după care m-am ghidat. Mi-am închipuit că poate i-a pomenit cineva întîmplător numele dumneavoastră şi, în timp ce vorbea cu acea persoană, l-a mîzgălit, după cum avea obiceiul. Acum însă mi-am schimbat părerea. Cind v-am telefonat, la prînz, eram convins că n-o să mă primiţi. Un om cu averea dumneavoastră nu acordă o întrevedere unui detectiv parti-

cular de doi bani, afară de cazul cînd vrea să-l angajeze, sau cînd nu poate să doarmă din cauza unei obsesii. Primindu-mă înaintea a șase oameni de afaceri cu un aer important, dintre care unul așteaptă aici de trei ore, am priceput nu numai că ceva nu vă lasă să dormiți, dar că v-a intrat și frica în oase. Firește, n-ați așteptat nici trei minute ca să aflați tot ce știu. Cînd v-ați dat seama de ce puține informații dispun, ați chemat gorila dresată și ați asmuțit-o asupra mea. Sperați c-o să mă sperii atît de rău, încît o să fug la hotel, o să-mi fac bagajele și-o să-mi iau tălpășița de-aici. N-ați fost prea abil, domnule Creedy. Ar fi trebuit să fi știut pînă acum că unii nu se sperie cu una cu două. Și iată că se-ntîmplă să fiu un astfel de om.

Creedy se lăsă pe spate în fotoliu, impasibil, iar degetele lui osoase continuară să șteargă ochelarii cu batista.

— Asta-i tot ? întrebă el.

— Nu chiar. M-am convins acum că l-ați angajat pe Sheppey. În timp ce lucra pentru dumneavoastră, a descoperit ceva care n-a plăcut unei anumite persoane, și-a fost omorît. Din cîte înțeleg, dumneavoastră dețineți un indiciu care ar putea să ajute poliția să-l descopere pe asasin, dar, lucru cu totul firesc, nu voiți să fiți amestecat într-o crimă. Știți că, dacă ați fi amestecat, ar trebui să explicați de ce l-ați angajat pe Sheppey. Din experiența mea, cînd un milionar catadicsește să angajeze un detectiv cu sediul la cinci sute de kilometri de orașul milionarului, înseamnă că milionarul îi cere să scormonească ceva care pute, și de care nu vrea să afle poliția locală. Sheppey a murit. Era prietenul meu cel mai bun.

Dacă poliţia nu reuşeşte să descopere asasinul, poate reuşesc eu. Cu sau fără domnul Hertz, cu sau fără domnul Creedy, am să încerc cu orice preţ să descopăr criminalul. Mi-am îndreptat trupul şi m-am îndepărtat de biroul lui. Asta-i tot. Nu vă mai deranjaţi să vă chemaţi lacheul. Găsesc drumul şi singur.

M-am întors şi am pornit să traversez camera lungă, îndreptîndu-mă spre uşă.

Creedy vorbi, cu glasul lui moale şi efeminat :

— Să nu zici că nu te-am prevenit, domnule Brandon.

Mi-am văzut de drum, am ajuns la uşă, am deschis-o şi-am păşit în hol, unde aştepta majordomul. În timp ce mă conducea spre ieşire, ultimele cuvinte ale lui Creedy îmi pocneau prin cap ca nişte mingi nebune de ping-pong.

III

Mi-au trebuit patruzeci de minute ca să sosesc la hotel. În primul rînd, pentru că nu mă grăbeam, iar apoi fiindcă circulaţia de după-amiază era foarte intensă.

Mă convinsesem că Creedy îl angajase pe Sheppey, deşi nu ştiam încă dacă Sheppey fusese ucis fiindcă descoperise ceva în timp ce lucra pentru Creedy, sau fiindcă se încurcase cu amanta vreunui asasin. I-am blestemat în minte slăbiciunea pentru femei. Făcea ca identificarea criminalului să devină mult mai dificilă.

Mă bucuram că fixasem o întîlnire cu Tim Fulton ca să bem. Un servitor nemulțumit dezvăluie deseori unele informații utile, exact de ce aveam eu mare nevoie.

Cînd am tras la trotuarul hotelului, am văzut o mașină de-a poliției parcată la cîțiva metri în față. M-am dat jos din Buick. Ușa de la mașina poliției se smuci și Candy își făcu apariția. Înaintă spre mine greoi, mișcînd bărbia în timp ce mesteca gumă.

— Căpitanul Katchen vrea să-ți vorbească — zise el cînd ajunse la un metru. Hai să mergem.

— Și ce se întîmplă dacă eu nu vreau să vorbesc cu el ? l-am întrebat zîmbindu-i.

— Hai să mergem — repetă el. Te pot duce de bună voie sau cu sila... cum îți place.

— Ți-a spus ce vrea de la mine ? l-am întrebat îndreptîndu-mă împreună cu el spre mașina poliției.

— Dac-aș fi căutat dovezi că nu ești din oraș, remarca asta tîmpită mi-ar fi servit de minune — zise Candy și își vîrî trupul mătăhălos pe bancheta din spate.

La volan stătea un polițai în uniformă. Se întoarse și mă măsură din priviri.

M-am suit lîngă Candy și mașina demară de parcă ar fi răspuns la semnalul de alarmă foarte urgent al pompierilor.

— Vrei să spui că domnul căpitan nu le comunică subalternilor cu ce scop cere să se facă un anumit lucru ? Doar c-așa vrea el ?

— Aha, văd că te-ai deșteptat — zise Candy. Dacă nu ții să ieși de la poliție schilodit pe viață, ai grijă cum vorbești, nu deschide gura decît cînd ți se adre-

sează, răspunde repede şi exact şi, în general, poartă-te ca la biserică.

— Vrei să spui că are o fire năbădăioasă.

— Cred că e o afirmaţie adevărată — zise Candy şi zîmbi acru. Aş spune chiar că e destul de năbădăioasă, nu-i aşa, Joe ?

Joe, şoferul, scuipă pe fereastra maşinii.

— E ca un urs c-un buboi în fund — zise el.

— Aşa vorbeşte Joe tot timpul, mai puţin cînd e căpitanul pe-aproape — zise Candy şi rîse. Atunci nu suflă o vorbă, nu-i aşa, Joe ?

Joe scuipă din nou pe fereastră.

— Îmi place să mănînc. Şi-aşa nu mi-au mai rămas decît opt dinţi buni în gură.

— Vezi ? Glumeşte. Candy scoase o ţigară şi o aprinse. Aşa că ai grijă. Nu face pe nebunu'.

— N-aţi găsit încă asasinul ? l-am întrebat.

— Nu încă, dar o să-l găsim noi. În ultimii zece ani s-au comis cinci crime în oraş şi n-am descoperit pe nici unul din criminali. Trebuia să anulăm odată recordul ăsta, şi iată că s-a ivit acum prilejul. Ce părere ai, Joe ?

— Depinde — zise Joe prudent. Nu fiindcă n-am avea destui oameni ; poliţiştii noştri sînt băieţi buni şi deştepţi, şi ştiu să speculeze un indiciu, dar pe undeva ne paşte ghinionul. N-aş face prinsoare pe salariu c-o să descoperim asasinul, deşi nu-i exclus.

— Ce să-i faci — zise Candy şi-mi zîmbi. Zîmbetul nu-i ajunse însă pînă la ochi. Cum zice Joe, n-ar face prinsoare pe salariu, dar am putea să rezolvăm cazul.

— Asta-i şi părerea căpitanului Katchen ?

— Nimeni nu-l întreabă pe căpitanul Katchen ce părere are. E al dracului de susceptibil cînd trebuie

să se sfătuiască cu cineva. Eu, unul, în locul tău, nu i-aş cere părerea.

Am mai parcurs în mare viteză vreo opt sute de metri, înainte de a spune :

— Aţi găsit dalta de spart gheaţă ?

— Nu. Locotenentul crede c-a luat-o criminalul cu el — zise Candy şi clătină din cap. Are probabil dreptate, dar n-aş paria salariul lui Joe. S-ar putea s-o fi îngropat undeva. E o groază de nisip pe plaja aia.

— Aţi găsit cadavrul fetei ?

— Nu, şi nici nu m-aştept să-l găsim. Candy clătină din nou din cap. Am căutat fiindcă era o şansă să fi fost şi ea ucisă, deşi locotenentul crede că a întins-o de la locul crimei mai înainte de-a fi fost curăţat amicul tău.

— Poate că l-a omorît ea.

Candy îşi strînse buzele.

— Dalta a fost înfiptă cu o mare forţă. Mă îndoiesc ca o femeie să fi fost în stare.

— Femeile nu sînt chiar aşa de delicate. Dacă dalta era destul de ascuţită, iar ea destul de furioasă, nu era aşa de greu.

Candy aruncă ţigara pe fereastră.

— Nu-ţi paria salariul pe asta.

Maşina trase la bordură şi se opri în faţa intrării poliţiei. Ne-am dat jos, am urcat treptele, am trecut prin două rînduri de uşi batante şi-am apucat-o pe un coridor pavat, mirosind cum miros de obicei toate localurile poliţieneşti.

— Vezi ce faci — zise Candy. Te previn mai mult de dragul meu decît de-al tău. Căpitanul se înfurie uşor, şi vai de noi toţi cînd îl apucă pandaliile.

Se opri înaintea unei uşi, bătu şi aşteptă. O voce melodioasă ca o sirenă de fabrică răcni :

— Ce pofteşti ?

Candy îmi zîmbi slab şi dădu din umeri. Apăsă pe clanţă, deschise uşa şi intrarăm într-un birou mic şi jalnic, îmbîcsit cu fum de ţigară de foi.

— Lew Brandon, domnule căpitan.

În dosul unui birou nenorocit şedea o namilă. Un tip destul de bătrîn, dar încă într-o excelentă condiţie fizică şi fără să fie prea gras. Părul cărunt, rărit, era lins pe fruntea joasă. Avea o faţă masivă, pergamentoasă şi brutală. Îşi odihnea două mîini uriaşe şi păroase pe birou şi-mi aruncă o privire feroce în timpul cît Candy închise uşa de parc-ar fi fost din coji de ou. Se mişcă tăcut prin spatele meu şi se sprijini de zid.

— Brandon ? zise Katchen şi întinse mîna ca să strivească violent ţigara de foi. Hm, copoiul ! Mda, copoiul. Se frecă la faţă în timp ce continua să mă privească furios. Crezi c-o să lăsăm nişte ploşniţe ca tine să bată străzile noastre ? Se apleacă înainte şi-şi ridică ochii mici : Cînd o-ntinzi din oraş, copoiule ?

— Nu ştiu — i-am răspuns calm. Poate peste-o săptămînă.

— Ei, nu ! Şi ce dracu ai să faci toată săptămîna în oraş, copoiule ?

— Am să mă uit la tot ce e interesant, am să mă duc la ştrand, am să agăţ o fată şi-am să mă relaxez, în genere.

Nu se aştepta la răspunsul meu şi dădu enervat din umeri.

— Zău ? Sper că n-ai de gînd să-ţi vîri botul în afacerea asta criminală !

— Am să urmăresc cu interes ancheta locotenentului Rankin — i-am spus. Sînt convins că se poate lipsi perfect de ajutorul meu.

Katchen se lăsă pe spate şi scaunul trosni.

— Foarte deştept din partea ta, copoiule. Mă devoră din priviri vreo douăzeci de secunde, apoi urmă: Nu-mi plac ploşniţele pe aici. Dacă găsesc vreuna, o strivesc.

— Îmi închipui, domnule căpitan.

— Zău ? Să nu crezi, copoiule, că mă duci. Dacă te amesteci în cazul ăsta, ai să te-ntrebi de unde ţi se trage. Ridică glasul pînă la răcnet şi urlă la mine : Ai priceput ?

— Da, domnule căpitan.

Îmi aruncă un rînjet larg, dezgolindu-şi dinţii.

— Nu prea eşti o ploşniţă curajoasă, nu-i aşa, copoiule ? Foarte bine, să nu zici că nu ţi-am spus. Nu-ţi vîrî nasul unde nu trebuie, nu te apropia de mine, şi s-ar putea să scapi cu zile. Dac-ai să mai pui piciorul vreodată în biroul ăsta, n-ai să uiţi în viaţa ta ce-o să păţeşti. Ţine minte ! Cum ai călcat pe-alături, te-aduc aici. Ştim noi cum să îmblînzim ploşniţele, copoiule.

Ochii lui mici sclipeau.

— Foarte bine, acum te-am avertizat şi nu uita că n-am să ţi-o mai repet. Un pas greşit, şi te şi aduc aici, copoiule, iar dacă ai s-ajungi din nou aici, avem noi grijă de pielea ta înainte de-a te zvîrli în celulă. Se uită la Candy rînjind Ia d-aici ploşniţa asta fricoasă şi dă-i drumul. Mi se-ntoarce stomacul de scîrbă doar cînd o privesc.

Candy se dezlipi de zid şi deschise uşa biroului. Katchen ridică un deget uriaş şi-l îndreptă spre mine.

— Să nu-ţi vîri botul în afacerea asta, că...

Am făcut un pas spre uşă, m-am oprit şi-am spus :

— Pot să te întreb ceva, domnule căpitan ?

Îşi umezi cu limba buzele groase şi aspre.

— Ce anume ?

— Ţi-a telefonat Lee Creedy şi ţi-a cerut să vorbeşti cu mine ?

Îngustă pleoapele şi mîinile uriaşe i se strînseră pumn.

— Ce vrei să spui ?

— Domnul Creedy l-a angajat pe Sheppey pentru o anchetă. În vreme ce făcea cercetări, Sheppey a fost ucis. Domnul Creedy ţine neapărat ca acest amănunt să nu iasă la iveală. Îşi închipuie c-o să fie chemat ca martor şi va trebui să declare curţii de judecată de ce l-a angajat pe Sheppey. Aşa c-a avut o mică discuţie cu mine. A adus un gangster pe nume Hertz şi-a încercat să mă sperie cu el. M-am întrebat dacă nu cumva domnul Creedy şi-a pierdut încrederea în gangster şi-a apelat la dumneata ca să întăreşti ameninţarea şi să te încredinţezi că m-am speriat.

L-am auzit pe Candy cum îşi trage brusc răsuflarea.

Katchen se învineţi la faţă. Se ridică foarte încet. În picioare, părea mai înalt decît în realitate. Un fel de coşmar cu Boris Karloff [1]. Se depărtă de birou şi înaintă încet spre mine.

Am aşteptat nemişcat, cu ochii la el.

---

[1] Actor celebru, interpretul principal al multor filme americane de groază. (n.t.)

— Ai deci nițică viață în tine, copoiule — și cuvintele părură că-i ies printre dinții încleștați. Uite asta ca un acont.

Palma lui deschisă se ridică și explodă pe obrazul meu. Am văzut-o venind și-am evitat oarecum lovitura, micșorîndu-i din forță, dar a fost destul de puternică pentru a-mi face capul să răsune și a mă trimite, împleticindu-mă, la pămînt. Așteptă să revin în picioare, apoi își vîrî în mine mutra întunecată și congestionată.

— Hai, copoiule — șopti el cu o voce scăzută și furioasă — dă în mine !

Aveam mare chef să-l pocnesc în bărbie. Deseori, un tip de calibrul lui nu rezistă la o directă în falcă, dar îmi dădeam seama că asta urmărea. Știam c-ajungea doar să-l ameninț și mă și trezeam întins într-o celulă, cu trei sau patru din oamenii lui cei mai solizi drept tovărășie.

Nu m-am clintit. Obrazul unde mă lovise mă ardea rău.

Ne-am măsurat lung o vreme, apoi se întoarse și răcni la Candy :

— Ia de-aici golanul ăsta pînă nu-l omor !

Candy mă înșfăcă de braț, mă smuci afară din odaie și închise ușa în urmă. Îmi dădu apoi drumul, mă trase îndărăt, iar pe chipul lui îmbujorat și bătut de vînt se citea furia și teama.

— Ți-am spus sau nu, dobitocule ? zise el. Acum l-au apucat pandaliile. Ieși dracului de-aici !

Mi-am pipăit fața.

— Aș vrea să întîlnesc maimuța asta pe-o alee întunecată. Salut, sergentule. Eu măcar nu trebuie să lucrez pentru el.

Am apucat-o pe coridor, am trecut prin cele două uşi batante şi-am ajuns în stradă. Era plăcut să vezi că soarele este tot strălucitor şi că bărbaţii şi femeile care se întorceau de la plajă semănau încă a fiinţe omeneşti şi se comportau ca atare.

CAPITOLUL PATRU

I

Cîrciuma lui Sam, situată într-o mahala a oraşului St. Raphael, era o hardughie de lemn, construită deasupra mării pe piloni de oţel. Avea teren de parcare şi, deşi era doar şase fără cinci, se aflau vreo treizeci de maşini parcate, dar nici un Cadillac sau Clipper.

Paznicul de la parcare, un tip gras, în vîrstă, îmi zîmbi vesel cînd îmi spuse că parcarea e pe gratis.

Am luat-o pe jos de-a lungul unui ponton strîmt şi-am intrat în barul care se întindea pe toată lungimea unui perete. Exista şi un bufet-expres, cu douăsprezece frigărui electrice în care se rumeneau de zor în clipa aceea doisprezece pui de găină graşi.

De tejgheaua barului se sprijineau vreo opt-nouă bărbaţi, bînd bere şi servindu-se cu murături dintr-un castron.

Dincolo de uşile duble deschise din fundul încăperii se vedea o verandă cu grilaj, apărată de soarele amurgului printr-o prelată verde. Era plină cu mese, iar consumatorii se strînseseră mai toţi acolo. Cum

speram să discut serios cu Fulton, m-am hotărît să rămîn înăuntru şi să evit gloata. M-am apropiat de uşi şi m-am uitat la clienţi ca să văd dacă Tim sosise, apoi, cum nu-l zării, am ales o masă înăuntru, într-un colţ, lîngă o fereastră mare deschisă, şi m-am aşezat la ea.

Un chelner se apropie, şterse masa şi mă salută. I-am cerut să-mi aducă o sticlă de whisky Black Laber, nişte gheaţă şi două pahare.

Cîteva minute după ora şase, îşi făcu apariţia şi Tim Fulton. Purta o pereche de pantaloni mototoliţi, din flanel cenuşiu, şi o cămaşă albastră, deschisă la gît. Ţinea haina pe umăr. Se uită de jur împrejur, mă văzu şi zîmbi. Apoi se apropie, cu ochii la sticla de whisky.

— Salut, amice ! zise el. Ai şi pornit lupta ? N-ai putut să mai aştepţi ?

— N-am deschis încă sticla — i-am răspuns. Ia loc. Cum te simţi ca om liber ?

Îşi umflă obrajii.

— Nu poţi să-ţi dai seama ce-i aia pînă nu treci prin ce-am trecut eu. Ar trebui să mă caut la un doctor de nervi fiindc-am stat la Creedy atîta timp. Lovi sticla cu unghia. Ai intenţia s-o deschizi sau ne mulţumim doar s-o admirăm ?

I-am turnat o porţie de băutură, i-am lăsat să cadă un cub de gheaţă în pahar, apoi mi-am pus şi mie. Am ciocnit paharele cum îşi ating boxerii mănuşile şi-am toastat. Apoi am băut.

După întrevederea cu Creedy şi apoi cu aceea cu Katchen, whisky-ul la gheaţă îmi făcu evident bine.

Am aprins ţigări, ne-am lăsat mai adînc în fotoliile de răchită şi-am zîmbit.

— Foarte frumos aici, nu ? zise Fulton. Cel mai mult îmi place să stau într-un local unde se aude marea și să beau un whisky bun. Nu cred că-ți poți dori ceva mai plăcut. Mda, uneori, o femeie poate înlocui aproape orice, dar cînd vrei să te destinzi n-ai nevoie de ele. Am să-ți spun de ce : femeile vorbesc, iar whisky-ul nu. Ai avut o idee grozavă, amice.

I-am răspuns că sînt plin de idei grozave.

— Mai am o idee grozavă — am continuat. După cîteva pahare, n-ar strica să încercăm puiul care se rumenește colo.

— Mda. Aici se fac cele mai bune fripturi de pasăre de pe tot litoralul — zise Fulton. Ascultă-mă pe mine. Foarte bine, n-ai decît să te duci la restaurantul Alfredo, la Carlton sau la Blue Room, sau, dacă apuci să intri, chiar la Musketeer Club. Și ei servesc pui. Ți-l aduc cinci chelneri, cu furculițe de argint și orhidee. Cînd ai să vezi nota de plată, n-o să-ți vină să crezi. Aici îți zvîrle mîncarea în față, dar, amice, e pe cinste ! Și mai e și ieftină. Își goli paharul, îl puse pe masă și suspină. Vin aici de două ori pe săptămînă. Uneori cu amica. Alteori singur. M-apucă rîsul cînd văd toți fraierii cu bani care bat localurile de lux și plătesc de cinci ori mai mult ca mine, fără să mănînce în schimb așa de bine. Șpilul e că nici unul nu îndrăznește să intre aici, fiindcă prietenii lor cu bani și-ar putea închipui că fac economii, iar în orașul ăsta a face economii e un păcat de moarte.

I-am mai turnat o porție și-am pus gheață într-a mea, ca să-i las impresia că țin pasul cu el.

— Dar, căci există întotdeauna un dar — zise el clătinînd din cap — și localul ăsta a început să de-

cadă. Acum un an veneau aici băieţi de viaţă cu puicuţele lor, oameni cumsecade, simpatici şi care se simţeau ca la ei acasă. Acum însă l-au descoperit gangsterii. Şi ei ţin să-şi umple burta ca şi mine, aşa că s-au instalat. Avem un cazinou pe un vapor ancorat în golf. Asta îi atrage, cum atrage carnea stricată muştele. Sam e necăjit. Am discutat cu el săptămîna trecută. Mi-a spus că cei de pe urma cărora cîştigase se răresc, iar în locul lor vin gangsterii. N-are ce face. Luna trecută a avut loc aici o încăierare şi s-a scos şi-un cuţit. Sam i-a potolit repede, dar poveştile de genul ăsta sperie şi îndepărtează clienţii. Crede că dacă mai izbucneşte o nouă încăierare cu cuţitele, o să devină şi el un alt proprietar de restaurant pentru gangsteri.

I-am răspuns că-mi pare rău şi m-am uitat la grupul celor de la bar. Erau solizi şi îmbrăcaţi ţipător, cu privirea dură şi atentă a celor cărora nu le pasă cum cîştigă banii, atîta vreme cît îi cîştigă.

— Agenţi de curse — zise Fulton urmărindu-mi privirea. Sînt cumsecade cît timp nu se îmbată. Băieţii care provoacă scandaluri nu apar decît după ce se lasă noaptea. Îşi aprinse o altă ţigară şi împinse pachetul spre mine. Ei, cum te-ai înţeles cu bătrînul ? E simpatic, nu ?

— Mda. Cu camera aia lungă a lui şi privirea-i cercetătoare. Mi-ar fi silă să lucrez pentru el.

— Chiar aşa, amice ! Am găsit acum o slujbă faină, ca şofer la o cucoană bătrînă ; o duc la tîrguieli, îi ţin coşul şi, în general, îi fac viaţa mai uşoară. E o băbuţă grozav de amabilă şi, după Creedy, cred că prezenţa ei o să-mi vindece ulcerul.

— Apropo de cucoanele bătrîne — i-am spus — cine-i Hertz ăsta ?

— Vrei să-mi strici seara ? se strîmbă Fulton. Asta vrei ? Cum de-ai ajuns la el ?

— Era cu Creedy cînd am intrat. Mi-a făcut impresia că-i un tip dat dracului. Cine e ? De ce se înhaită Creedy cu un tip de teapa ăstuia ?

— Îl scapă de cei nedoriţi — zise Fulton. Creedy îl mai foloseşte uneori şi ca agent de apărare.

— De ce-are Creedy nevoie de agent de apărare ?

Fulton ridică din umeri.

— Ticăloşii ăştia plini de bani au idei exagerate. Îşi închipuie c-o să-i împuşte sau o să-i înjunghie cineva. Dacă-ţi angajezi un agent de apărare, oamenii cred că eşti o figură importantă. E doar o reclamă, ca panourile de la parcare. Îşi dă o importanţă grozavă. Dar să nu-ţi faci o imagine greşită asupra lui Creedy. E nemilos. Poate că n-arată, dar e la fel de nemilos şi de primejdios ca oricare dintre gangsterii cu revolvere şi cuţite care vin pe-aici. Conduce de fapt întreg oraşul. A lui a fost ideea să deschidă un cazinou pe vaporul din golf. Şi-a închipuit c-o să atragă astfel turiştii, şi a reuşit, într-adevăr. Nu-i pasă că o dată cu cazinoul a umplut oraşul de bandiţi. În orice caz, vaporul e pe jumătate proprietatea lui şi încasează deci jumătate din venituri.

— Hertz ăsta e chiar atît de dur pe cît pare ?

Fulton dădu din cap.

— Poţi fi sigur. Creedy n-are nevoie de şarlatani. Cînd angajează un tip dur, atunci ăla trebuie să fie neapărat dur. Ca Hertz, care e însă şi mai rău. Mie mi-e frică de el. Cred că-i cam ţicnit.

Dacă ce spunea Fulton era adevărat, nu mi se părea că-i mare deosebire între Katchen şi Hertz.

— Ai citit despre tipul care a fost asasinat azi-dimineaţă la Bay Beach ?

— Am văzut ceva în ediţia de seară. De ce mă întrebi ?

— Era asociatul meu. Am bănuiala că l-a vizitat pe Creedy în ultimele zile şi sînt curios să ştiu dacă l-ai zărit.

Fulton se arătă interesat.

— A venit să-l vadă pe bătrîn ? Poate că l-am zărit. Am fost la poartă mai toată săptămîna. Cum arăta ?

I l-am descris pe Sheppey în amănunt. Avea păr roşu aprins şi eram aproape sigur că dacă Fulton îl văzuse, nu-l uitase, şi nu m-am înşelat.

— Fireşte — zise el. Mi-l amintesc. Un tip voinic, cu păr roşu. Ai dreptate. Logan i-a dat drumul înăuntru. Eram la barieră şi n-am auzit cum îl cheamă.

— Eşti dispus să juri că l-ai văzut ? E important. S-ar putea să fii obligat s-o faci în faţa tribunalului.

Fulton îşi goli paharul, apoi rosti :

— Binecînţeles că sînt gata să jur. A venit marţea trecută : un tip voinic, cu păr roşu, tăiat scurt, îmbrăcat într-un costum cenuşiu de flanel, la volanul unui Buick decapotabil.

Era de ajuns. Maşina constituia dovada. Avusesem deci dreptate. Jack se dusese să-l vadă pe Creedy. Trebuia acum să descopăr motivul vizitei şi asta n-avea să fie uşor.

— Zici c-a fost asasinat ? întrebă Fulton, privindu-mă cu curiozitate.

— Da. Poliția crede că s-a încurcat cu amanta vreunui gangster, iar ăla l-a aranjat. S-ar putea : era nebun după femei.

— Nu mai spune ! A trebuit să raportezi la poliție ?

— Da, m-am dus la ei. Căpitanul Katchen e o figură, nu ? Belsen [1] a pierdut un mare comandant în persoana lui.

— Ai dreptate. Vine deseori să-l vadă pe Creedy. Cam de patru ori pe an. Cred că vine pentru mită. Ai fi surprins să afli cîte cluburi de noapte și bordeluri de lux rămîn deschise numai fiindcă Katchen evită să le supravegheze.

— Ce legătură au cluburile de noapte și bordelurile cu Creedy ?

— Ți-am spus că e patronul aproape al întregului oraș. Poate că nu strînge personal veniturile de la ticăloșii care le conduc, dar indirect încasează chiriile, iar Katchen are partea lui.

— E căsătorit, nu ?

— Cine, Creedy ? Din cîte știu, a fost căsătorit de patru ori, deși ar putea să fi fost de mai multe ori. Actuala lui nevastă e Bridgette Bland, fosta vedetă de cinema. Ai văzut-o vreodată ?

— Mi se pare că o dată. Dacă mai țin bine minte, arăta formidabil.

— Și mai arată încă, dar nici nu se compară cu fiică-sa vitregă. Asta-i o splendoare, cea mai superbă fată pe care am văzut-o în viața mea, și, crede-mă, am văzut destule.

— Locuiește acasă ?

---

[1] Lagăr hitlerist de concentrare și exterminare. (n.t.)

— Nu locuieşte momentan — zise Fulton şi clătină din cap. Dar stă uneori, deşi cealaltă n-o poate suferi. De cîte ori bătrînul dă o petrecere, Margot — asta-i fiica — e obiectul întregii admiraţii, iar ailaltă rămîne cu buzele umflate. Nu-i place. Se certau mereu, aşa că Margot şi-a făcut bagajele şi-a întins-o. Are un apartament pe Franklyn Boulevard. Din cite-am auzit, bătrînul îi simte lipsa. Şi eu i-o simt. Era singura rază de soare in locuinţa aia infectă. Bridgette m-a scos din sărite. Seamănă leit cu Creedy. Niciodată mulţumită, se plînge veşnic, stă trează toată noaptea şi doarme toată ziua.

Aflam unele amănunte. Aveam întreaga seară la dispoziţie şi n-avea sens să mă grăbesc. Am mutat discuţia asupra viitorului campionat mondial de box şi l-am lăsat pe Fulton să-şi descarce sufletul explicîndu-mi de ce nu putea să piardă campionul. De la asta am trecut la jocurile cu mingea, iar în cele din urmă la eternul subiect : femeile.

Se făcuse nouă seara cînd am terminat sticla de whisky. Soarele asfinţise, întinzînd pe cer o pată imensă roşie, şi se întunecase.

I-am făcut semn chelnerului, care s-a apropiat.

— Adu-ne două porţii de pui, cu garnitură — am spus.

A dat din cap şi s-a îndepărtat.

Şi eu şi Fulton ne cam ameţisem, dar era o ameţeală plăcută, căci după primele pahare băute pe nerăsuflate, am lăsat-o mai moale, fiindcă aşa trebuie băut whisky-ul bun.

M-am uitat pe fereastra deschisă la luminile din St. Raphael City. Din locul unde şedeam, părea o localitate splendidă.

— Doamna Creedy se înţelege bine cu soţul ei?
— Nimeni nu se poate înţelege cu el — răspunse Fulton şi dădu din umeri. Oricum, e prea ocupat să cîştige bani, ca să-şi mai piardă vremea cu femeile. Nevastă-sa îşi caută distracţiile în altă parte.
— Are pe cineva anume?
— Păi, favoritul actual e o namilă, o matahală cu păr cîrlionţat, care-şi zice Jacques Thrisby. Un canadian de origine franceză.
Mi-am dat seama că un individ se apropiase de masa noastră. O clipă am crezut că-i chelnerul cu mîncarea. Mă uitam pe fereastră, îl ascultam pe Fulton cum vorbeşte, şi reflexele îmi deveniseră mai lente. În afară de asta, whisky-ul mă cam ameţise.
L-am auzit pe Fulton că-şi trage brusc respiraţia, ca un om foarte speriat care se înăbuşe, şi m-am uitat repede de jur împrejur.
Hertz stătea lipit de masă şi mă privea. În spatele lui, în semicerc, barîndu-ne drumul ca să nu scăpăm, se aflau patru tipi înalţi, solizi, bruneţi şi duri, iar expresia din ochii mici şi sălbatici ai lui Hertz mi-a dat un fior de groază pe şira spinării.

II

Zgomotul din încăperea uriaşă se stinse brusc. Capetele se întoarseră şi ochii se uitară spre noi.
Mă găseam într-o poziţie proastă. Scaunul meu era doar la vreo treizeci de centimetri de zid. Masa se afla între mine şi Hertz, şi nici măcar nu era o

masă mare. Fulton avea o poziție mai bună. Stătea în dreapta mea, fără zid în spate.

În mintea consumatorilor nu mai încăpea evident nici o îndoială c-avea să urmeze un scandal. Cîțiva și începuseră să se îndrepte spre ieșire, reținîndu-și panica.

Hertz spuse cu o voce răgușită :

— Mă ții minte ? Nu-mi plac spionii și nici golanii.

Cu coada ochiului, am văzut un negru uriaș, purtînd un șorț alb și o cămașă cu mîneci scurte, ieșind repede din dosul barului. Avea gabaritul lui Joe Louis, iar pe fața lui uriașă și plină de urme de bușituri mijise un zîmbet de scuze. Traversă încăperea, îi ocoli pe cei patru tipi și apăru ca din senin alături de Hertz.

M-am apucat de marginea mesei și m-am pregătit de bătaie.

Negrul i se adresă politicos lui Hertz :

— Nu vrem încăierare aici, șefule. Dacă tu și prietenii tăi aveți de discutat afaceri, o faceți afară.

Hertz întoarse capul și se uită la negru. În ochi îi jucau scîntei mici roșii, dîndu-i un aer aproape dement. Am văzut că-i cade ușor umărul drept, apoi pumnul îi țîșni și lovi fața negrului. Lovitura a răsunat ca o bufnitură de tobă. Negrul se împletici pe spate, apoi căzu pe mîini și-n genunchi.

Totul s-a petrecut în cea mai mare viteză. M-am lăsat cu toată greutatea pe masă și-am împins-o violent în Hertz, care se dezechilibrase ușor în urma directei pe care o trăsese. Colțul mesei i se înfipse în

şold şi-l zvîrli în spate, făcîndu-l să se lovească violent de doi dintre tipii care-l însoţeau.

Dispuneam acum de puţin spaţiu să mă mişc, aşa c-am sărit în picioare şi-am înşfăcat scaunul. L-am ridicat la înălţimea umărului şi l-am învîrtit ca pe o seceră, curăţind şi mai mult locul, pentru a putea acţiona.

Fulton era şi el în picioare, cu scaunul deasupra capului. Trăsni cu el căpăţîna celui mai apropiat dintre gangsteri, lăsîndu-l lat.

Două matahale, angajate ca să evacueze clienţii nedoriţi, dintre care unul era negru, intrară în goană printr-o uşă laterală, înarmaţi cu ciomege. Cei trei gangsteri, tovarăşii lui Hertz, se răspîndiră, apoi atacară matahalele. Rămăsesem doar eu şi cu Fulton pentru a-l înfrunta pe Hertz. I-am trîntit scaunul în cap, dar spătarul se rupse. M-am trezit în mînă cu o bucată de lemn subţire, al cărei efect era comparabil cu al unei scobitori, cînd era vorba de un animal ca Hertz. Hertz se clătină, apoi mă atacă răcnind, ridicînd fulgerător mîna dreaptă. Dacă m-aş fi tras înapoi, m-ar fi ajuns, aşa c-am ţîşnit înainte şi i-am tras un pumn drept în mutră. Era o directă grozavă, dărîmătoare, care îi răsturnă capul pe spate. M-am depărtat de el şi m-am repezit într-unul din bătăuşi, care mă lovi cu dosul palmei, trimiţîndu-mă ameţit peste Hertz, pe cale de-a mă ataca din nou. Am reuşit să-l apuc de încheietură cu amîndouă mîinile. M-am întors pe jumătate, i-am smucit braţul peste umăr, m-am aplecat şi-am tras cu toată forţa. Zbură peste capul meu cu viteza unei rachete şi ateriză pe duşumea cu o buşitură care zgudui întreaga

clădire. M-am întors fulgerător, uitîndu-mă după Fulton. Se sprijinea de zid şi ţinea la faţă o batistă, iar genunchii îi cedau. M-am dus la el, l-am înşfăcat de braţ şi-am urlat :

— Hai afară !

Unul din bătăuşii lui Hertz mă ajunse. M-am aplecat, ferindu-mă de drugul de fier gata să mă lovească în cap, l-am pocnit cu dreapta în coaste, apoi i-am tras una peste picioare, făcîndu-l să se clatine. N-am aşteptat să văd cum cade. L-am apucat pe Fulton şi l-am tîrît prin toată odaia pînă la uşă. Nici afară nu mă simţeam în siguranţă. În faţa noastră se afla pontonul lung, strîmt şi puternic luminat, străjuit pe ambele părţi de mare, iar la capătul îndepărtat — marele teren de parcare, luminat de asemenea orbitor.

Fulton era rău rănit şi părea gata să leşine dintr-o clipă într-alta. Hertz şi acoliţii lui aveau să iasă şi să vină după noi.

— Întinde-o ! strigă Fulton gîtuit. Nu pot să merg mai departe. Pleacă înainte de-a pune laba pe tine.

L-am apucat de braţ, i l-am zvîrlit pe umăr, apoi, aproape sprijinindu-l, l-am tîrît în grabă de-a lungul pontonului spre terenul de parcare.

Răpăitul rapid al paşilor în urmă îmi spunea că n-aveam s-ajung departe. I-am dat drumul lui Fulton şi m-am întors. Hertz înainta pe ponton.

— Fugi ! i-am spus lui Fulton. Am eu grijă de maimuţa asta.

L-am îmbrîncit brusc şi el se îndepărtă clătinîndu-se, în timp ce Hertz se repezea la mine. Se mişca cu iuţeala şi agerimea unui boxer de profesie. M-am tras repede înapoi şi m-am lăsat într-o parte, astfel

ca lumina de deasupra noastră să-i cadă în ochi. I-am privit atent pumnii. Părea înnebunit de furie. Era un avantaj. Un om turbat nu-i cîtuşi de puţin la fel de primejdios ca unul rămas calm într-o bătaie. Sări ca un taur furios, şi-atunci i-am trimis o directă în faţă, dîndu-i capul pe spate. M-am ferit de o dreaptă care m-ar fi decapitat dacă m-ar fi nimerit, apoi l-am pocnit cu muchia palmei la baza cefei. Îmi trase o stîngă de-am simţit că parcă m-ar fi pocnit c-un ciocan de spart pietre. M-am retras repede în clipa cînd mă atacă din nou, m-am ferit de-o lovitură ucigătoare pornită din glezne, am sărit înapoi şi mi-am aruncat rapid ochii pe ponton. Fulton dispăruse. Am hotărît că venise vremea s-o întind şi eu.

N-ar fi trebuit să-mi iau ochii de la Hertz. Deşi îşi anunţa de la distanţă directele, avea iuţeala unui boxer de categoria muscă. Mă surprinse cu o lovitură în bărbie. Am văzut pumnul doar cu o fracţiune de secundă înainte de-a mă nimeri, dar fiindcă tocmai schiţasem gestul de a mă feri, am mai atenuat-o. Lovitura fu destul de puternică pentru a mă dărîma în genunchi, dar nu destul ca să mă ameţească. Cînd năvăli, m-am lăsat să cad înainte, l-am apucat de şoldurile solide, l-am ridicat şi l-am impins în sus. Zbură peste capul meu şi alunecă pe scîndurile pontonului drept pe faţă.

M-am ridicat şi-am rupt-o la fugă înainte să se scoale. Cînd m-am repezit spre terenul de parcare, am auzit o voce :

— Hei, Brandon ! Vino încoa' !

Am virat şi l-am văzut pe Fulton făcîndu-mi semn cu mîna de pe bancheta din faţă a maşinii mele.

Am auzit pașii grei ai lui Hertz zguduind pontonul în urma mea. Motorul zumzăi. M-am vîrît la volan, am ambreiat și-am apăsat pe accelerator.

Hertz ajunsese la douăzeci de metri, iar mutra lui bușită deveni o mască a furiei în momentul cînd mașina porni fulgerător. Am trecut prin spațiul liber din gardul terenului de parcat aproape ras și-am intrat ca o vijelie pe bulevard. Conducînd în mare viteză, am cotit și-am mers direct pînă în vîrful pantei, acolo am frînat, am luat-o pe alt drum, apoi am încetinit.

— Ești rănit rău ? l-am întrebat pe Fulton și m-am uitat la el.

— O să-mi treacă — răspunse el.

— Unde-i spitalul cel mai apropiat ? Te duc acolo.

— A treia stradă pe stînga de la capul străzii ăsteia, apoi drept înainte vreo șapte sute de metri.

Am mărit viteza. În cinci minute trăgeam la intrarea de urgență a spitalului.

— Pot să mă descurc singur acum. Se dădu jos din mașină. Am fost un fraier c-am trăncănit. Ar fi trebuit să mă feresc de tine.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te vîr în încurcătura asta. Poți să-l dai în judecată pe Hertz. Ai o mulțime de martori.

— Mare scofală. N-o să reușesc niciodată, și-am să intru în încurcături și mai urîte. Îmi fac bagajele și plec din oraș. M-am săturat de el.

Se îndepărtă pășind nesigur.

L-am urmărit cum dispare pe ușă, apoi am întors și-am pornit în viteză direct la hotel.

Doar cînd am ajuns în camera liniştită şi mi-am spălat vînătăile, mi-am adus aminte că n-am luat masa de seară şi că mi-e foame. Am telefonat să mi se trimită nişte sandvişuri cu friptură caldă de curcan pe pîine de secară şi o sticlă de bere la gheaţă. În timp ce aşteptam să mi se aducă sandvişurile, m-am întins pe pat şi-am trecut în revistă întîmplările zilei.

Ştiam că mă vîrîsem într-un viespar şi mă întrebam cît o să supravieţuiesc dac-am să continui astfel. Mai devreme sau mai tîrziu aveam să mă ciocnesc din nou cu Hertz, iar data următoare nu se ştie dacă mai scăpam doar cu gîtul învineţit şi cu o umflătură mică sub ochiul drept. M-am gîndit la Tim Fulton şi m-am strîmbat.

Chiar dacă reuşeam să-l evit pe Hertz, rămînea Katchen. Dacă îi intra în cap cea mai mică bănuială că-mi continuam cercetările, avea să mă aranjeze sub o învinuire oarecare şi să mă aresteze. Nu-mi făceam nici o iluzie c-ar putea fi plăcut.

Dacă voiam să avansez în siguranţă cu ancheta, se părea că era bine să-mi găsesc o protecţie din partea cuiva, deşi nu prea vedeam cum am să reuşesc. Exista oare cineva mai influent în oraş decît Creedy, şi în stare să-l convingă pe Katchen să mă lase în pace? Puţin probabil, dar dacă exista şi-l puteam atrage de partea mea, însemna să soluţionez problema.

Am renunțat la aceste gînduri și-am reflectat la cele descoperite. Știam acum că Jack fusese angajat de Creedy. Banii lui Creedy finanțau unele din bandele de gangsteri din oraș. Era căsătorit, iar nevasta lui se încurcase cu un anume Jacques Thrisby. Creedy avea și o fiică, pe Margot, la care ținea. Fata locuia într-un apartament pe Franklyn Boulevard. Am luat cartea de telefon, am răsfoit-o și-am descoperit că apartamentul se găsea într-un bloc numit Franklyn Arms. În timp ce lăsam cartea din mînă, se auzi o bătaie în ușă și un chelner îmi aduse sandvișurile și berea. Se uită lung la ochiul meu umflat, dar nu făcu nici un comentariu — un gest frumos din partea lui. Nu eram într-o dispoziție ca să stau de vorbă cu un chelner.

După ce plecă, m-am dat jos din pat, m-am așezat în singurul fotoliu din cameră, am mîncat sandvișurile și-am băut berea.

Cineva scosese lucrurile lui Jack din odaia de alături și le așezase cu grijă grămadă în colțul camerei mele. La vederea lor mi-am amintit că trebuia să-i scriu soției lui. Mi-am terminat masa, am aprins o țigară, am luat o foaie de hîrtie cu numele hotelului și i-am scris. A durat pînă la zece și jumătate ca să închei satisfăcător scrisoarea. I-am oferit o sumă rezonabilă drept compensație pentru pierderea soțului. Dar am scris dinadins o cifră mai mică, fiindcă știam c-o să se tîrguiască mult și feroce ca să mai scoată ceva. Nu mă agrease niciodată și știam c-avea să fie nemulțumită indiferent cîți bani îi dădeam.

Am lipit plicul și l-am lăsat pe masa de scris, ca să-l pun a doua zi la poștă. M-am așezat pe scaun și-am descuiat valiza lui Jack. I-am răscolit lucru-

rile, ca să fiu sigur că nu rămînea nimic înăuntru care s-o necăjească pe nevastă-sa cînd aveam să i le trimit. Şi bine am făcut, deoarece am dat peste fotografii şi scrisori ce dovedeau c-o înşelase de mai bine de un an. Le-am rupt şi le-am aruncat în coşul de hîrtii.

M-am uitat şi prin restul de lucruri şi-am găsit ascuns sub căptuşeala valizei un plic de chibrituri: unul din acelea pe care restaurantele şi cluburile de noapte le oferă drept reclamă. Dar plicul acesta era ceva special: îmbrăcat în moar roşu-închis, avea scris în faţă, de-a curmezişul, cu litere de bronz, *The Musketeer Club* şi un număr de telefon.

Am sucit plicul între degete şi mi-am amintit că Greaves, detectivul hotelului, îmi spusese că Musketeer Club era cel mai exclusiv local de noapte din oraş, ca şi cel mai scump. Cum făcuse Jack rost de plic? Se dusese la club? Îl cunoşteam şi-mi dădeam seama că n-ar fi călcat într-un astfel de local de lux decît din motive de afaceri. Era mult prea grijuliu cu banii ca să invite o fată la un club atît de scump.

Cu plicul încă în mînă, m-am sculat, am reflectat o clipă, apoi am ieşit din încăpere şi-am coborît cu liftul pînă în hol.

Am întrebat la biroul de primire dacă Greaves era pe-acolo.

— E chiar în biroul lui — îmi răspunse funcţionarul, zgîindu-se la ochiul meu umflat. Jos pe scări, apoi la dreapta. Aţi avut un accident, domnule Brandon?

— A, ochiul? Nu. Am comandat să mi se trimită nişte sandvişuri şi chelnerul m-a pocnit cu ele. Nu-ţi face griji. M-am obişnuit c-un astfel de serviciu.

L-am lăsat cu gura căscată și cu cea de-a doua bărbie tremurînd și-am coborît scările la biroul lui Greaves.

Semăna mai mult cu un dulap decît cu o cameră. L-am găsit așezat la o masă mică, întinzînd o pasiență. Cînd m-am oprit în prag, a ridicat privirea.

— Cuiva nu i-a plăcut fața ta ? mă întrebă el fără prea mult interes.

— Mda — am răspuns și m-am aplecat înainte dînd drumul plicului de chibrituri pe masă.

Îl privi, se încruntă, apoi ridică ochii spre mine, cu sprîncenele arcuite.

— De unde-l ai ?

— L-am găsit în valiza lui Sheppey.

— Sînt gata să pun rămășag pe un dolar că n-a intrat niciodată acolo. Nu era de rangul lui, și n-avea nici banii, nici influența, ca să treacă de paznici.

— Nici o șansă ?

— Nici una la zece milioane.

— Poate că l-a dus cineva. E posibil ?

— Poate — zise Greaves și dădu din cap. Un membru poate s-aducă pe cine vrea, dar dacă celorlalți snobi nu le place mutra noului venit, membrului i se poate retrage carnetul. Așa e pe-acolo.

— Nu-i exclus să fi găsit plicul pe undeva.

Greaves înălță sceptic din umeri.

— E primul plic pe care-l văd. Tipii și tipesele care se duc la Musketeer Club nu și-ar păta degetele imaculate atingînd un astfel de obiect. Se tem să nu ia vreun microb. Cred că cineva l-a invitat pe Sheppey acolo, și-a luat plicul cu el ca să dovedească altora c-a fost la club. Merită să te lauzi cu-așa ceva, dacă ești genul fanfaron.

— Ştii cumva de unde pot face rost de o listă a membrilor ?

Zîmbi acru, se sculă, ocoli masa şi se îndreptă spre un dulap. Răscoli prin el cîteva clipe, apoi îmi înmînă o cărticică legată în moar roşu decolorat şi gravată cu aceleaşi litere de bronz ca şi plicul.

— Am găsit-o într-una din camerele de la Ritz-Plaza şi m-am gîndit c-ar putea să-mi fie de folos într-o bună zi. E de-acum doi ani.

— Am să ţi-o dau înapoi — i-am spus, apoi am luat plicul de pe masă şi l-am vîrît în buzunar împreună cu cartea de membri. Mulţumesc.

— Cine te-a pocnit ?

— Nu-i cineva pe care ai ţine să-l cunoşti — i-am răspuns şi-am ieşit urcînd spre hol.

Am găsit un fotoliu depărtat de babele şi de bătrînii de acolo şi-am citit numele din cărticică. A trebuit să parcurg vreo cinci sute. Patru sute nouăzeci şi şapte nu mi-au spus nimic ; alte trei, din contră : doamna Bridgette Creedy, domnul Jacques Thrisby şi domnişoara Margot Creedy.

Am închis cărticica şi-am bătut-o uşor de palmă. Am stat cîteva minute şi m-am gîndit. Apoi, din senin, mi-a venit o idee. Am reflectat la ea şi-am ajuns după o clipă la convingerea că poate nu era strălucită, dar nu era nici de lepădat, aşa că m-am sculat. M-am îndreptat spre portar şi l-am întrebat unde se află Franklyn Avenue. Mi-a răspuns că a doua stradă la dreapta, apoi prima la stînga după semaforul de circulaţie. I-am mulţumit şi-am coborît treptele spre locul unde-mi lăsasem Buick-ul.

CAPITOLUL CINCI

I

Blocul Franklyn Arms se dovedi a fi una din clădirile acelea cu apartamente pretențioase și de mare clasă, rezervate celor dintr-o categorie socială cu un venit de peste o sută de mii de dolari.

La o apreciere, blocul nu avea mai mult de treizeci de apartamente. Era o clădire cu trei etaje ce poza, cu aerul demn al unei ducese bătrîne, pe un hectar de pajiște întreținută atent, cu peluze, fîntînă, o reproducere a *Băiatului cu delfin* de Donatello luminată de reflectoare pentru a sublinia bunul gust al arhitectului, iar în jur, ronduri cu flori de centaurea argintii și petunii albastre ca cerul.

Am cotit strecurînd Buick-ul într-un loc liber dintre o mașină Silver Wraith și un Rolls-Royce Silver Dawn, m-am dat jos, am trecut pe lîngă un Continental Bentley, o limuzină Cadillac 1962 și un Packard Clipper. Toate hardughiile astea de mașini făceau destui bani ca să trăiesc fericit zece ani.

Am pătruns prin niște uși turnante într-un hol lambrizat cu stejar, împodobit cu garoafe ce creșteau în cutii cromate, puse lîngă ziduri, și cu o mică fîntînă în care vreo șase pești roșii bine hrăniți și mulțumiți de sine înotau în apa luminată.

În colțul din fund se afla biroul de recepție, în dosul căruia stătea un tip înalt și blond, într-un costum de seară imaculat și cu o expresie plictisită și disprețuitoare pe mutra lui arătoasă și efeminată.

M-am apropiat și i-am zîmbit prietenos. A fost probabil o greșeală, căci s-a tras înapoi de parcă i-aș fi atîrnat sub nasul aristocratic un pește putrezit.

— Domnișoara Creedy, vă rog — i-am spus.

Își pipăi cravata imaculată și mă măsură cu ochii săi căprui. Știa, desigur, pînă la ultimul cent cît costa costumul meu, cravata, cămașa și pălăria. Aprecierea nu păru să-l impresioneze.

— Domnișoara Creedy vă așteaptă ?

— Nu. Te rog să-i telefonezi și să-i spui că tocmai am discutat cu tatăl ei și i-aș fi recunoscător dacă mi-ar acorda cîteva minute. Mă numesc Lew Brandon.

Răpăi cu unghiile splendid manichiurate pe suprafața biroului lustruit, în timp ce reflecta. După expresia încordată a ochilor, mi-am dat seama că procesul gîndirii nu se desfășura la el niciodată firesc.

— N-ar strica să-i scrii mai întîi — zise el în sfîrșit. Ridică o mînă și se uită la un ceas Omega de aur masiv. E cam tîrziu pentru o vizită.

— Ascultă, șefule — i-am spus pe un ton devenit brusc brutal — oi fi tu frumos, dar să nu-ți închipui c-o să-mi faci o plăcere veșnică [1]. Mulțumește-te s-o chemi la telefon pe domnișoara Creedy și las-o să ia singură hotărîrile.

Mă fixă o clipă cu o privire surprinsă și alarmată, apoi intră într-o cămăruță din dosul biroului și închise ușa.

Am scos o țigară din pachet și mi-am lipit-o de buza inferioară. M-am întrebat dacă nu telefona la poliție. Nu mi-ar fi picat foarte bine dacă vreun po-

---

[1] Parodiere a unui citat celebru din poemul „Endiniyon" de John Keats : „Un lucru frumos e o bucurie veșnică". (n.t.)

lițai ambițios m-ar fi tîrît la post sub învinuirea că deranjez elita din St. Raphael City. După cîteva minute însă ieși de parcă ar fi înghițit o albină. Îmi arătă un lift automat, vizavi de biroul lui, și-mi spuse scurt :

— Etajul doi. Apartamentul șapte.

Apoi, dîndu-și peste cap buclele blonde, îmi întoarse spatele.

Am ajuns la apartamentul șapte după ce-am străbătut un coridor lung, lambrizat cu lemn de stejar. M-am oprit în fața ușii și-am auzit cîntînd la radio ceva din Mozart. Am apăsat pe sonerie și după cîteva clipe o femeie mai în vîrstă, cu o înfățișare plăcută, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră și cu un șorț alb cu franjuri, deschise ușa.

— Domnul Brandon ?

— Da.

I-am înmînat pălăria în timp ce intram într-un hol mic, mobilat cu o masă ovală pe care se afla un vas de argint cu orhidee.

Subreta deschise o ușă, spuse : „Domnul Brandon", apoi se dădu la o parte ca să pot păși înăuntru.

Am pătruns într-un salon mare, decorat în alb și roz. Pereții, draperiile și fotoliile erau în roz. Covorul și domnișoara Creedy erau în alb.

Stătea lîngă un aparat mare de radio și mă privea — era subțirică, destul de înaltă, cu păr blond-cenușiu, fin ca spuma de mătase. Era senzațional de frumoasă, pe linia clasică, iar ochii ei aveau culoarea și aparent consistența acelor gigantice pansele mov-negre care se văd uneori la expozițiile de flori elegante. Avea sînii sus, picioarele lungi, cu șolduri mlă-

dioase, şi greutatea perfect potrivită. Purta o rochie de seară albă, cu un decolteu foarte adînc, iar la gît un colier de diamante pe care îl primise probabil la aniversarea a douăzeci şi unu de ani şi care micşorase considerabil contul de la bancă al bătrînului Creedy. Purta mănuşi lungi pînă la cot, la o încheietură un ceas-brăţară de platină cu briliante, iar la degetul mic, peste mănuşă, un rubin plat şi lung, fixat într-o montură subţire de aur.

Părea ceea ce era : din cap pînă în picioare, fiica unui multimilionar. Am înţeles perfect de ce-i venea greu doamnei Creedy să concureze cu ea. Trebuie să fi jucat de fericire cînd tînăra fată îşi făcuse bagajele şi plecase de acasă.

— Iertaţi-mă, vă rog, pentru această vizită atît de tîrzie, domnişoară Creedy — i-am spus. Nu v-aş deranja dacă la mijloc n-ar fi o afacere urgentă.

Îmi zîmbi vag. Nici amabil, nici ostil. Zîmbetul unei gazde faţă de un străin intrat în casa ei, expresie a unor maniere perfecte. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Afacerea are vreo legătură cu tatăl meu ?

— Nu chiar. Poate mai pe departe, dar, ca să fiu cinstit, nu cred că m-aţi fi primit dacă n-aş fi pomenit numele tatălui dumneavoastră.

I-am surîs ca un băieţandru, dar nu i-a făcut nici o impresie. Se uita direct la mine, iar ochii ei negri aveau o insistenţă descumpănitoare.

— Conduc Agenţia de detectivi *Star* — am continuat. Sper că sînteţi dispusă să mă ajutaţi.

Se încordă puţin şi se încruntă. Deşi luase un aer sever, reuşea încă să fie frumoasă.

— Înseamnă deci că sînteţi detectiv particular?
— Exact. Anchetez un caz şi mă puteţi ajuta, domnişoară Creedy.
Am simţit că începe să ia o atitudine rece.
— Să vă ajut? Nu-mi dau seama exact ce doriţi. De ce v-aş ajuta?
Vocea îi devenise rece ca gheaţa.
— Nu există nici un motiv, afară de acela că unora le place să dea din cînd în cînd cîte o mînă de ajutor. Am încercat din nou să-i zîmbesc copilăreşte, dar fără rezultat. Această anchetă ar putea să vă intereseze, dacă îmi îngăduiţi să vă spun despre ce e vorba.
Ezită, apoi îmi făcu semn spre un fotoliu.
— Foarte bine atunci — zise ea. N-ar strica să staţi jos.
Am aşteptat să ia prima loc pe canapeaua din faţa mea, apoi m-am lăsat în fotoliul pe care mi-l arătase.
— Acum cinci zile, domnişoară Creedy — am început — asociatul meu, Jack Sheppey, a sosit aici de la biroul nostru din San Francisco cu o însărcinare primită telefonic. Cel care l-a chemat nu şi-a dat numele fetei de la centrala noastră telefonică. Nu eram acolo pe atunci. Sheppey a plecat fără să spună cine i-a telefonat, dar a lăsat scris numele tatălui dumneavoastră pe sugativă.
În timp ce vorbeam, am urmărit-o şi-am observat că-i reţineam atenţia. Începuse să fie mai amabilă.
— Sheppey mi-a telegrafiat la New York, cerîndu-mi să vin aici. Am sosit azi-dimineaţă. M-am dus la hotelul unde trăsese, dar am descoperit că plecase.

Puţin mai tîrziu, m-a luat poliţia să-l identific. Fusese asasinat într-o cabină la Bay Beach.

Deschise ochii mari.

— A, da, fireşte. Am citit despre asta în ziarul de seară. Nu-mi dau bine seama... este vorba de asociatul dumitale ?

— Da.

— Spuneţi c-a scris numele tatălui meu pe sugativă ? mă întrebă ea şi se încruntă la mine. De ce să-l fi scris ?

— Habar n-am, afară de cazul că tatăl dumneavoastră l-ar fi chemat.

Îşi mută privirea şi începu să-şi răsucească inelul cu rubin pe deget. Mi s-a părut că devenise dintr-o dată neliniştită.

— Tata n-ar face aşa ceva. Dacă ar fi avut nevoie de un detectiv particular, l-ar fi pus pe secretarul său să se ocupe.

— Poate că era vorba de o chestiune extrem de confidenţială.

Continuă să se uite în altă parte.

— Nu-mi dau de loc seama ce legătură pot avea toate astea cu mine — zise ea. Trebuie să plec în cîteva minute...

— L-am văzut pe tatăl dumneavoastră azi după-amiază — i-am răspuns şi-am văzut că se încordează. L-am întrebat dacă l-a angajat pe Sheppey şi mi-a spus că nu. A fost foarte energic. L-a chemat pe un anume Hertz, care arată ca un fost boxer, şi i-a cerut să se uite bine la mine. Cu alte cuvinte, dacă nu-mi vedeam de treabă, Hertz urma să mă descurajeze.

Roşi uşor.

— Încă nu-mi dau seama în ce mă priveşte afacerea asta. Aşa că dacă vreţi să mă iertaţi...

Se ridică în picioare.

— Încerc să aflu ce-a făcut Sheppey, domnişoară Creedy — am spus şi m-am ridicat şi eu. Se pare că s-a dus la Musketeer Club şi vreau să descopăr cu cine s-a dus. Sînteţi membră a clubului. M-am întrebat dacă nu cumva vreţi să mă luaţi cu dumneavoastră la club, ca să pun cîteva întrebări.

Se uită la mine de-ai fi zis că-i cerusem să mă ia în Lună.

— E absolut cu neputinţă — spuse ea, şi părea că vorbeşte serios. Chiar dacă v-aş lua la club, dar n-am cîtuşi de puţin această intenţie, n-o să vi se permită să puneţi întrebări nimănui.

— Aveţi dreptate, domnişoară Creedy. Din cîte-am auzit despre local, pare foarte pretenţios, dar dacă aţi pune dumneavoastră întrebările, sînt convins c-aţi primi răspuns.

Mă privi şi-şi muşcă buza inferioară.

— Cu neputinţă. Îmi pare rău, domnule Brandon. Trebuie să vă rog să plecaţi acum.

— Nu-i o cerere frivolă. Un om a fost asasinat. Am motive să cred că poliţia n-o să se omoare cu ancheta ca să descopere criminalul. Înţeleg că-i o afirmaţie foarte riscantă, dar am discutat cu căpitanul Katchen de la biroul de crime şi, mai mult sau mai puţin, mi-a dat de înţeles că, dacă nu-mi văd de treabă, o să-mi pară rău. Nu-mi fac nici o iluzie în privinţa asta. Nu-i nici o oră de cînd am participat la o bătaie, fiindcă am pus cîteva întrebări. Cineva

din orașul ăsta ține morțiș ca moartea lui Sheppey să fie mușamalizată. Sheppey a fost prietenul meu. Vă cer să m-ajutați. Nu vreau decît...

Întinse mîna și apăsă pe un buton din perete.

— Lucrurile astea nu mă privesc — zise ea. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Ușa se deschise și intră servitoarea.

— Tessa, domnul Brandon pleacă.

I-am zîmbit.

— Dumneavoastră, cel puțin, nu m-ați amenințat ca Katchen și nici n-ați pus pe urmele mele un gangster, cum a făcut tatăl dumneavoastră. Vă rămîn îndatorat pentru timpul pe care vi l-am răpit, domnișoară Creedy.

Am ieșit în hol, mi-am luat pălăria, am deschis ușa și-am pornit-o pe coridor.

Fusese o încercare disperată și nu reușise, dar cel puțin nu-mi pierdusem vremea. Aveam impresia că Margot Creedy știa destul de bine de ce-l angajase tatăl ei pe Sheppey. Dacă știa, însemna că Sheppey fusese angajat pentru o chestiune familială. M-am hotărît să arunc o privire asupra noului amic al lui Bridgette Creedy, domnul Jacques Thrisby. Poate că Sheppey fusese angajat tocmai ca să afle cît de buni prieteni erau cei doi. Părea logic. Creedy avea să nege și să devină brutal dacă trebuia să declare în fața tribunalului că recursese la un detectiv particular ca să-și supravegheze soția. Nici un bărbat n-ar fi făcut-o public.

Era ora unsprezece și zece. Cam devreme ca să mă întorc la hotel. M-am suit la loc în Buick și-am rămas un timp ca să reflectez. Am apăsat pe accelerator și-am pornit spre Bay Beach.

II

În timp ce mergeam de-a lungul promenadei, am văzut că încă se făcea baie în mare. În lumina lunii imense și albe, apa luase culoarea argintului vechi.

Am ajuns la Bay Beach după ce-am condus cam zece minute. Această parte a plajei se afla departe de capătul monden, și-am văzut că ștrandul era închis, iar șirul de cabine din umbra palmierilor stătea cufundat în întuneric.

Am lăsat Buick-ul pe o stradă laterală, chiar în spatele ștrandului, și-am pornit-o în jos spre plajă. Afară de cîteva mașini, rătăcind fără scop pe drumul dinspre plajă și fără absolut nici o grabă, această porțiune era liniștită și pustie ca o sală de așteptare a unei gări în dimineața de Crăciun.

Poarta ștrandului fusese închisă și încuiată. M-am uitat în dreapta și-n stînga, încîntat că nu-i nimeni să mă pîndească, apoi m-am prins de creasta zidului și mi-am făcut vînt peste el. Am căzut fără nici un zgomot pe nisipul moale. M-am deplasat repede, am intrat în umbra proteguitoare a palmierilor și m-am oprit.

N-aveam nici o idee precisă de ce venisem pînă acolo, atît doar că n-aveam nimic altceva mai bun de făcut și că doream să revăd locul unde murise Sheppey.

Am rămas în umbră și m-am uitat la șirul de cabine. Exista posibilitatea ca Rankin să fi lăsat un polițai de pază, și ultimul lucru pe care-l doream în clipa aceea era să dau nas în nas cu reprezentanții legii. Nu se auzea însă nici un zgomot, nu se zărea

nici o mişcare pe această întindere pustie a plajei, afară de clipocitul mării şi, din cînd în cînd, zgomotul unei maşini trecînd pe promenada de deasupra mea şi stingîndu-se apoi.

Mulţumit că sînt singur, am înaintat de-a lungul şirului de cabine, pînă am ajuns la cea de-a doua de la capăt. Cea în care murise Sheppey. Am împins uşa, dar am descoperit că era încuiată. Am scos lanterna şi un şperaclu de oţel din buzunarul de la şold şi-am cercetat broasca. Apoi am vîrît şperaclul între broască şi rama uşii, am apăsat tare şi-am împins. Uşa s-a dat de perete.

M-am oprit în prag şi-am simţit căldura strînsă în cămăruţă lovindu-mă ca pala unui cuptor fierbinte. Am păşit în cabină, am aprins lanterna şi-am plimbat-o încet prin încăpere. Am văzut două scaune, o masă şi un divan. În colţul unde murise Sheppey, pe jos, se zărea o pată întunecată şi mare, care-mi strecură în suflet un sentiment rece de groază.

În faţa mea se găseau două uşi, ce dădeau în cămăruţele pentru dezbrăcat. Una o folosise Sheppey. Cealaltă, fata care fusese cu el.

Eram curios în privinţa ei. Fusese doar o momeală ca să-l atragă pe Sheppey acolo ? Îl ştiam destul de fraier, cînd era vorba de o femeie, ca să cadă într-o astfel de cursă. Moartea lui n-avea oare nimic de-a face cu Creedy ? Se încurcase cu vreo fată, amanta unui gangster, care îi prinsese împreună ? Dacă gangsterul dăduse buzna peste ei, înţelegeam atunci de ce fata îşi lăsase hainele în cabină. În timp ce acesta-l omora pe Sheppey, ea probabil că ieşise şi fugise. Dar de ce nu chemase în ajutor ? Să nu fi vrut oare să cheme pe cineva care să-l împiedice pe

gangster să-l omoare pe Sheppey ? Sau poate totul se petrecuse atît de repede, încît Sheppey murise mai înainte ca ea să poată ieşi, şi atunci, văzîndu-l mort, se mulţumise doar să fugă ?

Mi-am împins pălăria pe ceafă şi mi-am şters fruntea cu palma.

Sau îl omorîse chiar ea ?

Am intrat în cabină şi-am închis uşa. N-aveam chef ca vreun înotător sau altcineva dintr-o barcă să zărească lumina prin uşa deschisă. M-am apropiat de prima uşă care dădea în odăiţa pentru dezbrăcat, am deschis-o şi am aruncat o privire înăuntru. Era o cămăruţă cît un dulap, cu o bancă, patru cuiere şi o oglinjoară. Am luminat de jur împrejur şi m-am întrebat dacă Sheppey se dezbrăcase aici. Nu mă aşteptam să găsesc ceva. Poliţia o cercetase şi era mult prea mică să le fi scăpat ceva. N-am găsit nici un indiciu.

Am ieşit şi mi-am spus că pierd timpul. Nu era nimic pentru mine aici : nici măcar atmosfera. Poate că n-ar fi trebuit să-mi bat capul să mă uit şi în cealaltă cămăruţă, dar deodată am avut sentimentul că nu eram singur în cabina întunecată. Am rămas neclintit, am tras cu urechea, dar n-am auzit decît bătăile inimii mele. Am stins uşor lanterna şi bezna m-a înecat.

Apoi, o vreme n-am mai auzit nimic, şi tocmai cînd mă gîndeam că imaginaţia îmi joacă feste, am surprins un zgomot ce părea că vine din apropiere. Zgomotul unui suspin stins, zgomotul făcut de cineva cînd lasă să-i iasă încet aerul prin gura deschisă.

Era un zgomot atît de stins, încît dacă n-aş fi ascultat cu atenţie şi n-ar mai fi răsunat încă o dată în timpul acelui scurt moment, nu l-aş fi auzit.

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă. Doream să fi luat cu mine o armă. M-am dat înapoi doi paşi, pînă am ajuns la uşa cămăruţei pentru schimbat hainele. Am înălţat lanterna şi-am apăsat pe buton. Raza albă de lumină descrise un cerc neclar pe scîndurile duşumelei. Am plimbat-o de jur împrejur, dar n-am zărit nimic, şi-am tras din nou cu urechea. Afară, pe şosea, o maşină trecu duduind şi fîşîind, ca atunci cînd cineva se grăbeşte.

Am mutat raza pe uşa celei de-a doua camere de schimbat hainele, m-am aplecat înainte, am răsucit uşor clanţa şi-am împins uşa. Am ridicat lanterna.

Stătea pe jos, cu faţa la mine, îmbrăcată într-un costum de baie albastru deschis, din două bucăţi, iar pielea ei bronzată lucea de transpiraţie. Ochii priveau fix în gol. Pe umărul stîng se întindea o şuviţă lungă de sînge uscat.

Era o fată brunetă, drăguţă, cu păr negru, mătăsos. Avea poate douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani şi un trup de model. Era mult prea tînără ca să moară.

Se uita orb la lumina lanternei. Am rămas împietrit, scăldat într-o năduşeală rece, cu inima zvîcnind şi cu gura uscată.

Apoi, încet de tot, fata începu să alunece într-o parte.

Nu reuşeam să mă mişc. Am stat neclintit, cu ochii ţintă la ea. Doar cînd s-a întins jos, într-o tăcere fantomatică, am înaintat ca s-o prind. Era însă mult prea tîrziu.

III

Zăcea pe o parte, iar părul negru îi acoperea fața. M-am uitat la ea și-am văzut pe dușumea o daltă de spart gheața, cu un mîner alb de material plastic. Mi-a amintit că fata murise la fel ca Sheppey, deși de data asta mîna criminalului își pierduse din îndemînare, căci Sheppey murise instantaneu.

M-am aplecat asupra ei, în timp ce transpirația îmi curgea pe față și îmi picura de pe bărbie. Evident, spasmul care o scuturase în clipa cînd s-a întins pe jos mi-a indicat cu exactitate momentul morții. N-a mai fost nevoie să-i pipăi o arteră sau să-i ridic pleoapele ca să-mi dau seama că nu-i mai puteam fi de nici un ajutor.

Am ținut lanterna îndreptată direct spre ea. Nu-i puteam ghici prin nimic identitatea. Nu purta decît un costum de baie. Faptul că arăta bine, că părul îi fusese de curînd spălat și coafat, că avea unghiile manichiurate și lăcuite cu roșu închis și că acel costum de baie era de calitate nu însemnau nimic. Ar fi putut fi bogată sau, la fel de bine, săracă. Ar fi putut fi model sau, la fel de bine, una din miile de muncitoare din St. Raphael. Ar fi putut fi orice.

Aveam o singură certitudine : era fata care îl căutase pe Jack Sheppey la hotel. Cea despre care Greaves fusese atît de sigur că-i blondă. Mi-am amintit de afirmația lui că fata purta fie perucă, fie că își vopsise părul, și-am apropiat lanterna să-mi satisfac curiozitatea dacă Greaves se înșelase sau nu — și-am avut o satisfacție : nu purta nici perucă și nici nu-și vopsise părul. Nu încăpea nici o îndoială, și asta do-

vedea cît de rău se poate înşela un detectiv de hotel cu experienţă.

Am mutat raza de lumină pe braţele ei. În fascicolul strălucitor, puful de pe piele părea blond. Judecînd după felul cum se bronzase, fusese luni de zile o adoratoare a soarelui. Puful de pe braţe se decolorase, desigur.

Mi-am îndreptat spinarea. Mi-am scos batista din buzunar şi m-am şters pe faţă. Zăpuşeala din cămăruţă devenise îngrozitoare. Mi-am dat seama că transpiraţia îmi pătrunsese prin haine şi-am păşit în camera mai mare. Doar atunci am observat o altă uşă, care, evident, dădea în cabina de alături. Avea zăvor, dar nu fusese închis.

Am avut un şoc. Am înţeles că asasinul trebuie să fi intrat şi ieşit pe această uşă. Nu era exclus să se mai afle încă în cabina de alături, aşteptîndu-mă să plec, şi mai mult ca oricînd am dorit să fi luat cu mine o armă.

Am traversat încet camera, am stins lanterna şi mi-am lipit urechea de tăblia uşii. Am ascultat îndelung, dar n-am auzit nimic. Am bîjbîit după clanţă, am prins-o bine şi-am apăsat încet. S-a deschis cît permitea lăcaşul broaştei ; am mai apăsat niţel, dar n-a cedat.

Cineva intrase în cabina de alături prin această uşă, dar o zăvorîse în urmă. Mai era încă acolo?

M-am dat înapoi, simţind cum mi se usucă gura. Nu-şi luase probabil cu el o altă daltă de spart gheaţa, dar nu era exclus să aibă un revolver.

Am auzit un sunet care m-a încremenit şi mi-a biciuit nervii. Din depărtare răzbătea urletul unei sirene de poliţie. Un sunet care se amplifica şi anunţa

că o mașină de-a poliției se apropia vertiginos pe promenadă.

Nu mi-am făcut nici o iluzie că băieții din mașină sunau sirena doar ca să se distreze. Aveau treabă și destinația cea mai indicată erau cabinele.

Am aprins lanterna, mi-am scos batista și-am șters clanțele și urmele de prin cămăruță. Deși am lucrat în grabă, am făcut o treabă bună. Știam cît era de important să nu las vreo amprentă care să mi-l pună pe urme pe Katchen. Cum am terminat, m-am repezit la ușă, am deschis-o și-am aruncat iute o privire în dreapta și în stînga. Plaja era încă pustie, dar în afară de umbrele aruncate de un grup de palmieri, ca ascunzătoare se dovedea goală ca dosul palmei.

Urletul sirenei răsuna mai tare și se apropia rapid. Dacă mă întorceam pe unde venisem, aveam să mă izbesc cu siguranță de polițai. Nu exista nici o speranță să mă pot ascunde printre palmieri. Aveau să mă descopere de cum veneau pe plajă. Nu-mi rămînea decît plaja deschisă.

Cînd trebuie, știu să fug. Pe vremuri cîștigasem mai multe cupe impresionante, alergînd pe o jumătate de milă. Nu cu viteza unui campion olimpic, dar pe-aproape.

N-am mai ezitat. Am pornit-o peste plajă, poate nu în cea mai bună formă, dar nici departe de ea.

Am auzit sirena urlînd și înaintînd pe promenadă. Nu m-am uitat înapoi. Trebuia să las între mine și polițai vreo mie de metri sau așa ceva, căci altminteri ar fi început să tragă după mine. Nu mi-am făcut iluzii că n-au să mă vadă. Proiectat pe nisipul

alb, în lumina lunii, constituiam o țintă pe kilometri întregi.

Făcusem vreo cinci sute de metri cînd am auzit sirena oprindu-se. Era timpul să accelerez, dar alergatul prin nisipul acela moale, în care pașii se înfundau, se dovedea mai greu decît mă așteptasem. Începusem să gîfîi și mă dureau picioarele. Am executat un sprint final, dar nu prea grozav.

În clipa accea am văzut că plaja cobora brusc în pantă spre mare, formînd un fel de creastă ascuțită, ca o dună lungă.

În cîteva secunde, polițaii aveau să iasă din mașini, să pășească pe plajă, și atunci începea distracția. Dacă reușeam să ajung la nivelul de mai jos al plajei mai înainte să mă zărească ei, dispăream din vedere.

M-am răsucit și-am gonit spre vîrful dunei, alergînd cum nu mai alergasem în viața mea. Ajuns în vîrf, m-am aruncat cu capul în jos pe pantă și m-am rostogolit pînă aproape de malul mării într-un nor de nisip uscat.

Nu răsunase nici un strigăt care să trădeze că fusesem văzut. O clipă am rămas nemișcat, trăgînd din greu aer în piept. Apoi m-am ridicat, m-am încovoiat și m-am cățărat în vîrf, ca să mă uit pe deasupra crestei.

Am privit înspre cabine. Un polițai stătea în lumina lunii, cu spatele la mine. Ușa de la cabina cu fata moartă era deschisă și, în timp ce pîndeam, un alt polițai ieși dinăuntru. Se alătură celuilalt, discutară cîteva clipe, apoi cel care așteptase afară o rupse la fugă spre promenadă.

Era doar o chestiune de minute pînă cînd întreaga plajă avea să furnice de oamenii legii. Nu trebuia să mi se spună ce mă aştepta dacă mă găseau acolo. Căpitanul Katchen ştia ce să facă cu un cadou ca mine. Îmi și spusese la ce să mă aștept. Chiar dacă nu mă trimitea la camera de gazare, aș fi rămas în mîinile lui săptămîni întregi, şi ăsta era un lucru pe care doream să-l evit, dacă se putea.

Am rămas sub marginea dunei şi am luat-o din nou la fugă. Am reuşit să las în urmă cu peste un kilometru şi jumătate şirul de cabine, şi aproape că-mi dădusem sufletul de oboseală, dar ajunsesem destul de departe ca s-o apuc spre oraș fără să mai existe riscul de a fi văzut.

Am traversat plaja, încercînd să-mi controlez răsuflarea opintită. Cîteva trepte m-au dus pe promenadă. Pe marginea şoselei, aşezate sub palmieri, stăteau cîteva cupluri de îndrăgostiţi. Prea ocupaţi de propriile lor treburi, nu m-au observat. Am traversat drumul şi-am început să merg înapoi, spre locul unde parcasem maşina.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să revin în faţa intrării pe plajă. Între timp se strînsese o mare mulțime, care bloca şoseaua, zgîindu-se aşa cum au obiceiul. Am văzut trei maşini de-ale poliției parcate lîngă trotuar.

Nu era decît începutul. Două crime în aceeași zi şi în același loc constituiau o senzaţie ce avea să atragă desigur o gloată întreagă în clipa cînd vestea se va răspîndi.

Pe cînd stăteam şi priveam, au sosit vîjîind alte patru maşini de-ale poliţiei. L-am văzut pe locotenentul Rankin coborînd dintr-una şi grăbindu-se să

traverseze promenada şi să se îndrepte spre şirul de cabine.

Am simţit că pot lăsa totul pe seama lui, aşa că m-am dus la maşina mea şi-am pornit înapoi pe strada lăturalnică, conducînd cu o viteză egală pînă am ajuns la Hotelul Adelphi. După ce-am lăsat maşina pe terenul de parcare al hotelului, am scos o cîrpă de praf din buzunarul interior al automobilului şi-am şters toate firele de nisip culese de pe plajă. Apoi am intrat în hotel. De-abia trecuse de miezul nopţii.

Funcţionarul de noapte, un om bătrîn cu aerul vioi al unui preot jovial, mi-a zîmbit cînd mi-a înmînat cheia. Mi-a spus că era o noapte frumoasă şi m-a întrebat dacă remarcasem efectul lunii pe mare. Încerca doar să fie amabil, dar eu, unul, n-aveam chef de aşa ceva. Am bombănit, mi-am luat cheia şi m-am îndreptat spre lift.

În timp ce-l aşteptam să coboare, am auzit sunînd telefonul de pe biroul lui. Funcţionarul răspunse, şi tocmai cînd liftul apăru şi eram pe cale să mă sui în el, mă strigă :

— Domnule Brandon, vă cheamă cineva la telefon. Vorbiţi din camera dumneavoastră sau din cabina de vizavi ?

I-am spus c-am să vorbesc din cabină.

M-am întrebat mirat cine mi-o fi telefonînd, dar am intrat în cabină, am închis uşa şi-am ridicat receptorul din furcă.

— Alo, da ?

— Domnul Brandon ?

Era o voce de femeie, clară, cunoscută, dar vorbind în şoaptă.

— Da.
— Aici Margot Creedy.
Mi-am împins pălăria pe ceafă și mi-am umflat obrajii. Primul gînd care mi-a dat prin minte a fost de unde aflase unde locuiam.
— Mă bucur că-mi telefonați, domnișoară Creedy.
— Vorbesc de la Musketeer Club. M-am uitat prin cartea de membri. Numele domnului Sheppey nu apare acolo.
Eram surprins, dar nu destul de surprins ca să-i spun :
— Firește, s-ar fi putut folosi de un alt nume.
— M-am gîndit și la asta. Portarul mi-a declarat că nici un bărbat cu păr roșu n-a călcat la club de luni de zile. Are un excelent spirit de observație. Dacă domnul Sheppey ar fi venit la club, și-ar fi amintit cu siguranță de el.
Am încercat să-mi aduc aminte dacă ziarele pomeniseră în reportajele lor de faptul că Jack avea părul roșu. Am ajuns la concluzia că pomeniseră.
— Se pare, deci, că nu s-a dus acolo.
— Ce vă face să credeți c-a fost ?
— Am găsit în valiza lui un plic de chibrituri de la club.
— Se poate, desigur, să i le fi dat cineva.
— Da. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat, domnișoară Creedy. Vă sînt, într-adevăr...
Clinchetul ușor al telefonului îmi dădu de înțeles că întrerupsese legătura. Am rămas o vreme cu privirea ațintită prin geamul cabinei, întrebîndu-mă de ce se răzgîndise și mă ajuta, apoi am pus la loc receptorul, am deschis ușa și m-am îndreptat spre lift.

Aşadar, Jack nu se dusese la Musketeer Club. Nu vedeam nici un motiv să mă îndoiesc de spusele ei. Şi Greaves îmi mărturisise că nu i se părea probabil. Verificasem lucrurile lui Sheppey şi ştiam că n-adusese nici un costum de seară cu el. N-ar fi trecut de portar fără să poarte haine de seară şi trebuia să cred ce povestise Greaves despre caracterul foarte exclusivist al clubului. Atunci de unde provenea plicul cu chibrituri ? De ce-l păstrase Jack ? N-avea obiceiuri de cleptoman. Nu păstra decît ce-i era de folos.

Am ieşit din lift şi-am apucat-o pe coridor, am descuiat uşa de la cameră şi-am intrat înăuntru. Am închis-o şi-am încuiat-o, apoi m-am dus la geamantanul lui Jack. Am scos plicul de chibrituri din valiză, m-am aşezat într-un fotoliu şi-am examinat mai atent plicul. Conţinea douăzeci şi cinci de chibrituri pe care le rupeai din plic. Fiecare băţ purta numele clubului Musketeer. Partea dinăuntru a plicului conţinea o reclamă a unuia din magazinele acelea cu vase decorative de ceramică, care răsar ca ciupercile pretutindeni unde sînt turişti.

Iată cum suna reclama :

Nu pierdeţi ocazia să vizitaţi
Şcoala de Ceramică a lui Marcus Hahn,
o comoară de modele originale.
The Château
Arrow Point
St. Raphael City

M-am întrebat de ce o reclamă atît de evident adresată comerţului cu turişti se afla pe un plic de chibri-

turi al unui club exclusivist, care n-ar fi admis ca un turist, sub orice înfăţişare, să păşească pe uşile lui pretenţioase. M-am întrebat dacă nu descoperisem ceva, sau era doar o întîmplare.

Am rupt unul dintre chibrituri. L-am cercetat şi-am găsit tipărit pe dos un cifru : C451136. Am aplecat şi celelalte chibrituri şi-am văzut că şi ele erau numerotate, iar numerele urmau în ordine pînă la C451160.

Am vîrît băţul rupt la loc în plic, am stat cîteva minute gîndindu-mă de ce erau chibriturile astfel numerotate, apoi, cum n-am ajuns la nici o concluzie, am pus plicul în portvizit.

Se făcuse unu fără douăzeci. Avusesem o zi grea. Nu mi se părea că-mi rămînea altceva de făcut decît să aştept să vină dimineaţa. Cu puţin noroc, ziarele aveau să-mi spună cine era fata în costum de baie. Pînă atunci, nu strica să mă culc.

În clipa cînd m-am sculat în picioare, cineva bătu la uşă. Loviturile aparţineau unor degete cărora nu le venea greu să-ţi înfunde dinţii pe gît ; degete care nu erau ale vreunui membru din personalul hotelului ; degete pe care te aşteptai să le găseşti la mîna legii.

Am rămas nemişcat, reflectînd rapid. Mă recunoscuseră cînd am părăsit plaja ? Lăsasem vreo amprentă în cabină ?

Loviturile buşiră din nou în uşă, iar un glas mîrîi :

— Deschide ! Deschide odată ! Ştim că eşti înăuntru !

Mi-am scos portvizitul din buzunar, am luat plicul şi l-am vîrît sub marginea mochetei, apoi am pus portvizitul la loc, m-am apropiat de uşă. am întors cheia şi-am deschis.

În prag se afla Candy, mestecînd gumă, iar privirea lui întunecată mă fixa cu duşmănie. În spatele lui, doi poliţai voinici, în civil : aveau feţe impenetrabile şi ochii la pîndă.

— Hai — zise Candy cu o voce plată şi plictisită. Căpitanul Katchen vrea să te vadă.

— De ce ? l-am întrebat fără să mă clintesc.

— O să-ţi spună chiar el. Vii de bună voie sau folosesc forţa ?

Am ezitat, apoi, văzînd că şansele nu-mi sînt favorabile, mi-am luat pălăria de pe pat şi i-am spus c-am să vin de bună voie.

CAPITOLUL ŞASE

I

Funcţionarul de noapte se holbă din răsputeri la mine cînd mă văzu ieşind din lift înconjurat de Candy şi de cele două matahale. Era pentru a doua oară că poliţia mă lua de la hotel şi-mi trecu prin minte că dacă supravieţuiam acestei excursii, direcţia hotelului avea să-mi ceară probabil să plec.

Nu eram însă de loc sigur c-aveam să supravieţuiesc acestei excursii. Îmi amintii de cele ce-mi spusese Katchen la ultima noastră întîlnire şi mă bătu gîndul trist că nu jucase teatru.

Am traversat holul şi-am coborît treptele pînă la maşina poliţiei, care aştepta. Cei doi poliţişti în civil

s-au aşezat în faţă, iar eu şi Candy ne-am suit în spate.

Maşina ţîşni cu iuţeala ei obişnuită şi cu obişnuitul urlet de sirenă, pornind de la trotuar atît de repede, încît aproape că-mi dizlocă gîtul.

Candy stătea ca o stîncă lîngă mine, o stîncă încinsă la soare. I-am simţit arşiţa trupului şi, deşi în întunericul din maşină nu-i vedeam prea bine figura, i-am auzit mişcările continui ale fălcilor în timp ce mesteca.

— Se poate fuma ? am întrebat mai mult ca să mă aflu în vorbă.

— Mai bine nu — răspunse Candy sec şi rece. Mi s-a spus să te duc cu forţa.

— Ce l-a apucat pe căpitan ?

— Dacă tu nu ştii, de unde vrei să ştiu eu ? spuse Candy, şi cu asta conversaţia se încheie.

Priveam pe fereastra maşinii. N-aş putea spune că eram prea fericit. Exista posibilitatea ca să mă fi zărit cineva pe plajă şi să fi dat telefonic descrierea mea. Mi-au trecut prin minte imaginile viitoarelor interogatorii. Dacă Katchen avea să conducă interogatoriul, ştiam că mă aşteaptă vremuri grele.

Nimeni n-a mai scos o vorbă pînă în clipa cînd maşina a tras la trotuar, în faţa clădirii poliţiei, apoi Candy a moşmondit în buzunarul de la şold şi-a scos o pereche de cătuşe.

— Trebuie să-ţi pun „scutecele“ — zise el, şi mi se păru că recunosc în vocea lui o notă de scuză. Căpitanului îi place ca totul să fie conform legii.

— Mă arestezi ? îl întrebai, oferindu-i încheieturile.

Muşcătura rece a cătuşelor de oţel mi-a sporit sentimentul de tristeţe.

— Nu hotărăsc eu — răspunse Candy, ieşind din maşină. Căpitanul vrea să-ţi vorbească — asta-i tot.

Am străbătut împreună trotuarul şi-am urcat treptele pînă am ajuns la camera de gardă, lăsîndu-i în maşină pe cei doi poliţişti în civil. Sergentul de la birou, un tip voinic şi cu o faţă grasă, mă privi ; apoi se uită la Candy, care scutură din cap şi îşi continuă drumul trecînd printr-o uşă. Urcarăm cîteva trepte, o luarăm pe un coridor, pînă ajunserăm la o altă uşă, din capăt. Mergeam lipit de el.

Se opri înaintea uşii, bătu o dată, apăsă pe clanţă şi deschise uşa larg. Îşi puse mîna pe braţul meu şi mă împinse într-o cameră mare, cu un birou, şase scaune drepte, mai multe fişiere, căpitanul Katchen, locotenentul Rankin şi un bărbat subţirel, de vreo patruzeci de ani, cu păr gălbui, ochelari fără rame şi cu figura pînditoare a unei nevăstuici.

— A sosit Brandon, domnule căpitan — zise Candy, apoi se dădu îndărăt şi îmi lăsă mie întreaga scenă.

Am făcut cîţiva paşi înainte şi m-am oprit.

Katchen se afla lîngă fereastră, iar faţa lui masivă şi întunecată se congestionase. Mă privi cum priveşte un tigru în cuşcă un miel gras care e plimbat prin faţa lui.

Rankin stătea pe unul din scaunele tari, cu pălăria pe ochi şi cu o ţigară aprinsă între degete. N-a întors capul ca să se uite la mine.

Bărbatul cu păr gălbui ca paiul mă măsură cu curiozitate şi cu aerul detaşat al unui bacteriolog confruntat cu un microb necunoscut, care putea sau nu să fie un dezastru pentru omenire.

— De ce poartă omul acesta cătușe, domnule căpitan ? întrebă el cu un glas moale și cu un accent de membru al lui Ivy League.

Katchen păru deodată că întîmpină greutăți la respirație.

— Dacă nu vă place felul cum operez arestările, discutați mai bine cu șeful poliției — răspunse el cu o voce atît de aspră, încît ar fi curățat rugina de pe orice morman de fier vechi.

— E arestat ? întrebă bărbatul cu păr gălbui, pe un ton foarte politicos.

Cu toate că avea chipul unei nevăstuici și accentul celor de la Ivy League, devenea cu repeziciune preferatul meu în trioul atît de ciudat asortat dinaintea mea.

Katchen își aplecă privirea furibundă spre Candy.

— Scoate-i blestematele alea de cătușe — zise el cu un glas înfundat de furie.

Candy se apropie de mine, vîrî o cheie în broască, o întoarse și cătușele îi căzură în mînă. Cu spatele la Katchen, își permise să-mi facă încet și premeditat cu ochiul. Se depărtă, în timp ce eu jucam farsa complicată a frecării încheieturilor mîinilor și a aerului jignit.

— Stai jos, domnule Brandon — spuse omul cu păr gălbui. Eu sînt Curme Holding de la biroul procurorului. Am auzit că domnul căpitan vrea să te vadă și mi-am zis că n-ar strica să te văd și eu.

M-am simțit mai puțin deprimat.

— Îmi pare bine că vă cunosc, domnule Holding. Am nevoie de apărare. Domnul căpitan a mai discutat o dată cu mine astăzi. Așa că sînt mai mult decît încîntat să vă văd.

Holding își scoase ochelarii, îi cercetă, apoi îi puse la loc.

— Domnul căpitan Katchen n-ar călca pentru nimic în lume regulamentul — rosti el, fără să aibă aerul că vorbește serios.

— Poate că domnul căpitan are simțul umorului — am zis și am zîmbit. Eu l-am luat în serios, dar poate că aveți dreptate. Ajunge să te uiți la bunătatea adînc întipărită pe chipul lui, ca să-ți dai seama că e un mare glumeț.

Katchen bombăni ceva din fundul gîtlejului și înaintă de la fereastră spre mine. Arăta ca o gorilă deranjată la ora mesei.

— Îi puneți dumneavoastră întrebări, sau mă ocup eu de asta ? zise Holding cu un glas brusc dur.

Katchen se opri din mers. Ochii lui cu scînteieri roșii se mutară de la mine la Holding, care îl fixa cu expresia plictisită a celui care privește un film de gangsteri extrem de brutal și-l consideră cam artificios.

— Acum, că v-ați amestecat în această treabă, puteți să-l anchetați dumneavoastră ! se răsti Katchen, scuipînd fiecare cuvînt. Eu am să discut cu șeful poliției. Prea mulți de la biroul dumneavoastră își bagă coada aici. E timpul să se ia unele măsuri.

Trecu pe lîngă mine, ieși pe ușă și o trînti în urmă. Camera se zgudui nițel din cauza loviturii.

— De mine aveți nevoie, domnule Holding ? întrebă Candy.

— Poți să pleci, sergent.

Am auzit ușa deschizîndu-se, dar nu m-am întors să-l văd plecînd. Ușa se închise încet în urma lui, în contrast cu ieșirea violentă a lui Katchen.

— Ei, acum, domnule Brandon, vrei să ici loc? zise Holding şi-mi arătă un scaun dinaintea biroului.
Se sculă şi se instală la birou.
Cînd m-am aşezat, am întîlnit privirea fixă şi absentă a lui Rankin. Nu-mi spunea nimic. Nu era nici prietenoasă, nici duşmănoasă.
Holding luă un creion de pe sugativă şi-l puse în cutia de creioane de pe birou, apoi mă privi concentrat din dosul paravanului format de ochelarii lui sclipitori.
— Căpitanul Katchen se retrage din serviciu la sfîrşitul lunii — zise el. Locotenentul Rankin îi va lua locul.
— Felicitările mele — am zis.
Rankin se foi şi îşi pipăi cravata. Nu spuse nimic.
— Locotenentul Rankin e însărcinat cu întreaga anchetă — continuă Holding. Mă refer, fireşte, la ambele crime comise la Bay Beach.
Am înţeles ce cursă îmi întindea. Dacă aveam de gînd să neg c-aş fi fost în cabină cînd a murit fata, acum era momentul să simulez surprinderea şi să întreb ce altă crimă a mai fost comisă. Dar am luat un avans rapid faţă de această manevră. Din cîte bănuiam, descoperiseră vreo amprentă de-a mea în cabină sau mă văzuse cineva şi se oferise să mă identifice, sau poate recunoscuseră Buick-ul parcat la locul crimei. Am hotărît să risc şi să spun adevărul.
— Acum, cînd am aflat că domnul locotenent Rankin e cel care conduce ancheta, sînt gata să fac o declaraţie. Aş fi făcut-o şi cu o oră în urmă, dar ameninţările căpitanului Katchen m-au silit s-o amîn. M-a prevenit să nu mă amestec în această afacere, dar totuşi m-am amestecat. Cînd am descoperit fata,

am înțeles că Katchen putea să treacă crima asta pe seama mea.

Holding păru că se destinde nițel.

— Așadar, dumneata ai fost acela care a fost zărit intrînd în cabină ?

— Nu știu nimic în privința asta, dar am intrat într-adevăr în cabină și-am găsit fata pe moarte.

— A mai spus ceva ?

— Nu. A murit la cîteva secunde după ce-am găsit-o.

— Ce-ar fi s-o luăm de la bun început ? întrebă Rankin. Întinse mîna, apucă un caiet de notițe de pe birou și-l deschise. De ce te-ai dus acolo ?

— Fără nici un motiv anume, afară de faptul că, neavînd altceva mai bun de făcut, am vrut să mai cercetez o dată locul. Știu că sună neverosimil, dar asociatul meu a fost ucis acolo, și azi-dimineață cînd m-am dus la fața locului, oamenii dumneavoastră furnicau pe toată plaja. N-am dorit decît să mai arunc o privire.

Nu păru foarte entuziasmat de explicație, dar nu insistă.

— La ce oră ai sosit acolo ?

I-am spus, apoi i-am relatat cu exactitate toate cele petrecute. I-am spus cum am auzit sirena poliției și cum mi-am dat seama că, dacă mă prind acolo, Katchen avea să tragă concluzia că eu aș fi asasinat-o. Am continuat, descriindu-i cum am fugit și la ce oră m-am înapoiat la hotel.

Rankin se uită la Holding, apoi, deodată, fața lui dură, contractată și boțită se deschise într-un zîmbet, și păru într-adevăr uman.

— Nu pot să zic că te condamn — răspunse el. Cred că şi eu aş fi făcut la fel. Deşi nu e genul de atitudine pe care ţi-aş recomanda s-o adopţi şi altă dată.

I-am spus că n-am s-o mai fac.

— Îţi dai seama ce noroc ai avut ? zise el. Ai fi putut fi arestat drept criminal. Doctorul a declarat însă că a fost înjunghiată cu cel puţin două ore mai înainte să intri în cabină. Atîta timp i-a trebuit ca să moară. A apreciat după sîngele scurs pe ea şi pe jos.

— Cum au aflat oamenii dumneavoastră că era acolo ?

— Un tip te-a zărit cînd ai intrat în cabină. Zice că se uita la locul crimei. Te-a recunoscut şi-a anunţat poliţia.

— Ce ne-am face fără colaborarea marelui public american ? am spus. Fireşte, nu-i nici un indiciu în privinţa criminalului, nu-i aşa ?

Rankin clătină din cap. Atunci am pus o întrebare foarte importantă :

— Aveţi vreo idee cine e fata ?

Rankin îşi stinse ţigara, se lăsă pe spate şi schimbă o privire cu Holding. Acesta dădu nepăsător din umeri.

— E cît se poate de limpede că e cea care l-a vizitat pe Sheppey la hotel azi-dimineaţă. Ce-o fi făcut de la ora unsprezece azi-dimineaţă şi pînă la ora morţii, nu pot pricepe. Era încă în costumul de baie pe care-l purta cînd l-a părăsit pe Sheppey.

— Aţi reuşit s-o identificaţi ?

— O fată numită Thelma Cousins a fost dată lipsă de proprietăreasa ei. A declarat că fata nu s-a mai întors de cînd a plecat la lucru, azi-dimineaţă. Am dus-o să se uite la cadavru. Spune că e Thelma Cousins.

Mai facem o verificare. Cel pentru care lucrează e pe drum spre noi.

— Cine e ?

Rankin îmi dădu informația, care mă lovi ca un trăsnet :

— Îl cheamă Marcus Hahn — zise el. E un escroc care conduce o școală de ceramică, denumită de el Școala de Ceramică de la Arrow Point. Fata lucra în sala de expoziție.

II

Trebuia să mă hotărăsc dacă să le spun sau nu despre plicul cu chibrituri găsit în bagajele lui Sheppey și de legătura ciudată dintre plic și această școală de ceramică. Mi-am zis însă că poate nu venise încă vremea mărturisirilor complete. Trebuia mai întîi să mă încredințez că Rankin avea de gînd să-l descopere într-adevăr pe asasinul lui Sheppey. Deși preluase ancheta, nu însemna că are mînă liberă. Putea fi încă blocat de ordinele lui Katchen sau ale lui Creedy. N-aveam de gînd să-i servesc nimic pe tavă pînă nu mă încredințam că se va ocupa serios de anchetă.

— Vrem să aflăm ce urmăreau Sheppey și această fată — zise Rankin. Pun prinsoare că fata avea un prieten care i-a curățat pe amîndoi.

M-am uitat peste birou la Holding. Avea o figură inexpresivă și începuse să se joace cu suportul de creioane.

— N-ar fi prea greu de aflat dacă avea un prieten — am spus.

— Poate știe ceva Hahn — zise Rankin și se uită la ceasul de la mînă. Cred c-ar fi mai bine dac-aș merge la morgă. S-ar putea să sosească în orice clipă. Îi aruncă o privire lui Holding. De acord ?

— Desigur — răspunse Holding.

Am făcut gestul să mă scol, dar Holding ridică mîna.

— Aș vrea să mai verific o dată declarația dumitale, domnule Brandon. Dumneata poți pleca, locotenente.

Rankin se sculă, mă salută cu capul și ieși.

Se așternu o pauză lungă după ce acesta închise ușa, apoi Holding scoase o pipă din buzunar și începu s-o umple. Am luat gestul lui ca un semn de amabilitate, așa că mi-am scos și eu pachetul cu Lucky Strike din buzunar și mi-am aprins o țigară.

— Ai avut o discuție cu căpitanul Katchen azi-dimineață ? mă întrebă Holding fără să mă privească.

— Să-i zicem discuție. A fost cam unilaterală, dar am reușit pînă la urmă să ies basma curată. M-am ales cu o palmă drept recompensă, dar nu mă plîng.

— S-a pomenit ceva despre Lee Creedy — zise Holding, măsurîndu-mă.

— S-a pomenit ceva despre Lee Creedy — am răspuns, măsurîndu-l la rîndul meu.

Ochii lui mici și duri mă cercetară.

— I-ai pomenit lui Katchen de numele lui ?

— Da.

— Ai impresia că Creedy l-a angajat pe Sheppey pentru o anchetă ?

— Da.

Își aprinse pipa, se încruntă, se foi pe scaun și pufăi.

— N-ai nici o dovadă ?

— Sheppey a scris numele lui Creedy pe sugativă în timp ce vorbea la telefon. Știu că cel cu care vorbea i-a cerut să vină aici. Sheppey avea obiceiul să scrie pe sugativă. Nu pricep de ce-ar fi scris numele lui Creedy, dacă nu Creedy era cel care l-a angajat.

— Afară de cazul că era cineva care dorea ca Sheppey să efectueze o treabă legată de Creedy. Vreau să spun că clientul lui Sheppey ar fi putut să-i ceară informații despre Creedy. Te-ai gîndit la asta ?

— Da, dar nu se prea potrivește.

I-am spus apoi cum am telefonat la locuința lui Creedy și i-am solicitat o întîlnire, cum am fost primit înaintea a șase oameni de afaceri, cum am fost amenințat și cum, împreună cu Fulton, am fost atacați de către Hertz.

Holding ascultă totul pufăind din pipă cu o figură nemișcată.

— Am impresia că Creedy l-a angajat pe Sheppey, iar acum, cînd Sheppey a fost asasinat, Creedy dă îndărăt, ca să mușamalizeze faptul că el l-a angajat — am tras concluzia.

Holding se gîndi o clipă, apoi spuse :

— După cîte înțeleg, ții foarte mult să fie lămurită asasinarea lui Sheppey, nu-i așa ?

M-am uitat lung la el.

— Evident.

— Cînd am auzit c-ai venit aici și c-ai discutat cu Katchen — zise Holding — am telefonat la biroul procurorului din San Francisco și-am cules unele informații despre dumneata. Se pare că agenția dumi-

tale s-a dovedit foarte dispusă să coopereze în trecut și că vă bucurați de o apreciere excelentă la Frisco. Ai lucrat de asemenea la biroul procurorului de acolo mai mulți ani și ai făcut o treabă pe cinste.

— Sînt sigur că nu v-a spus așa ceva procurorul — am răspuns zîmbind.

Holding își îngădui un surîs vag. N-a contribuit însă prea mult ca să-i schimbe expresia de nevăstuică.

— Am vorbit cu omologul meu, ajutorul procurorului. Mi-a spus că ai renumele de a fi grozav de nedisciplinat, dar că dacă ți se dă mînă liberă ești foarte capabil ca anchetator.

— V-a spus asta fiindcă mi-e încă dator zece dolari — am răspuns, întrebîndu-mă unde vrea să ajungă.

— Ți-ar plăcea să încerci să soluționezi asasinarea lui Sheppey ?

— Mă ocup oricum de ea, cu sau fără interdicție.

Holding dădu din cap.

— N-ai s-ajungi însă departe, fără o oarecare protecție.

— Știu. Protecția îmi cam lipsește.

— Se poate aranja. Își frecă bărbia subțire. Pînă la un anumit punct însă. N-o garantez total.

— Dacă mă scăpați de Katchen, am eu grijă de Hertz.

— Katchen poate fi potolit. Cu Hertz însă e mai greu de tratat. N-aș vrea să-l subestimezi.

— Nici n-am s-o fac.

Holding se gîndi din nou, apoi spuse :

— Ei bine, cred că așa stau lucrurile, domnule Brandon. E tîrziu. E timpul să mă culc.

Am clătinat sceptic din cap.

— De ce-mi dați mînă liberă ? Ce castane scot din foc pentru dumneavoastră ?

Am observat că mărul lui Adam i se urcă și coboară ; dar fața îi rămase neclintită.

— Nu se pune astfel problema — răspunse el atent. Mi se pare că, întrucît asociatul dumitale a fost asasinat și te ocupi cu astfel de treburi, ai dori să conduci o anchetă separată.

— Va trebui să găsiți un răspuns mai bun, dacă vreți să intru în joc — am spus, devenind ușor sarcastic.

Continuă să se joace cu suportul de creioane, apoi, luîndu-și un răgaz ca să găsească cuvintele potrivite, zise :

— Nu sînt complet convins că e o treabă pentru poliție. Ar putea fi, firește. Dacă fata era în legătură cu un gangster, iar el a descoperit că Sheppey se încurcase cu ea și i-a ucis pe amîndoi, atunci s-ar putea ocupa poliția de asta. Dar dacă are implicații mai adînci și îl privește și pe Creedy, n-o să facem mare brînză.

— Și asta v-ar neliniști ?

Mă privi pătrunzător.

— Foarte bine. Am să pun cărțile pe masă. O să-ți fie greu să înțelegi situația adevărată, dacă nu-ți spun cum stau lucrurile.

— Să punem toate cărțile la vedere. Chiar și cea pe care o ascundeți în mînecă.

Nu luă în seamă ironia mea.

— În cîteva săptămîni, administrația locală își sfîrșește mandatul — zise el, alegîndu-și cuvintele de parc-ar fi fost fragile ca niște coji de ouă. Firește, opoziția caută un prilej să se debaraseze de dominația

lui Creedy asupra orașului. Dacă Creedy e încurcat oarecum în asasinarea lui Sheppey, aceasta ar putea da opoziției prilejul pe care-l caută. Administrația momentană nu se bucură de prea mare popularitate, e însă extrem de puternică. În clipa de față se află pe muchie de cuțit. Orice scandal care ar putea fi adus pe prima pagină a ziarelor opoziției ne-ar fi de folos.

— Înțeleg, așadar, domnule Holding, că sînteți un membru al opoziției ?

— Cred în dreptate și libertate — zise el scoțîndu-și pipa din gura care semăna cu o cursă de șoareci și privind-o mirat de parcă nu s-ar fi așteptat s-o mai găsească aprinsă.

— Sînteți demn de toată lauda, domnule Holding. Dacă opoziția ajunge la putere, dumneavoastră veți fi probabil noul procuror ?

La aceste cuvinte, mărul lui Adam făcu un salt. Holding mă privi peste ochelari, își frecă lobul urechii drepte și ezită între a părea indignat sau nu, apoi se destinse și îmi zîmbi larg și copilărește, un zîmbet la fel de fals ca și genele fetelor din corpul de balet de la teatrul de varietăți.

— Presupun c-am să fiu, dar, firește, asta n-are nici o legătură cu cazul, absolut nici una.

— Cine îl paște pe Creedy ?

— N-aș spune că-i vorba de-așa ceva. E o luptă directă între administrația Creedy și judecătorul Harrison, care are de gînd să ceară o reformă, cu ocazia alegerilor.

— Iar orașului ăsta nu-i strică să se reformeze nițel.

— Sigur că nu.

— Și ce legătură are Rankin cu asta ?

— Rankin nu poate face prea multe dacă afacerea de care te ocupi evoluează în aşa fel încît să prejudicieze administraţiei actuale. Şeful poliţiei nu vrea să încurajeze o anchetă care l-ar putea necăji pe Creedy. El şi Creedy sînt prieteni la cataramă.

— Şi, fireşte, Rankin speră să devină căpitan şi nu vrea să se compromită. Cum Holding nu-mi răspunse, am continuat : Aşa că doar eu îmi risc pielea, nu ?

— Judecătorul Harrison are o mare influenţă. Dispunem de un ziar de larg tiraj. Va trebui să fii atent, desigur, dar dacă faci o anchetă corectă, nimeni n-are să se amestece.

— Afară de Creedy şi de Hertz.

Holding îşi scutură pipa.

— Mi se pare c-ai zis că te poţi ocupa singur de Hertz.

— Da, aşa cred, dar n-am spus că metodele mele vor fi foarte corecte.

— Asta-i un lucru despre care poate-i mai bine să nu ştiu nimic.

M-am gîndit o clipă, apoi am spus :

— Foarte bine, am să văd ce-i de făcut. Situaţia, după mine, e următoarea : eu am să anchetez, am să vă prezint ce-am descoperit, iar dumneavoastră o să-l convingeţi pe şeful poliţiei să aresteze pe cine trebuie. De acord ?

Holding începu din nou să se joace cu suportul de creioane. Se părea că se linişteşte tot vînturîndu-l de colo-colo.

— Nu chiar. Cred că planul cel mai bun ar fi să întreprinzi ancheta şi să comunici faptele redactorului-şef al ziarului *Courier* din St. Raphael. E un om foarte curajos, gata să publice orice, cu condiţia să

lovească în administrație. Cînd articolul se va publica, șeful poliției va trebui să intervină.

— Iar dumneavoastră și cu Rankin nu vă amestecați — am intervenit eu zîmbind. Așa că, dacă nu iese ceva cum trebuie, rămîneți pe loc, în siguranță și mulțumiți.

Nu i-a plăcut.

— Pînă ce administrația... — începu el, dar l-am întrerupt.

— Perfect, să lăsăm asta. M-am ridicat. Am să mă ocup de caz. Nu fiindcă vreau să scot castanele dumneavoastră din foc cu mîna mea și nici fiindcă aș dori ca judecătorul Harrison să proclame o campanie de reformă. N-o fac decît fiindcă asociatul meu a fost ucis, și o astfel de întîmplare prejudiciază afacerilor mele.

Dădu din cap, în semn c-a priceput.

— Te înțeleg.

— Deși a fost asociatul meu și am motive de ordin sentimental în privința descoperirii asasinului — am continuat — nu pot să trăiesc veșnic din aer. Dacă gruparea dumneavoastră politică iese în alegeri datorită revelațiilor anchetei mele, mă aștept să fiu plătit pentru cheltuielile făcute.

Mă privi de parc-ar fi mușcat brusc dintr-o gutuie.

— S-ar putea aranja, dar mai întîi trebuie să ne asigurăm că afacerea are legătură cu Creedy.

— E de la sine înțeles. Între timp, pe mine mă ajută cineva ?

— Rankin știe de cele aranjate cu dumneata. Dac-ai să iei legătura cu el, acasă, din cînd în cînd, are să-ți comunice ce-a mai aflat. Îl găsești în cartea de telefon.

— Cum se numeşte redactorul de care aţi pomenit ? Cel fără frică ?

— Ralph Troy. Te poţi bizui pe el. Dă-i fapte şi are să le publice.

— Mai întîi trebuie să le descopăr. L-am privit. Ei bine, am să văd ce pot scoate la iveală. Deocamdată, vă salut.

Îmi oferi o mînă moale.

— Noroc, şi fii prudent.

Nimeni n-ar fi putut afirma că expresia lui Holding părea o rază de soare. Ştiam c-aveam nevoie de noroc şi, hotărît, trebuia să fiu prudent.

III

În timp ce plecam, m-am întrebat dacă nu era prea tîrziu să văd şi eu cum arată Marcus Hahn. Muream de curiozitate să-i arunc o privire fără ca el să mă vadă.

L-am întrebat pe sergentul de la birou unde se află morga, explicîndu-i c-aş fi dorit să vorbesc cu locotenentul Rankin, dacă mai era încă acolo. Sergentul mi-a spus s-o iau pe coridor pînă la uşa din dos, apoi la stînga, şi-am să văd drept în faţă lumina de la morgă.

I-am urmat indicaţiile.

Intrarea la morgă se afla de-a curmezişul curţii. Deasupra uşii, o lampă albastră răspîndea o lumină fantomatică. Două din ferestrele clădirii joase erau luminate şi, mişcîndu-mă furiş, am traversat curtea întunecată şi m-am uitat pe una din ele.

Rankin stătea în picioare lîngă o masă pe care se găsea cadavrul Thelmei Cousins, acoperită pînă la gît de un cearşaf. În fața lui era un tip nu prea voinic, cu o claie de păr gălbui şi o barbă asortată. Purta o cămaşă de cowboy în pătrate albastre şi galbene, pantaloni negri, lipiți de şolduri şi largi la călcîie. În picioare avea cizme mexicane cu tocuri înalte, încrustate cu podoabe ciudate de argint.

Un tip chipeş, dacă acceptai părul lung şi barba. Avea nas frumos modelat, ochi inteligenți, fixați adînc în orbite, şi o frunte mare şi boltită.

În timp ce-l asculta pe Rankin, lovea mereu marginea cizmei cu o cravaşă subțire de călărie. Poate că dac-ar fi avut un cal cu el, ar fi arătat impresionant. Fără cal însă, semăna cu unul din excentricii obişnuiți din California.

Rankin părea că susține mai ales el conversația. Hahn se mulțumea să dea aprobator din cap şi să articuleze uneori cîte un cuvînt. Îmi dădeam seama după expresia lui Rankin că nu realiza nimic. În cele din urmă trase cearşaful peste chipul fetei, drept semnal că discuția se încheiase, iar Hahn traversă încăperea spre uşă.

Am păşit iute înapoi în umbră.

Hahn ieşi, parcurse curtea cu paşi mari, bătîndu-şi cizma cu cravaşa. Dispăru prin uşa care dădea în stradă.

M-am apropiat de intrarea morgii, am împins uşa şi-am intrat. Rankin se pregătea să stingă lumina cînd mă zări, şi pe chipul lui aspru şi concentrat se întipări uimirea.

— Ce vrei ?

— Asta era Hahn ?
— Mda. Un tip foarte ciudat, dar se pricepe la vazele lui de ceramică. Trebuie să cîştige o groază de bani din afacerea asta pentru fraieri. Rankin îşi înăbuşi un căscat. Ştii ce mi-a spus ? N-o să crezi. Atinse braţul fetei moarte. Fata nu numai că era religioasă, dar nici nu se încurca vreodată cu bărbaţi. N-avea nici măcar un prieten, afară doar dacă-l consideri pe popă ca amorez. Nu umbla decît cu el, şi atunci ca să facă colecte pentru săraci. Doctorul spune că-i virgină. Am să vorbesc mîine cu preotul, dar sînt sigur că-l putem crede pe Hahn.
— Şi totuşi s-a încurcat cu Sheppey.
— Era aşa de formidabil ? se strîmbă Rankin. Era în stare s-o facă pe-o astfel de fată să-i cadă-n braţe ?
— N-aş zice că nu era în stare. Avea tehnica lui aparte, dar mie nu-mi place chestia asta. Nu se omora după fetele bigote. Poate că relaţiile dintre ei erau corecte. Se poate ca ea să-l fi ajutat, să-i fi dat informaţii.
— S-ar fi dus împreună să înoate, împărţind aceeaşi cabină, dacă se rezumau doar la atît ?
— Nu ştiu — am răspuns şi-am dat din umeri.
— Ei bine, cel puţin se pare că nu trebuie să căutăm un amorez, nu ? Se îndreptă spre comutator şi-l întoarse. Ai să acţionezi în înţelegere cu Holding ? Vocea îi răzbătu din penumbră. Lumina de la lampa albastră de afară arunca o baltă argintie pe duşumeaua morgii.
— Aşa i-am spus. M-a sfătuit să te vizitez acasă dacă am nevoie de vreo informaţie.
— Nu ţi-a spus să-l vizitezi şi pe el acasă, nu ?
— Nu.

Rankin se apropie de mine.

— Nici nu vrea s-o faci. Nu riscă niciodată. Îşi lăsă mîna pe braţul meu. Trebuie să fii atent cu el. Nu eşti primul lui fraier. E în biroul procurorului de patru ani şi nici acolo n-ar fi ajuns şi n-ar fi rămas dacă n-ar fi primit mare ajutor. Are un talent desăvîrşit să-i facă pe alţii să muncească pentru el. E singurul şmecher întîlnit în viaţa mea care lucrează cu succes pentru actuala administraţie şi candidează pentru opoziţie, fără să se compromită. Aşa că fii atent cu el.

Ieşi din morgă, cu mîinile adînc înfipte în buzunarele jachetei, cu umerii ghemuiţi şi cu capul plecat.

Am rămas vreme îndelungată nemişcat, apreciind această informaţie. Chiar dacă nu mi-ar fi spus, tot nu m-aş fi încrezut în domnul Holding. Nu degeaba avea o mutră de nevăstuică.

Am părăsit morga, am închis uşa şi-am luat-o repede pe coridor, pînă am ajuns în stradă. Se făcuse două fără douăzeci şi cinci. Eram foarte obosit şi m-am înfundat cu plăcere în bancheta capitonată a maşinii.

Am sosit la hotel cînd ceasul bătea ora două. Funcţionarul de noapte mă privi plin de repros în timp ce traversam holul. Eram prea obosit să mai mă necăjesc din pricina lui. M-am suit în lift, am urcat la etajul doi şi-am înaintat opintit prin coridor pînă la odaia mea. Am descuiat uşa şi-am aprins lumina. Am scos o înjurătură în surdină.

Odaia suferise acelaşi tratament ca şi cea a lui Sheppey. Sertarele comodei atîrnau în afară, salteaua şi pernele erau spintecate. Obiectele din geamantane

fuseseră aruncate şi risipite pe jos. Pînă şi cele ale lui Sheppey erau azvîrlite pretutindeni.

M-am dus repede la locul unde ascunsesem plicul cu chibrituri. Am vîrît degetele sub marginea covorului şi-am zîmbit. Plicul cu chibrituri era încă acolo.

L-am tras afară, m-am lăsat pe tocuri şi l-am deschis. Chibritul rupt pe care-l prinsesem între celelalte căzu, şi-am fost silit să răscolesc fulgii de la perne ca să-l găsesc.

Mi-am spus că dacă cineva căutase acest plic, atunci plecase fără el. Dar deodată am încetat să mai fiu încîntat, şi anume în clipa cînd am întors chibritul. Pe dosul lui nu se mai afla nici un cifru! O verificare rapidă îmi arătă că nici pe dosul celorlalte nu se mai afla nimic.

M-am ridicat.

Cineva luase plicul de chibrituri al lui Sheppey şi lăsase un altul, sperînd probabil că n-am observat cifrurile de pe dosul celor originale.

M-am scufundat în patul sfîşiat, prea obosit ca măcar să-mi mai pese.

CAPITOLUL ŞAPTE

I

Am dormit pînă la unsprezece şi un sfert a doua zi dimineaţa.

Cînd am telefonat jos la poartă ca să-i spun funcţionarului de serviciu că nu mai puteam folosi camera

în care locuiam şi din ce motive anume, el chemă imediat poliţia, şi-am primit o nouă vizită a lui Candy.

Nu i-am pomenit de plicul cu chibrituri. L-am lăsat să vadă singur ce s-a întîmplat, şi cînd m-a întrebat dacă-mi lipseşte ceva, i-am răspuns că după cîte îmi dădeam seama nu lipsea nimic.

M-am mutat apoi în altă cameră, rămînînd ca el şi oamenii lui să caute urme. Eram absolut sigur că n-au să găsească nimic.

De cum m-am suit în pat, am adormit imediat. Soarele fierbinte, pătrunzînd prin crăpăturile de la jaluzele şi încingîndu-mă, mă trezi în cele din urmă. Am telefonat jos la poartă după cafea şi pîine prăjită, am intrat în camera de baie, am făcut un duş, m-am bărbierit şi m-am aşezat pe pat, aşteptînd cafeaua.

Aveam multe la care trebuia să reflectez. Erau cîteva urme vagi în această anchetă, ce trebuiau cercetate. Exista oare vreo legătură între Musketeer Club şi Şcoala de Ceramică a lui Hahn ? Această legătură era obiectul anchetei lui Sheppey ? Avea vreun amestec Marcus Hahn în afacere ? Oare Creedy îl angajase pe Sheppey ca să-i spioneze soţia, iar Sheppey dăduse din întîmplare peste cu totul altceva ? Ce căuta în cabina de la plajă împreună cu o fată ca Thelma Cousins ?

Cafeaua sosi mai înainte ca s-apuc să dau un răspuns la vreuna din aceste întrebări. În timp ce-o beam, sună telefonul. Era Rankin.

— Am auzit c-ai avut vizitatori noaptea trecută !

— Da.

— Bănuieşti cumva cine erau ?

M-am uitat la tavan în vreme ce-i răspundeam :

— I-aş fi spus lui Candy dac-aş fi ştiut. Au cotrobăit mai intîi prin lucrurile lui Sheppey, iar acum mi-au aplicat şi mie acelaşi tratament.

— Ai grijă să nu te pomeneşti c-o daltă de spart gheaţa.

— Mda.

— M-am gîndit să iau legătura cu dumneata. Candy n-a descoperit nimic. Ai vreo idee?

— Nu, momentan. Tocmai îmi storceam creierii acum. Dacă descopăr ceva, am să-ţi spun.

Se aşternu o pauză, apoi Rankin continuă:

— Am vorbit cu preotul. Hahn n-a minţit. Fata era exact aşa cum a spus el. Nu se înhăita cu bărbaţi, iar preotul zice că nu s-ar fi încurcat niciodată cu un bărbat necunoscut. E absolut convins de treaba asta.

— Dar s-a incurcat cu Sheppey.

— Mda. Ei, acum am treabă. Încerc să aflu ceva despre dalta aia de spart gheaţa.

— Tocmai aveam de gînd să te întreb. Are vreo amprentă?

— Nu. Astfel de dălţi se pot cumpăra la orice fierărie. Am trimis cîţiva poliţişti să cerceteze. Dacă aflu ceva, am să-ţi spun.

I-am mulţumit. Cel puţin de la el primeam mai mult ajutor decît m-aş fi aşteptat. Mi-a amintit că trebuia să particip la ancheta postmortem a lui Sheppey, care se ţinea tîrziu după-amiază, apoi a închis telefonul.

Am terminat de băut cafeaua şi i-am telefonat Ellei la birou. Am întrebat-o cum a primit soţia lui Sheppey ştirea. Mi-a spus c-a avut un moment penibil cu ea, dar că-şi închipuie că între timp şi-a revenit.

— O să primească azi-dimineață scrisoarea mea. Ține casa de bani încuiată, Ella. Pun prinsoare c-are să vină în curînd pe-acolo, să mai ceară nişte bani. Spune-i c-am să-i trimit un cec diseară.

Ella mi-a răspuns c-are s-o facă.

Cîteva minute am discutat afaceri. Se prezentaseră la birou două cazuri. Amîndouă păreau bănoase şi interesante, dar nici măcar nu mă atrăgeau.

— Vezi dacă n-ar vrea să le rezolve Corkhill, şi să împărțim banii pe jumătate. Rămîn aici pînă rezolv acest caz. Poți să conduci biroul singură ?

— Fireşte.

Ştiam c-are să reuşească. Era foarte rapidă în decizii şi inteligentă, aşa cum nu sperasem să am pe cineva care să lucreze pentru mine.

Am mai discutat nițel, apoi i-am spus c-am s-o chem din nou peste cîteva zile, şi-am închis.

Între timp, odaia devenise insuportabil de încinsă. Mă simțeam prost dispus şi m-am hotărît să mă duc pe plajă, să înot, iar apoi, sub inspirația soarelui, să pun un plan la cale.

M-am îmbrăcat, mi-am scos din valiză chiloții de baie, i-am vîrît în buzunar şi-am coborît cu liftul la parter. Brewer, funcționarul cel gras, îmi primi cheia.

— Domnule Brandon — spuse el cam încurcat — mă tem că...

— Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui. Au dat clienții năvală şi-aveți nevoie de camera mea. I-am surîs. Nu eşti de vină. Foarte bine, am să caut în altă parte. Lăsați-mă pînă la noapte.

— Îmi pare rău, dar am primit o groază de plîngeri. Părea că regretă sincer. Poliția a venit de patru ori în douăzeci şi patru de ore, de cînd sînteți aici.

— Da. Știu. Îmi închipui cum te simți. Mă mut la noapte.

— Foarte gentil din partea dumneavoastră, domnule Brandon.

M-am suit în Buick și-am plecat cu el la plajă. Trecuse de prînz și plaja se umplea de lume. Am reușit să găsesc un loc unde să-mi parchez mașina, apoi m-am îndreptat spre ștrand.

Fuseseră scoase umbrelele. Băieți și fete se jucau. Unii își aruncau o minge, alții înotau, iar alții începuseră turneul de cocktailuri dinaintea mesei de prînz, în vreme ce alții stăteau la soare și se bronzau.

Mi-am pus chiloții de baie, am pășit peste trupuri musculoase și bronzate, mi-am croit drum printre blonde, brunete și roșcate, îmbrăcate extrem de sumar, și-am ajuns la malul mării. Am înotat vreo patru sute de metri în mare viteză. Simțeam nevoia să fac antrenament. Apoi m-am întors într-un ritm mai lent. Soarele ardea, iar pe plajă era și mai puțin loc ca înainte.

Am ieșit din mare și m-am oprit să mă uit împrejur, încercînd să găsesc un loc unde să nu mă înghiontească nimeni, dar n-a fost ușor. Apoi am văzut o fată, sub o umbrelă albastru cu alb, că-mi face semn. Purta un costum de baie alb și avea o pereche de ochelari de soare uriași. I-am recunoscut părul blond, mătăsos, ca și silueta, mai înainte de a-i vedea fața.

Margot Creedy mă invita la ea.

M-am strecurat printre trupuri pîn-am ajuns alături. Mă privi cu o expresie ușor prudentă pe chipul ei încîntător, apoi îmi zîmbi vag, la fel ca atunci cînd ne întîlnisem prima oară.

— Domnul Brandon, nu ? spuse ea gîfîind uşor. Sigur, domnul Brandon ?

— Dacă nu-i el, înseamnă că mi-a furat cineva pielea. În dosul ochelarilor ăia uriaşi, absolut uriaşi, o fi domnişoara Creedy ?

Rîse şi îşi scoase ochelarii. Vă asigur : fata era splendidă. Chiar şi în afara siluetei, care în acel costum de baie era senzaţională, nu avea nici un cusur.

— Nu vreţi să staţi jos ? Sau aveţi treabă !

M-am lăsat să cad pe nisipul fierbinte, chiar lîngă ea.

I-am răspuns că n-aveam nici o treabă şi-am continuat :

— Vă mulţumesc pentru ajutorul de aseară. Nu mă aşteptam s-o faceţi pentru mine.

— S-a întîmplat pur şi simplu să fiu la club. Îşi strînse genunchii cu mîinile şi se uită peste ei la mare. În afară de asta, eram curioasă. E ceva ciudat şi morbid într-o afacere criminală, nu ?

Îşi puse din nou ochelarii. Mi-a părut rău, căci îi ascundeau jumătate din faţă.

— Am fost ferm convinsă, cînd m-aţi întrebat dacă prietenul dumneavoastră a fost la club, că n-a călcat acolo. N-a trebuit decît să verific ca să văd că aveam dreptate. E foarte greu astăzi pentru cineva care nu e membru să pătrundă la club.

— Aţi citit ziarele de azi-dimineaţă ? am întrebat-o, întinzîndu-mă pe nisip.

Dacă-mi întorceam capul, aveam o perspectivă plăcută asupra ei.

— Vorbiţi de cea de-a doua crimă ? Ştiţi cumva cine era fata ? Era cea pe care a întîlnit-o prietenul dum-

neavoastră, cea cu care s-a dus la cabina de pe plajă ?

— Chiar ea.

— Toată lumea discută despre ea. Întinse mîna după geanta încăpătoare de plajă şi începu să scormonească înăuntru, aşa cum fac de obicei femeile. E foarte misterios, nu ?

— Da. Probabil că explicaţia e foarte simplă.

Arşiţa începuse să mă cam supere, aşa că m-am lăsat pe burtă şi m-am vîrît mai mult în umbra aruncată de umbrela ei de plajă. Aşezat astfel, o puteam privi direct în faţă. Era un lucru pe care l-aş fi făcut bucuros la orice oră din zi sau din noapte. Era într-adevăr superbă. Probabil cea mai superbă fată pe care o văzusem vreodată.

— Se poate, oare, să se fi sinucis ?

— Nu-i exclus, dar mi se pare foarte neverosimil. De ce să se înjunghie cu o daltă de spart gheaţa ? Sînt mijloace mai uşoare.

— Păi, să presupunem că l-a ucis pe prietenul dumneavoastră ! Poate c-au cuprins-o remuşcările. Ziarele spun că era o fire foarte religioasă. S-ar putea să fi simţit că asta-i singura cale de-a ispăşi, murind la fel ca el.

Am tresărit.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Aţi avut această impresie ?

— De fapt, nu. Am discutat cu cîţiva. Un tip a spus asta, şi mi-am zis că s-ar putea să aibă dreptate.

— Dac-aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş bate capul să aflu cum a murit — i-am spus. E treaba poliţiei. Fata lucra la şcoala aceea de la Arrow Point. Se numeşte Şcoala de Ceramică. Aţi fost acolo vreodată ?

— Da, firește. Merg deseori. Sînt nebună după unele din modelele pe care le creează Hahn. E într-adevăr minunat. Săptămîna trecută am cumpărat statuia unui băiețel, făcută de el. Încîntătoare !

— Ați văzut-o vreodată pe fată acolo ?

— N-o țin minte. Lucrează o groază de fete acolo.

— Din ce-am auzit eu, se pare că școala nu-i decît un magazin de aiureli pentru turiști.

— Da, într-un fel, presupun că e, dar Hahn are o cameră în dos unde ține ultimele și cele mai bune lucrări. Numai clienții lui foarte deosebiți pătrund acolo.

— Așa că-i merge de minune ?

— Firește, și merită. De fapt e un mare artist.

Am urmărit-o și-am observat că vorbea serios. Fața i se luminase de entuziasm.

— Într-o bună zi trebuie să mă duc și eu acolo, să arunc o privire. Nu vreți să veniți cu mine, domnișoară Creedy ? Mi-ar plăcea să mă pot uita la cele mai valoroase lucrări ale lui. Desigur, nu sînt un cumpărător, dar vasele de ceramică de calitate mă interesează.

Urmă o pauză. Nu eram sigur dacă ezita sau se gîndea la cine știe ce.

— Da — zise ea. Data viitoare cînd am să mă duc, am să vă anunț. Locuiți la hotelul Adelphi ?

— Să nu uit. De unde ați știut la ce hotel stau, cînd mi-ați telefonat aseară ?

Rîse.

Avea într-adevăr dinți frumoși. De mărime potrivită, egali și albi cum e interiorul cojii de portocală. Și, spre deosebire de alte fete, cînd rîdea, gura ei nu se transforma într-o gaură. Rîsul ei mă înfioră. Fata

asta mă captiva. Nu mai simțisem așa ceva de la prima mea întîlnire serioasă, acum vreo cincisprezece ani.

— L-am întrebat pe domnul Hammerschult. L-ați întîlnit, desigur. Știe absolut totul. Nu l-am întrebat niciodată ceva la care să nu aibă răspuns.

— Asta mă cam nedumerise. Mă întrebam de unde ați știut. Dar să mă întorc la hotelul Adelphi. N-am să mai stau acolo. Mi-au cerut să plec. Poliția a intrat și-a ieșit de-atîtea ori din camera mea, încît direcțiunea își închipuie că cineva are să creadă că au loc raiduri permanente. Va trebui să găsesc un alt hotel pînă la noapte.

— Nu va fi ușor. Sîntem în plin sezon.

— Ei, o să caut!

Ideea nu mă prea încînta. De obicei, Jack se ocupa cu camerele. Avea un talent înnăscut să dibuie hotelul cu camere libere. Eu, unul, telefonam la zece și mi se răspundea că n-au nici o cameră. El alegea unul, și ne mutam pe loc.

— Nu cunoașteți oare vreun hotel mai mic, care să nu fie prea scump? am întrebat-o, dar apoi, amintindu-mi cu cine stau de vorbă, am rîs. Nu, bănuiesc că nu cunoașteți. Lucrurile ieftine nu prea vă interesează, nu?

— Cît de mult aveți intenția să rămîneți?

— Pînă se lămurește afacerea. S-ar putea lămuri într-o săptămînă, s-ar putea să țină o lună. Nu știu.

— Vă puteți descurca singur?

— Evident. Doar nu vă închipuiți că am servitori acasă, nu-i așa? Aveți cumva vreo idee?

— S-ar putea să nu fie ce doriți. Am un mic bungalow la Arrow Bay. L-am închiriat pentru doi ani.

Nu mai mă duc de loc acolo. Chiria e plătită pe încă un an. Puteţi să staţi acolo, dacă vreţi.

M-am uitat lung la ea.

— Nu glumiţi ?

— Dacă vreţi, puteţi să-l luaţi. E mobilat şi aveţi tot ce vă trebuie. N-am mai fost să mă uit la el de-o lună, dar ultima oară era în perfectă regulă. Nu trebuie să plătiţi decît lumina. Restul e aranjat.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Creedy. Eram complet uluit. Am să mă mut imediat.

— Dacă n-aveţi altceva mai bun de făcut, putem să mergem împreună astă-seară, după cină. Am o întîlnire la masă, dar după ora zece sînt liberă. Am să cer să se dea drumul la apă şi la lumină pînă atunci, şi-am să iau cheia cu mine.

— Sincer... mă simnt jenat, domnişoară Creedy. Astfel de servicii unui necunoscut ! Să vedeţi, nu vreau să vă deranjez...

— Nu-i nici un deranj.

Aş fi vrut să-i zăresc ochii în dosul acelor ochelari uriaşi. Îmi venise chef deodată să le văd expresia. Ceva în vocea ei îmi spunea că pierd un amănunt, fiindcă nu-i văd ochii.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Iau masa la prînz cu tata. Nu-i place să fie făcut să aştepte.

— E mai bine să nu-i spuneţi că mi-aţi pus o locuinţă la dispoziţie — i-am zis şi m-am ridicat. Am urmărit-o cum îşi trage peste costumul de baie o rochie cu mîneci scurte. Am impresia că nu prea sînt în graţiile lui. Ar fi în stare să mă descurajeze.

— Nu-i spun niciodată nimic tatii. Ne întîlnim atunci la intrarea de la Musketeer Club, la ora zece. Mergem apoi la bungalow.

— Am să vă aştept acolo.

— Atunci, la revedere.

Zîmbi din nou vag, în felul acela care mă încînta. Traversă plaja, iar eu am rămas cu privirea pironită asupra ei. Îmi închipuiam că trecusem de mult, de mult de tot, de epoca aceea cînd mă cucerea o fată, dar urmărind felul cum se mişca, legănarea şoldurilor şi poziţia capului, am rămas adînc impresionat.

II

După ce-am luat un dejun rapid, m-am întors la hotel şi mi-am făcut bagajele. L-am chemat pe Joe, băiatul de serviciu, şi i-am cerut să aranjeze ca lucrurile lui Sheppey să fie trimise soţiei. Pe urmă i-am scris acesteia o scrisoare scurtă şi am adăugat un cec de două sute de dolari, subliniind faptul că această sumă va fi reţinută din cea finală.

Între timp, venise vremea să plec la ancheta postmortem. Am dispus să mi se ducă lucrurile la Buick şi-am plătit nota de la hotel. Brewer îşi ceru din nou scuze că aveau nevoie de camera mea, dar i-am răspuns că găsisem alta şi nu trebuia să-şi facă griji din pricina mea.

M-am dus la biroul lui Greaves şi l-am găsit lustruindu-şi pantofii cu o cîrpă de praf.

— Vii la postmortem ? l-am întrebat.

— Mi s-a cerut. Zvîrli cîrpa la loc în sertarul biroului, își potrivi cravata și întinse mîna după pălărie. Mă iei cu mașina dumitale sau merg cu autobuzul ?

— Bineînțeles că te iau cu mine.

În drum spre tribunal, l-am întrebat dacă a fost să vadă cadavrul Thelmei Cousins.

— Nu mi s-a cerut — zise el. Rankin n-are timp de pierdut cu mine. A văzut-o Brewer, să nu mori de rîs ? N-ar fi în stare s-o recunoască nici pe maică-sa dacă i-ar arăta-o întinsă la morgă. Nu că fata ar fi ușor de identificat. Cu pălăria aia și cu ochelarii de soare pe care îi purta, putea fi orice femeie cu perucă neagră.

Nu i-am spus că se înșelase în privința perucii. Nu era genul de om căruia să-i spui că se poate înșela.

Doar nouă persoane participau la anchetă. Cinci dintre ele erau evident oameni care își pierd vremea și pe care îi vezi întotdeauna la anchete mortuare, dar ceilalți patru îmi atraseră atenția.

Una era o fată cu ochelari fără rame și cu un chip dur și imposibil, cum au secretarele foarte pricepute. Era îmbrăcată elegant, într-o rochie de linou cenușiu, cu guler și manșete albe. Stătea în fundul sălii și stenografia repede întreaga anchetă. Apoi mai era un tînăr într-un costum gri-deschis, cam larg pe el. Claia lui de păr blond fusese frizată cu fierul. Ochelarii de soare îi mascau complet ochii. Stătea într-o parte a sălii și privea de jur împrejur de parcă ar fi fost un intelectual distins. Din cînd în cînd căsca atît de formidabil, încît am crezut c-o să-și dizloce fălcile. Ceilalți doi care mi-au atras privirea era un cuplu de bărbați lucioși și cu părul lins, bine hrăniți,

imaculat îmbrăcaţi, aşezaţi în faţa judecătorului. Am observat că i-a salutat cînd a intrat şi, din nou, la urmă cînd a plecat.

Judecătorul părea foarte plictisit de întreaga afacere. Trecu repede peste depoziţia mea, ascultă cu o expresie absentă declaraţiile bîlbîite ale lui Brewer, nu-l chemă pe Greaves şi i-o reteză scurt de tot îngrijitorului de la cabine. Doar cînd se ridică Rankin şi spuse că poliţia cercetează încă şi că ar dori să se amîne cu o săptămînă concluziile asupra morţii, judecătorul dădu semne că devine oarecum uman. Zise grăbit că acordă o amînare, apoi dispăru de la vedere printr-o uşă din dosul scaunului său.

După ce mi-am făcut declaraţia, m-am întors la locul meu de lîngă Greaves. L-am întrebat dacă ştia cine erau cei doi tipi lucioşi.

— Sînt de la biroul lui Hesketh — îmi spuse el. Cel mai mare şi mai abil avocat de pe întreaga coastă a Pacificului.

— Se ocupă şi cu afacerile lui Creedy ?

— Nici n-ar exista altă firmă mai importantă care să se ocupe.

— Ştii cumva cine e blondul ăla ridicol, cu creionul la nas ?

Greaves clătină din cap.

— Dar fata din fund ?

— Nu.

Îndată după plecarea judecătorului, gentlemanul blond se strecură discret, ca apa care se scurge pe o ţeavă de canal.

Cei doi bărbaţi lucioşi se duseră la Rankin şi discutară cu el cîteva minute înainte de-a pleca. În timp

ce-i urmăream, fata în cenușiu dispăru fără să-mi dau seama.

Greaves spuse c-are să ia autobuzul spre hotel. Adăugă că spera să rămîn în legătură cu el. Am dat mîna și-a plecat.

Cei doi bărbați lucioși plecară și ei, astfel încît nu mai rămaserăm în sală decît Rankin și cu mine. M-am apropiat de el.

— Ceva nou ? l-am întrebat.

— Nimic. Părea cam neliniștit. Nu încă. Nu pot să aflu încă nimic despre dalta aia de spart gheața. Își scoase o țigară și începu să se joace cu ea. Răscolim acum trecutul fetei. Poate că era o fată misterioasă.

— Zău ? Nu crezi c-ar trebui să căutați în trecutul lui Creedy ? Ar merita poate. Cei doi tipi îl reprezentau pe el ?

— N-au venit decît ca să-și piardă vremea. Se ocupă de un caz și-au venit nițel mai devreme.

Am rîs.

— Așa ți-au spus ? Sper că nu te lași dus, nu ?

— Ei bine, nu pot să stau aici și să discut cu dumneata. Am treabă — mi-o reteză el.

— L-ai văzut pe blondul ăla în haine cenușii ? Știi cumva cine e ?

— Lucrează la Școala de Ceramică — zise Rankin, întorcînd privirea de la mine.

— Interesant. Și ce face acolo ?

— Poate că l-a trimis Hahn — răspunse el vag. Trebuie să mă car.

— Dacă ai nevoie de mine, stau la Arrow Point. Mi-am găsit un mic bungalow acolo.

Mă măsură curios.

Am crezut că-i închiriat de Margot Creedy.

— Exact. L-am subînchiriat de la ea.

Se uită din nou lung la mine, dădu să spună ceva, se răzgîndi, mă salută cu o mişcare a capului şi plecă.

I-am lăsat timp să iasă din clădire, apoi m-am dus şi eu la Buick. Se făcuse patru şi jumătate. Am întrebat un poliţist care lenevea la marginea trotuarului unde se află birourile ziarului *Courier*. Mi-a dat indicaţii de parcă mi-ar fi făcut o favoare.

Am sosit la redacţia ziarului *Courier* aproape de cinci fără un sfert. I-am spus fetei de la biroul de primire că doream să vorbesc cu Ralph Troy. I-am înmînat cartea mea de vizită şi, după ce-am aşteptat cinci minute, mă conduse pe un coridor pînă la o încăpere mică, unde, în spatele unui birou încărcat, stătea un bărbat cu o pipă în gură. Era un om voinic, cu părul încărunţit, cu bărbia pătrată şi cu ochi cenuşiu-deschis. Întinse peste vraiştea de pe birou o mînă uriaşă şi puternică şi mi-o strînse pe-a mea.

— Ia loc, domnule Brandon. Am auzit despre dumneata. A telefonat Holding şi mi-a spus că s-ar putea să vii pe-aici pentru o scurtă discuţie.

M-am aşezat.

— Nu prea am multe de discutat acum, domnule Troy, dar am vrut să mă prezint. Poate că în curînd voi avea ceva pentru dumneavoastră. Am înţeles că dacă vă dau unele date, le tipăriţi.

Zîmbi larg, dezgolindu-şi dinţii puternici şi albi.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în această privinţă — zise el. Am intenţia să public adevărul şi numai adevărul, şi ăsta e singurul motiv pentru care mă mai ocup cu ziaristica. Mă bucur c-aţi venit. Vreau

să vă dau informații precise despre oraș. Ați auzit părerea lui Holding, acum e rîndul meu. Se lăsă comod în fotoliu, pufăi fum spre tavan, apoi continuă : Intr-o lună se țin alegeri pentru noua administrație. Vechea bandă, care a deținut puterea timp de cinci ani, sau va reuși să fie realeasă, sau se va duce de rîpă. Vorbesc serios cînd spun că se vor duce de rîpă. Singura cale ca acești băieți să supraviețuiască e ca să rămînă cu ghearele în bani. Dacă le iei banii, s-au curățat. St. Raphael City e unul din orașele în care se învîrt cele mai formidabile afaceri de pe întreaga coastă a Pacificului. Chiar dacă n-ar exista bande, și încă s-ar cîștiga bani. Foiește de bogătași. Există tot ce vrei aici. Nu mai găsești altă stațiune, cu excepția lui Miami, care să ofere atît de multe milionarilor, doritori să se relaxeze. Orașul e în mîna gangsterilor. Cu toate că Creedy are în proprietatea lui mai mult de jumătate din oraș, chiar dac-ar vrea, n-ar putea să gonească gangsterii. Așa se face că nu-i pasă în nici un fel, atîta vreme cît își încasează veniturile. Nu-i un om rău, domnule Brandon. Să nu vă intre în cap această idee. Nu zic că nu e lacom. Vrea ceva pentru banii lui. Dacă gangsterii ridică valoarea acțiunilor lui, cum se și întîmplă, el nu se opune. Atîta timp cît Cazinoul, tripoul de pe vas, diferitele cluburi de noapte, cele cinci cinematografe, teatrul și opera, pe care pe toate le-a finanțat, rentează, nu-și bate capul că gangsterii, șantajiștii, escrocii, traficanții de stupefiante și proxeneții îi ciupesc din venituri ; îi lasă în pace, iar ei sînt destul de deștepți ca s-o știe. Orașul pute de viciu și de corupție. Nu cred că există vreun funcționar al administrației care să nu primească o mită de undeva.

— Și judecătorul Harrison intenționează să pună toate lucrurile astea la punct ?

Troy înălță din umerii lui masivi.

— Asta a promis, dacă va fi ales, dar n-o s-o facă, firește. Nu spun că n-are să aibă loc un simulacru de epurări ; va avea loc. Mai mulți intermediari neînsemnați ai viciului au să fie zvîrliți la zdup. O să se pomenească de sentimente patriotice, o să se discute formidabil, apoi, peste o lună sau așa ceva, marii mahări o să-și potolească mușchii și totul o să fie ca la-nceput. Judecătorul are să descopere că suma depusă de el la bancă a crescut în mod misterios. Cineva are să-i dăruiască un Cadillac. O să-și dea seama că-i mult mai ușor să lași lucrurile să meargă fără să te amesteci. În locul lui Creedy va veni Harrison — altminteri, totul va rămîne la fel. Sistemul contează, nu oamenii. Un om e cinstit un timp, dar dacă sînt bani destui, poate fi cumpărat. Nu spun că oricine poate fi cumpărat, dar sînt absolut convins că Harrison e unul din ei.

— Aveam impresia că Creedy e patronul gangsterilor. Dacă nu e el, atunci cine e ?

Troy pufăi de cîteva ori, înainte de-a răspunde :

— Cel care folosește banii lui Creedy și conduce într-adevăr orașul e Cordez, proprietarul lui Musketeer Club. El e omul. El e cel care ar rămîne, chiar dacă Creedy dispare, iar Harrison preia puterea. Nimeni nu știe prea multe despre el, decît că e un gangster abil, venit din America de Sud peste noapte, și, aparent, cu un talent de a cîștiga din orice afacere. Dacă Creedy reprezintă marele afacerist, Cordez e marele gangster. Dar nu te lăsa amăgit : Creedy e un om blînd în comparație cu Cordez. Dacă cineva

ar putea să-i tragă lui Cordez preşul de sub picioare, oraşul ar scăpa de gangsteri, numai că nimeni nu îndrăzneşte s-o facă.

— Să spunem lucrurilor pe şleau — i-am răspuns. Musketeer Club nu-i singura proprietate a lui Cordez ?

Troy zîmbi amenințător şi clătină din cap.

— Fireşte că nu. Se foloseşte de banii lui Creedy ca să cîştige şi el bani. Uite, Cazinoul, de pildă ; Creedy a finanțat clădirea şi încasează veniturile de la ea, dar Cordez obține şi el douăzeci şi cinci la sută, pentru protecție. Creedy a finanțat tripoul de pe vas. S-a gîndit că va atrage turiştii. Îi atrage, dar Cordez e şi el acolo, ca să mai ridice alți douăzeci şi cinci la sută. Dacă nu i-ar primi, ar exploda o bombă pe vas. Cei care conduc vasul şi Cazinoul, ca şi ceilalți învîrtiți cu bani, ştiu asta, aşa că plătesc.

Am rămas nemişcat o vreme, reflectînd la cele auzite. Nu era nimic nou. Se întîmpla exact ca la New York, Los Angeles, San Francisco şi pretutindeni. În treizeci şi şase de ore se părea că parcursesem un drum lung, de la moartea bruscă a lui Sheppey, într-o cabină mică şi încinsă, pînă la cele aflate acum. Descoperise oare ceva care îl compromitea pe Cordez ? Sheppey fusese un om priceput, cu fler pentru astfel de lucruri. M-am gîndit la dalta de spart gheața, ascuțită ca o lamă : o armă de gangster.

— Am vrut să-ți faci o idee — zise Troy. Aşa stau lucrurile. Şi mai e ceva : ai grijă de Holding ăsta. Te poți încrede în el ca într-un şarpe cu ochelari : nici mai mult, nici mai puțin. Cît timp îi faci jocul, are să-ți fie prieten, dar un singur pas în altă direcție, şi-ai să te miri ce te-a găsit. Aşa că păzeşte-te.

I-am spus c-o să am grijă, apoi am continuat povestindu-i despre legătura posibilă între Sheppey şi Creedy. I-am oferit toate datele şi i-am pomenit şi despre misteriosul plic cu chibrituri.

— Sînt sigur că Creedy l-a angajat pe Sheppey să facă pentru el o anchetă, cum ar fi supravegherea soţiei sale, sau ceva asemănător, iar Sheppey a dat peste o afacere importantă, care nu avea nimic de-a face cu Creedy — i-am spus. Poate că mă înşel, dar nu-mi închipui ca un om ca Creedy să ordone asasinarea cuiva.

Troy clătină din cap.

— Ai dreptate. N-ar face-o. Poate comanda ca un tip să fie bătut bine, dacă îi stă în cale, dar uciderea lui, exclus. Se lăsă pe spate. O întreagă poveste, nu ? Dar nu-i încă nimic care să poată fi tipărit. Cu unele mici cercetări, am putea să dăm peste un lucru cu adevărat senzaţional. Se uită la ceasul de la mînă. Am treabă acum, domnule Brandon. Trebuie să plec. Am să-ţi spun ce-o să fac. Am să predau cazul pe mîna tînărului Hepple. E unul din cei mai buni colaboratori ai mei. Te poţi folosi de el cînd ai nevoie şi în ce condiţii doreşti. Are un mare talent de a descoperi informaţii. Nu ezita să-l pui la muncă grea, îi place. Ar putea să cerceteze în trecutul lui Hahn, pentru început. M-am gîndit întotdeauna că-i ceva suspect în privinţa lui.

— Am să-i telefonez mîine şi-o să stăm de vorbă — i-am răspuns. Aţi spus că se numeşte Hepple ?

— Exact : Frank Hepple.

— Am să-i telefonez. M-am sculat. Ştiţi cumva pe cineva care să fie membru al Clubului Musketeer ?

— Eu ? Troy rîse. Nici o şansă.

— Aş vrea să mă duc pe-acolo şi să arunc o privire înăuntru.

— Nici o speranţă. Nu-ţi face iluzii. Nimeni nu pătrunde în club dacă nu-i membru, sau nu e adus de un membru.

— Foarte bine. Am să ţin legătura cu dumneavoastră. Dacă am niţel noroc, am să vă dau ştiri în cîteva zile.

— Dacă-i ceva în legătură cu Creedy, trebuie să fie date sigure, nimic altceva nu merge — zise Troy şi se plecă peste birou, cu privirea aţintită asupra mea. Nu-mi dă mîna să mă judec cu el la tribunal pentru calomnie. Ar fi în stare să mă scoată din ziaristică.

— Ce-am să vă spun despre Creedy vor fi date serioase — i-am răspuns.

Am dat mîna şi-am plecat. Cel puţin acum ştiam că mă pot bizui pe cineva. Era un gînd foarte plăcut.

CAPITOLUL OPT

1

De la un poliţist care dirija circulaţia am aflat că Musketeer Club se găsea la ultimul etaj al hotelului Ritz-Plaza, şi-am rămas surprins. Îmi închipuisem că clubul era o clădire impunătoare, aşezată pe terenul ei particular.

— Vrei să spui că-i doar o serie de camere în vîrful unui hotel ? am întrebat. Am crezut că-i Taj Mahal-ul acestui oraş.

Poliţistul îşi scoase şapca, se şterse pe frunte şi se uită chiorîş la mine.

— Ce fel de Taj ? spuse el. Îţi baţi joc de mine, şefule ?

— Am fost sigur că-i o clădire aparte, un fel de palat.

— Ce să-ţi fac dac-aşa ţi-ai închipuit. E tocmai sus de tot, la etajul douăzeci şi cinci, cu o grădină pe acoperiş. Dar de ce te necăjeşti ? Nici dumneata şi nici eu n-o s-ajungem vreodată acolo.

I-am mulţumit şi m-am întors la Buick. M-am aşezat la volan şi-am reflectat cîteva clipe. Apoi mi-am amintit că Greaves îmi spusese că odinioară fusese detectivul hotelului Ritz-Plaza. M-am gîndit că s-ar putea să-mi dea vreo idee de cum aş putea pătrunde în club. Am tras la cel mai apropiat *drugstore* şi i-am telefonat.

— Aş avea nevoie de un mic ajutor, dac-ai găsi timp pentru mine — i-am spus, auzindu-i pe fir respiraţia greoaie. Ce-ar fi să ne vedem undeva ? Fac cinste c-o bere.

A zis să ne întîlnim într-o jumătate de oră la barul lui Al, pe Strada 3.

M-am dus pe Strada 3, am lăsat maşina la parcare, am găsit barul lui Al şi-am intrat. Era unul din localurile acelea intime, cu nişe ; am ales una din capăt, lîngă perete, cu faţa la intrare, şi am luat loc. Am comandat o bere şi l-am întrebat pe barman dacă n-are cumva ziarul de seară, ca s-arunc o privire prin el.

Îmi aduse berea şi ziarul. Cuprindea o dare de seamă asupra anchetei postmortem şi o fotografie de-a lui Rankin, semănînd niţel cu Sherlock Holmes după ce şi-a făcut o injecţie cu morfină în braţ. Pe pagina de la urmă se afla o fotografie a Thelmei Cousins. Nota de dedesubt afirma că poliţia îşi continua cercetările în privinţa celui de-al doilea asasinat misterios de la Bay Beach.

În timp ce mă uitam la fotografii, intră Greaves, care îşi întinse trupul mătăhălos pe bancheta dinaintea mea.

După ce i-am comandat o bere, i-am spus că intenţionam să intru cu forţa la Musketeer Club şi l-am întrebat dacă n-ar putea să-mi dea vreo idee cum să procedez.

Mă privi de parc-aş fi fost nebun.

— Ai tot atîtea şanse ca şi cînd ai încerca să intri cu forţa la Casa Albă — zise el.

— Nu sînt convins. Am auzit că-i la ultimul etaj al hotelului Ritz-Plaza. Cum ai lucrat în acel hotel, ar trebui să cunoşti locurile.

Greaves înghiţi jumătate din paharul cu bere, îl puse jos şi îşi şterse buzele cu dosul mîinii.

— N-o să-ţi fie de nici un folos. Clubul ocupă în întregime ultimul etaj şi are două lifturi particulare. Intri în hotel şi treci prin hol, luînd-o la stînga, pe un coridor. La capătul coridorului se află un grilaj păzit de doi tipi unşi cu toate alifiile. Trebuie să fie astfel, căci altminteri nu-i ţin angajaţi nici cinci minute. Nu deschid grilajul decît dacă te recunosc. Asta-i tot. Dacă te recunosc, deschid şi trebuie să semnezi într-un registru. Apoi te iau într-unul din lifturi. Nu ştiu ce se întîmplă mai departe, fiindcă

n-am fost niciodată sus. Cum n-au să te recunoască, n-au să-ţi deschidă. Aşa că renunţă. Îţi pierzi timpul de pomană.

— Au şi un restaurant sus ?

— Fireşte. Se zice că-i cel mai ales restaurant din tot ţinutul. Nu ştiu. N-am luat masa acolo. De ce mă întrebi ?

— Să nu-mi spui că transportă carnea şi lăzile cu peşte prin holul hotelului. Pur şi simplu n-am să cred.

Îşi frecă nasul gros de paharul cu bere.

— Cine-a zis aşa ceva ? Folosesc intrarea de serviciu a hotelului. E pe din dos, pe o alee. De fapt, hotelul are bucătăriile la etajul zece, fiindcă acolo e restaurantul. Nu ştiu ce sistem foloseşte clubul pentru a-şi sui mărfurile, dar le-am văzut urcînd împreună cu cei ce le aduceau.

— Speram c-ai să spui asta — am zis rîzînd. Dacă duc un pachet sus, s-ar putea să am o şansă să arunc o privire. Nu cumva cunoşti pe vreunul din angajaţi care ar putea fi convins să mă ajute ? I-aş oferi cincizeci de dolari la nevoie.

Greaves se gîndi timp îndelungat, apoi îşi termină berea înainte de a-mi răspunde :

— Rişti formidabil, dar există un tip pe care îl cunosc şi care era angajat acolo : un anume Harry Bennauer. Nu ştiu dacă mai lucrează încă. Era cel de-al patrulea barman, sau aşa ceva. Întotdeauna în pană de bani ; joacă la curse. N-am întîlnit încă pe unul care să parieze ca el. Nu m-ar surprinde dacă s-ar oferi să te ajute fără prea mare osteneală.

— Vrei să iei legătura cu el ? Vezi dacă mai e pe-acolo. Întreabă-l dacă vrea să cîştige uşor cinci-

zeci de dolari. Dacă se arată interesat, spune-i c-am să fiu la liftul de serviciu la ora şapte fix.

Greaves se gîndi la propunerea făcută. Îmi dădeam seama că nu era prea entuziasmat.

— Rişti. Bennauer ar fi în stare să te vîndă. S-ar putea să te pomeneşti sus cu unii care te aşteaptă. Din cîte am auzit, sînt nişte bătăuşi de forţă. Ar putea să te cotonogească rău.

— Treaba mea. Hai, încearcă.

Greaves dădu indiferent din umerii lui masivi, se sculă şi se îndreptă spre şirul de cabine telefonice. În timp ce se afla într-una din ele, am mai comandat un rînd de bere.

A discutat vreo cinci minute, apoi s-a întors şi-a luat loc.

— L-am găsit — zise el. Chiar acum, mi-a spus, e într-o asemenea pană de bani, încît şi-ar vinde şi nevasta pentru cincizeci de dolari. Se va ţine de angajament. Rămîne să hotărăşti singur. N-am nici un fel de încredere în el. E în stare să se ducă la direcţiune şi să te denunţe pentru cincizeci şi cinci de dolari.

— Ei şi ? De omorît nu mă pot omorî. Nu pot decît să mă arunce afară cu forţa. În orice caz, nu mă las uşor bătut. I-ai spus de ora şapte ?

— Are să te aştepte lîngă lift — zise Greaves şi dădu indiferent din umeri. Are să te trădeze, probabil. N-ai s-ajungi mai departe de uşile liftului. Cum o să pună mîna pe bani, e aproape sigur c-are să-ţi spună la revedere.

— N-are să-i primească mai înainte de-a vedea ce doresc. M-am uitat la ceas. Era şase şi douăzeci. Mai erau patruzeci de minute pînă la ora şapte. Nu poţi

să-mi dai vreo idee ce să iau cu mine sus, în cazul cînd ar ieşi vreo încurcătură ?

Îşi stoarse creierii privitor la această problemă. După ce se gîndi o vreme, spuse :

— Stai pe-aici. Să văd ce pot face.

Îşi termină berea, apoi ieşi din nişă şi părăsi barul.

L-am aşteptat sorbindu-mi berea, uitîndu-mă la ziar şi întrebîndu-mă în ce m-am vîrît.

Se întoarse peste o jumătate de oră. Ducea la subsuoară un pachet în hîrtie cafenie, şi cînd se aşeză alături îşi întinse mîna lată cu palma în sus.

— Îmi datorezi douăzeci de dolari.

Am scos portvizitul, i-am dat patru bancnote de cîte cinci dolari şi l-am întrebat :

— Cu ce mă aleg pentru ei ?

Puse pachetul pe masă.

— Un tip pe care-l cunosc se ocupă cu comerţul de coniac. Vrea să ofere băutura asta clubului. N-are nici o şansă, dar el nu-şi dă seama. L-am păcălit că vrei să iei o mostră ca s-o arăţi conducerii clubului. Uite-o. Bătu pachetul cu mîna. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să n-o bei ! O să-ţi facă nişte ulcere cît cartofii dacă încerci. Pipăi în buzunarul de la vestă şi lăsă pe masă o carte de vizită. E cartea lui de vizită profesională. Rămîne să te hotărăşti s-o iei.

Am luat cartea de vizită şi-am băgat-o în portvizit.

— Exact de asta aveam nevoie. Îţi mulţumesc. Trebuie să plec.

— Masa de carne zdrobită pe care am s-o găsesc lîngă hotelul Ritz-Plaza, cu creierii talmeş-balmeş, tu ai să fii — zise Greaves serios. Eşti asigurat ?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea — i-am spus

și-am ridicat pachetul. Am fost în multe situații mai rele în viață.

— N-ai fost în nici una mai rea, amice — zise Greaves plin de compătimire. Să nu te amăgești c-ai fost.

II

La intrarea de serviciu a hotelului se afla un ins în vîrstă, gras. Cînd m-a zărit, mi-a aruncat o privire acră.

— Liftul ăsta duce la Musketeer Club ? l-am întrebat, ajungînd lîngă el.

— Poate — răspunse el. De ce-ntrebi ?

I-am vîrît sub nas cartea de vizită și l-am lăsat s-o examineze.

— Am întîlnire cu chelnerul specialist în vinuri. O afacere pe picior mare, amice. Pui stavilă roților comerțului.

Îmi rînji, apoi arătă cu degetul mare spre lift.

— Uite liftul. Mergi pînă sus de tot.

Se întoarse la visele lui din timpul zilei. Nu puteau fi prea interesante, dar probabil că-l amuzau.

M-am suit în lift, am apăsat pe butonul marcat „Musketeer Club" și m-am sprijinit de perete, în vreme ce acesta mă înălța în stratosferă. A durat destul. Era un lift pentru mărfuri, nu se grăbea de loc.

În timp ce urcam, am vîrît mîna înăuntru în haină și-am pipăit mînerul pistolului calibrul 38, pe care

îl fixasem acolo înainte de-a pleca de la hotel. Oțelul rece m-a liniştit, dar nu cine ştie cît.

După ce mi s-a părut c-a trecut o veşnicie, liftul se opri şi uşile se traseră în lături. Ceasul de mînă îmi indica ora şapte fix.

În fața mea se afla un hol mic, plin cu lăzi de lemn, iar în aşteptarea mea, Harry Bennauer, cu o țigară atîrnîndu-i între buze — individul de care îmi pomenise Greaves. Era o matahală, îmbrăcat cu o haină albă şi pantaloni negri. Un vînător de capete din Borneo s-ar fi mîndrit cu mutra lui în colecția sa de-acasă. Ochii cufundați în fundul capului, buzele subțiri şi nările palpitînde atrăgeau atenția, fără a fi însă frumoase.

Am ieşit din lift şi i-am zîmbit.

— Dă biştarii, şefule — zise el — şi grăbeşte-te.

Am scos cinci bancnote de cinci dolari şi i le-am oferit. Fața i se contractă.

— Ce-i asta ? Greaves a zis cincizeci.

— Greaves mi-a mai spus că nu merită să am încredere în tine, amice. Jumătate acum, jumătate mai tîrziu. Vreau să arunc o privire prin local. Cînd am să plec, primeşti şi restul.

— Dacă treci de uşa asta, ai să dai de dracu' — zise el, băgînd repede banii în buzunarul de la şold.

— Tu eşti cel care o să mă scutească de necazuri — i-am replicat. De ce-ți închipui că-ți dau cincizeci de dolari ? Mai e cineva pe aici ?

— Momentan nu, dar au să sosească în vreo zece minute. Patronul e la el în birou.

— Cordez ?

Dădu din cap.

— Chelnerul cu vinurile n-a venit ?

— E la el în birou.

— Perfect, ia-o înainte şi-am să te urmez. Dacă dăm de încurcături, spui că am venit să tratez afaceri cu chelnerul cu vinurile. Am adus cu mine o mostră.

Bennauer ezită. Îmi dădeam seama că nu-i plăcea combinaţia, dar tînjea după ceilalţi douăzeci şi cinci de dolari. Bănuiam că lăcomia avea să-şi spună ultimul cuvînt, şi nu m-am înşelat.

A intrat pe-o uşă. I-am dat un avans de cîteva secunde, apoi l-am urmat. Am apucat-o pe un coridor, spre o altă uşă, şi am ajuns într-un vast salon de servit cocteiluri, într-adevăr impunător. Avea cel mai bine echipat bar din cîte am văzut vreodată. Puteau să ia loc aproape trei sute de persoane. Barul, în formă de S, şerpuia pe toată lungimea a doi pereţi. Duşumeaua era din sticlă neagră. Jumătate din încăpere n-avea acoperiş şi puteam vedea stelele deasupra mea. Era şi o terasă cu vedere asupra mării şi a promenadei lungi de cincisprezece kilometri. În hîrdaie uriaşe creşteau bananieri şi palmieri. Flori agăţătoare acopereau plafonul cu o profuziune de muguri roşii, roz şi portocalii.

M-am apropiat de Bennauer, oprit lîngă unul din hîrdaiele cu palmieri.

— Birourile sînt în direcţia aia — vorbi el şi arătă spre o uşă din dosul barului. Restaurantul e în partea asta. Ce mai vrei să vezi ?

— Aş vrea să iau cu mine o amintire — i-am răspuns. Adu-mi cîteva din plicurile alea cu chibrituri pe care le daţi clienţilor şi clientelor.

Se uită la mine de parc-aş fi fost nebun, dar se apropie de bar, trecu în spatele lui şi scoase un pumn de plicuri cu chibrituri.

— De-astea vorbești ?
M-am dus lîngă el. Am luat trei, le-am deschis și-am controlat dosul chibriturilor. Nu aveau nici un cifru tipărit pe ele.
— Asta-i tot ce-aveți ?
— Ce vrei să spui ? Sînt sau nu plicuri cu chibrituri ? De ele ai întrebat, nu ?
— Mai există și un alt fel, cele pe care le dă patronul ?
— Ascultă, șefule, las-o moartă ! Fața începuse să-i lucească de transpirație. Îmi pierd slujba dacă ești găsit aici. Ia-ți blestematele astea de chibrituri și întinde-o !
— E vreo șansă să mă uit prin vreunul din birouri ? Îți mai dau cincizeci de dolari dacă se poate.
Mi-am dat seama că-și pierdea repede firea.
— Ești sărit ! Hai, întinde-o iute de-aici !
Atunci, ușa din dosul barului, cea care Bennauer îmi spusese că dă spre birouri, se deschise și un bărbat gras, într-o haină albă, cu o insignă reprezentînd un ciorchine de struguri frumos brodat, semn că e chelnerul cu vinurile, intră în bar. Era tip de sud-american, cu păr des și uns din abundență cu briantină, și cu o mustață ca a lui Charlie Chan [1]. Ochii lui mici și negri trecură de la Bennauer la mine, iar mușchii de pe figură, sub stratul de grăsime, se contractară.
Bennauer nu-și pierdu cu totul capul. Spuse :
— Iată-l pe domnul Gomez. N-ai dreptul să intri aici, fără să ți se fixeze o întîlnire. Se întoarse spre

[1] Detectiv-erou al romanului lui Earl Van der Bigger. (n.t.)

Gomez. Tipul ăsta vrea să vorbească cu dumneavoastră.

I-am zîmbit servil borțosului sudamerican.

— Puteți să-mi sacrificați cîteva minute, domnule Gomez ? Sînt O'Connor de la Compania de vinuri California.

În vreme ce Gomez se îndrepta spre mine, am scos cartea de vizită profesională și-am lăsat-o pe bar. O ridică cu degetele lui grase și o cercetă. Fața îi rămase neclintită ca o gaură într-un zid. Îi miroseam pomada cu care își năclăise părul. Nu era un miros prea plăcut.

Citi cartea de vizită, apoi o întoarse pe colț și începu să bată cu ea în tejghea, în timp ce mă măsura din priviri.

— N-am nici o legătură cu firma voastră — zise el.

— Vrem să îndreptăm o greșeală făcută în acest sens, domnule Gomez. Avem mai multe specialități care ar putea să vă intereseze. Am adus cu mine o sticlă dintr-un coniac cu totul special, ca s-o încercați.

Ochii lui negri se mutară asupra lui Bennauer.

— Cum de-a intrat aici ? întrebă el.

Bennauer își revenise între timp. Dădu indiferent din umeri.

— Eram aici cînd a intrat și-a cerut să vorbească cu dumneavoastră.

— Am urcat cu liftul de serviciu. Tipul de la ușa de jos mi-a spus să urc. Am făcut rău ?

— Nu primesc nici un comisvoiajor fără să-i fixez înainte o întîlnire.

— Îmi pare rău, domnule Gomez. Poate că-mi fixați o întîlnire pentru mîine. Am pus pachetul pe

tejghea. Dacă vă uitați la băutură între timp, am putea să discutăm mîine afaceri.

— O să discutăm afaceri chiar acum — rosti o voce în spatele meu.

Atît Gomez cît și Bennauer încremeniră ca niște statui de marmură. Da, recunosc, îmi sărise și mie inima. M-am uitat peste umăr. Un bărbat brunet, într-un costum de seară ireproșabil, cu o camelie albă la butonieră, se afla la vreo șapte metri în spatele meu. Avea o față de vultur, îngustă, cu un nas mare și ascuțit, cu gură subțire și ochi negri neastîmpărați. Era înalt și subțirel. Tipul de sudamerican după care se înnebunesc femeile și pe care bărbații îl urmăresc neliniștiți cînd ele înnebunesc.

Eram absolut convins că-i Cordez. Ceilalți doi nu s-ar fi purtat astfel, dacă nu s-ar fi aflat în prezența unui grangure ca el.

Bărbatul cel înalt se apropie de bar, întinzînd o mînă cafenie și subțire după cartea de vizită pe care o ținea Gomez. Acesta i-o înmînă. Se uită lung la ea, apoi, fără nici o schimbare pe chip, o împături în două și-o azvîrli în dosul barului.

— Asta... — zise el și arătă cu mîna spre pachetul în hîrtie cafenie de pe tejghea.

Gomez se grăbi să scoată sticla dinăuntru și s-o pună pe bar în așa fel încît Cordez să poată citi eticheta. Acesta o citi, apoi întoarse spre mine o privire visătoare.

— Am refuzat-o acum o lună — zise el. Nu știi ce înseamnă „nu“ ?

— Păi, iertați-mă — am răspuns. Sînt nou-venit în această regiune. N-am știut că v-a mai arătat-o cineva înainte.

— Acum ai aflat. Ieşi afară din club şi să nu mai calci pe aici !

— Fireşte, îmi pare rău. M-am prefăcut că sînt foarte încurcat. Poate că dacă las sticla... e un coniac foarte bun. Vă putem oferi o cantitate în condiţii extrem de convenabile.

— Ieşi !

M-am îndepărtat de bar, m-am întors şi-am pornit pe vasta întindere de sticlă neagră. N-am apucat să fac însă nici şase paşi, cînd am observat că-şi făcuseră apariţia trei inşi în haine de seară. Stăteau în semicerc şi îmi blocau ieşirea.

Pe doi nu-i mai văzusem niciodată. Erau tipuri de sudamericani masivi şi mătăhăloşi. Aveau figuri dure şi inexpresive. Cel de-al treilea însă, stînd între ei cu un rînjet dispreţuitor pe faţa turtită, mă făcu să simt că mi se înmoaie genunchii. Era Hertz.

III

Cîtva timp, Hertz şi cu mine ne-am privit. Îşi scoase limba şi îşi umezi buzele groase, ca un şarpe care îşi flutură limba înainte de-a muşca.

— Hello, spionule — zise el încet. Mă mai ţii minte ?

Îl ţineam perfect minte.

Nu-mi făcusem socoteala să fiu dat afară de Hertz. Mă pregătisem să fiu maltratat niţel şi aruncat pe pavajul tare şi rece, dar amestecul lui Hertz nu intrase în calculele mele.

Am reflectat rapid. M-am deplasat într-o parte, ca să-l văd în acelaşi timp pe Cordez şi să-l pot supraveghea şi pe Hertz.

Cordez întrebă cu o voce plată şi plictisită :

— Ce înseamnă asta ?

— Numele spionului e Brandon — răspunse Hertz. E detectiv particular. E asociatul ticălosului ăluia de Sheppey.

Cordez se uită lung la mine, cu o privire complet inexpresivă, apoi înălţă din umeri, trecu dincolo de bar şi se îndreptă spre uşa care dădea în biroul lui. Se opri în prag şi îl privi pe Hertz.

— Dă-l afară de-aici.

— Fireşte — zise Hertz şi zîmbi. Faceţi puţin loc, băieţi, vreau ca mititelul ăsta să fie numai al meu.

Înlătură cu un gest cele două matahale, apoi, continuînd să zîmbească şi cu ochii lui făcuţi mici sclipind, păşi pe pardoseala de sticlă spre mine.

Erau cinci împotriva mea, chiar şase dacă şi Cordez catadicsea să ia parte, ceea ce mi se părea cu totul disproporţionat. Am rectificat disproporţia vîrînd mîna în buzunar şi scoţînd pistolul calibrul 38.

— Calmaţi-vă — am rostit şi-am plimbat arma în semicerc, luînd în raza ei pe Hertz, pe cei doi bătăuşi, pe Gomez, Bennauer şi pe Cordez. Să nu pornim o încăierare aici, căci s-ar putea întîmpla ceva neplăcut.

Hertz se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un zid. Se uită la pistol ca şi cum ar fi fost ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă. Cordez se opri şi el, cu mîna pe clanţă şi cu ochii la mine. Cei doi tipi musculoşi rămaseră nemişcaţi. Erau profesionişti şi

înţeleseseră imediat că aveam să trag, dacă eram vîrît la înghesuială.

Cordez se înapoie la bar şi se sprijini de el.

— Ţi-am spus să ieşi, nu ? Ei bine, ieşi !

— Ia maimuţa asta din drumul meu, şi-am să plec — am spus, dînd din cap spre Hertz.

Atunci, luminile se stinseră.

Poate c-a fost opera lui Gomez, care-a umblat la tabloul de comandă. N-am să ştiu niciodată. Am auzit un zgomot de paşi iuţi şi-am apăsat pe trăgaci. O izbucnire portocalie ieşi din ţeava armei, iar glonţul sparse o oglindă undeva în faţa mea. Apoi un tăvălug de trupuri se rostogoli peste mine, răsturnîndu-mă. Mîini bîjbîiră după gîtul meu, după braţele mele, după încheietura mîinilor. Apăsam tocmai din nou pe trăgaci în clipa cînd arma mi-a fost smulsă din mînă. Un pumn mai greu ca un drug mă pocni în tîmplă. Un bocanc mă izbi în coaste, în timp ce un gangster se prăbuşea peste mine. Am lovit la întîmplare. Pumnul a întîlnit o faţă şi se auzi un geamăt. Ceva trecu vîjîind pe deasupra mea şi căzu cu un sunet înfundat pe pardoseala de sticlă. Mîinile mă găsiră. M-am zbătut, am dat cu piciorul şi-am blestemat în minte, apoi un pumn mă pocni în falcă şi cu asta totul se termină.

Luminile se reaprinseră.

Zăceam pe spate, cu privirea aţintită asupra celor doi gangsteri şi asupra lui Hertz. Unul din gangsteri avea în mînă pistolul meu, pe care îl ţinea lipit de şold. Bărbia mă durea şi simţeam că-mi plesneşte capul. Am auzit zgomot de paşi pe pardoseala de sticlă. Cordez se alătură bandei încîntate. Chipul lui subţire era tot indiferent, inexpresiv.

M-am ridicat în capul oaselor, ţinîndu-mă cu mîna de bărbia care mă durea.

— Luaţi-l şi-azvîrliţi-l de-aici — zise Cordez. Aveţi grijă să nu mai revină.

Se-ntoarse şi plecă. Atunci am observat că purta pantofi cu tocuri foarte înalte. Un alt caraghios care voia să se arate mai grozav decît era în realitate.

Nici Hertz şi nici ceilalţi doi gangsteri nu se clintiră pînă cînd Cordez nu dispăru prin uşa din spatele barului. Gomez şi Bennauer nu se mai zăreau.

Hertz întinse mîna după pistolul meu, şi gangsterul care îl avea i-l dădu. L-am urmărit pe Hertz cum lasă arma să-i alunece printre degete, pînă cînd o apucă de ţeavă. Tot timpul se uita fix la mine, cu un zîmbet fără sens pe chipul lui bestial şi buşit.

Efectul loviturii primite se mai risipise. Mişcarea făcută pentru a apuca pistolul de ţeavă m-a prevestit că se pregătea să mă lovească cu el peste faţă. Intenţiona să mă buşească cu patul armei. Un expert în lovituri cu pistolul ştie cum să-l folosească. Loveşte pretutindeni, mai puţin în părţile vitale. Pistolul în mîna unui gangster atît de feroce ca Hertz putea să provoace mari ravagii, fără a fi însă fatale.

Am lucrat cinci ani ca anchetator special al procurorului din San Francisco. Dacă vă închipuiţi că există vreun loc mai îngrozitor de brutal ca docurile din San Francisco, spuneţi-mi şi n-am să calc pe acolo. Cinci ani mi-am frecat coatele cu gangsteri de teapa lui Hertz.

Cît timp nu ajungea în spatele meu, nu mă temeam de el. Dar l-am lăsat să creadă acest lucru. Pe cînd învîrtea arma în mînă, m-am tras la o parte, cu groaza întipărită pe chip.

— Dați-mi drumul de aici — am gemut. N-am să vă mai fac nici o neplăcere. Lăsați-mă pur și simplu să plec.

Zîmbetul lui Hertz se lărgi.

— Ai să pleci, șefule — zise el cu glasul lui moale și grobian. Ai să pleci, dar cum vreau eu.

Îmi îngădui să mă retrag și mai mult de lîngă el. Îmi îngădui chiar să mă ridic în picioare. Apoi se apropie țopăind, cu mutra-i desfigurată luminată de-o bucurie diabolică și învîrtind spre capul meu patul revolverului.

Am cronometrat corect. Exact cînd ar fi trebuit să mă pocnească, m-am ferit. Revolverul trecu ca fulgerul pe lîngă fața mea, iar brațul lui mă buși în umăr, ajungînd astfel unul lîngă altul. L-am înșfăcat de reverele hainei, mi-am îndoit genunchii, m-am sprijinit de el și-am împins. Zbură peste capul meu cu grația unui acrobat, căzînd pe gură și pe nas, pe pardoseala de sticlă, cu o bușitură care zgudui sticlele de pe rafturile din dosul barului, și se întinse pe jos, lovind din plin cu capul marginea barului.

M-am repezit la unul dintre gangsteri cum se repede un taur la matador. Se dădu la o parte, cu ochii ieșiți din orbite. Dar nu pe el îl vînam. Nu fusese decît o fentă. Clientul meu era amicul lui. Stătea în apropiere, complet nepregătit. Pumnul meu îl lovi în marginea bărbiei. A fost o directă frumoasă, dată cu toată greutatea, care l-a săltat de pe picioare, trimițîndu-l să alunece pe pardoseala de sticlă, pînă cînd se opri cu capul bușit de perete. Contactul dintre capul lui și zid produse un sunet atît de moale și de încîntător, încît știui în clipa aia că e scos din acțiune pentru o vreme.

Rămînea celălalt gangster.

Năvăli spre mine ca un elefant turbat. Mi-a părut bine să remarc expresia de frică de pe chipul lui. I-am evitat dreapta şi l-am pocnit în coaste, răsturnîndu-l pe spate. Apoi l-am apucat de glezne şi l-am smucit în sus. Pocnetul ţestei lui pe pardoseală mă făcu chiar pe mine să tresar. Trupul se convulsionă o dată spasmodic, apoi înţepeni.

M-am oprit şi m-am uitat la Hertz. Era încă leşinat, ghemuit lîngă bar. M-am apropiat, mi-am luat arma din mîna moale, am vîrît-o în toc, apoi, apucîndu-l de urechi, i-am ridicat capul şi i l-am lovit zdravăn de pardoseală. Se zvîrcoli o clipă ca un păstrăv pe uscat, apoi se destinse.

M-am dat cîţiva paşi înapoi ca să observ dezastrul. Totul se petrecuse în mai puţin de optzeci de secunde. Eram foarte mulţumit de mine. De vreo patru-cinci ani nu mai participasem la o astfel de bătaie. Îmi dovedea, cel puţin, că nu-mi pierdusem îndemînarea.

Aveam acum două alternative : ori să plec repede, ori să rămîn la faţa locului, să mă pitesc, în speranţa că voi culege unele informaţii de valoare.

Pînă în acea clipă nu descoperisem nimic demn de a fi riscat să-mi frîng gîtul. M-am hotărît să rămîn, fiindcă se putea să nu mai am niciodată ocazia de a pătrunde cu forţa în club. Dar unde să mă ascund ?

Am alergat de-a lungul pardoselei de sticlă pînă am ieşit pe terasă. La dreapta se vedea un şir de ferestre luminate. Afară de cazul cînd simţul meu topografic se dereglase, trebuiau să fie ferestrele de la birourile clubului. Am zărit o cornişă largă formînd un fel de brîu pe dedesubt. M-am uitat în sus.

Acoperişul cobora uşor în beznă. În vîrf am descoperit un mic acoperiş plat. Mi-am zis că dacă ajung acolo, am să scap o vreme de neplăceri, iar cînd clubul va începe să funcţioneze din plin, aveam o şansă să explorez, fără să atrag atenţia.

L-am auzit pe unul din gangsteri gemînd slab şi mi-am dat seama că n-aveam mult timp la dispoziţie. M-am urcat pe balustrada terasei, am apucat marginea subţire ce înconjura acoperişul, apoi m-am săltat. Nu mă sperie înălţimile, dar în timp ce mă bălăbăneam în vid, m-am gîndit la lunga, lunga cădere pînă jos.

Mi-am suit piciorul pe acoperiş, mi-am făcut vînt sus şi m-am întins acolo. Am rămas nemişcat mai multă vreme, încleştat de ţigle şi spunîndu-mi că dacă mai fac o singură mişcare şi încep să alunec, n-am să mă pot opri.

Am făcut totuşi acea mişcare : m-am ridicat în mîini şi în genunchi, apoi, cu prudenţă, în picioare. Pantofii mei cu tălpi de crep îmi îngăduiau să păşesc sigur. M-am aplecat în faţă, am urcat pe ţigle pînă la acoperişul plat şi-am luat loc.

Nu exista nici-o lucarnă. Dacă cineva venea după mine, trebuia să urmeze acelaşi drum, şi faptul că eram înarmat făcea ca locul unde mă adăposteam provizoriu să nu poată fi luat cu asalt.

Aveam o perspectivă măreaţă asupra întregului St. Raphael City şi am stat s-o admir.

Pe la ora opt, am auzit brusc în club semne de viaţă. Mult sub mine, imense limuzine Cadillac, Packard şi Rolls Royce trăgeau la intrarea hotelului. O orchestră excelentă de muzică de dans începu să cînte. Pe terasă se aprinseră luminile. Am considerat

că nu-i nici o primejdie să aprind o ţigară. M-am hotărît să aştept o oră şi să văd apoi ce-i de văzut.

Pe la ora nouă, înghesuiala era în toi. Auzeam zumzetul vocilor şi rîsetele acoperind muzica melodioasă a orchestrei. Venise clipa, aşa că m-am sculat.

Coborîrea pe acoperişul în pantă era mult mai periculoasă decît urcarea. Un pas greşit, şi-aveam să plonjez peste cornişă pînă jos, pe caldarîm, de la vreo sută de metri. M-am mişcat centimetru cu centimetru, ghemuit pe vine, fixînd bine tocurile pe ţigle şi pipăind cu mîinile. Am ajuns la margine, m-am apucat de brîul de piatră, mi-am trecut piciorul peste margine, m-am răsucit şi mi-am dat drumul să atîrn în gol.

Departe, la dreapta, vedeam terasa luminată strălucitor, cu mese, cu bărbaţi şi femei elegant îmbrăcate şi armatele de chelneri foind în jurul lor. Mă aflam în umbră, şi doar dacă cineva ar fi venit pînă la capătul terasei, aş fi putut fi văzut.

Am atins cu picioarele cornişa largă de sub ferestrele birourilor. Mi-am dat drumul. O mişcare primejdioasă, şi în clipa cînd am aterizat aproape că mi-am pierdut echilibrul, gata să mă rostogolesc pe spate. Dar zvîrlind capul înainte, am reuşit la timp să-mi recapăt echilibrul. Mi-am prins degetele de brîul de piatră şi m-am ţinut bine pînă mi-am reluat respiraţia. Restul a fost o călătorie destul de simplă. N-am avut decît să merg pe marginea cornişei şi să mă uit pe ferestre în timp ce înaintam.

Primele două camere prin dreptul cărora am trecut erau goale. Mobilate ca nişte birouri, cu mese de lucru, maşini de scris şi fişiere. Totul de mare lux.

Cea de-a treia fereastră era mult mai largă. M-am oprit alături de ea și m-am uitat înăuntru.

În fața unui birou mare, acoperit cu o placă de cristal, stătea Cordez, într-un fotoliu cu spătar înalt. Fuma o țigară cafenie înfiptă într-un țigaret lung și verifica cifre într-un registru.

Camera era mare și tapetată în cenușiu și albastru foarte deschis. Toate mobilele de birou erau din oțel cromat. Lîngă perete se aflau trei fișiere mari, de asemenea din oțel. Alături de Cordez se găsea un seif uriaș.

Am rămas exact în afara razei de lumină care ieșea pe fereastra deschisă și m-am aplecat înainte ca să trag cu ochiul în cameră.

Cordez lucra repede. Stiloul lui de aur urca de-a lungul coloanelor de cifre, verificîndu-le cu degajarea expertă a unui contabil.

Am rămas și l-am urmărit aproape zece minute, apoi mi-am zis că încep să-mi pierd timpul. Dar chiar atunci cineva bătu la ușă. Cordez ridică privirea, spuse : „Intră" și își văzu mai departe de verificare. Ușa se deschise și un bărbat gras și alb la față, îmbrăcat într-un costum de seară perfect croit, intră în cameră. La butonieră avea o garoafă roșie, iar la manșete îi sclipeau diamante. Închise ușa de parcă era din ceva foarte casabil și rămase pe loc așteptînd, cu ochii la Cordez.

Cînd Cordez termină de verificat o coloană, notă jos totalul, apoi înălță privirea. Avea o expresie rece și ostilă.

— Ascultă, Donaghue — zise el — dacă nu mai ai bani de loc, ieși. Am luat de la tine mai tot ce se putea lua.

Bărbatul își pipăi cravata perfect prinsă. În ochi îi lucea o ură posomorîtă.

— Am bani — zise el — și să nu fii obraznic cu mine. Trase un rulou de bancnote din buzunarul de la șold și-l aruncă pe birou. Ai aici o mie. Am să iau două de data asta.

Apoi deschise un sertar al biroului și băgă ruloul înăuntru.

Cordez scoase ruloul de bancnote, le netezi și le numără. Se ridică și se îndreptă spre seif. Se așeză complet în fața lui, mascînd astfel cu trupul său combinația cifrului atît pentru Donaghue, cît și pentru mine, învîrti rozeta și trase ușa. Vîrî mîna înăuntru, scoase ceva, închise ușa seifului și se întoarse la birou. Aruncă peste placa de cristal două plicuri de chibrituri pînă în fața lui Donaghue.

Donaghue le înșfăcă, le deschise, le cercetă cu atenție, apoi le strecură în buzunarul de la vestă. Ieși fără să spună o vorbă, iar Cordez se întoarse la birou. Rămase mult timp cu privirea ațintită la peretele dinaintea lui, apoi își luă stiloul de aur și reîncepu verificarea.

Am stat nemișcat, pîndind.

În vreo patruzeci de minute, au mai intrat două persoane : o femeie bătrînă și grasă și un tînăr care părea încă student. Fiecare a lăsat cinci sute de dolari pentru un plic cu chibrituri. De fiecare dată, Cordez se purta cu ei de parcă le făcea o favoare.

Se făcuse zece fără zece și mi-am amintit de întîlnirea cu Margot Creedy. M-am aplecat înainte și m-am uitat în jos. Trei metri mai jos și mai la stînga am zărit balconul uneia din camerele hotelului. De

la fereastră nu răzbea nici o lumină. Am hotărît că-i calea cea mai sigură şi mai uşoară ca să plec.

Am trecut ghemuit de fereastra lui Cordez şi-am sosit exact deasupra balconului. Apoi m-am aşezat pe cornişă, m-am întors, am apucat brîul de piatră, am atîrnat în aer şi mi-am dat drumul.

A fost uşor de forţat uşa cu geamuri duble şi, în cîteva minute, am intrat în dormitor. Am bîjbîit pînă la uşă, am deschis-o şi m-am uitat prudent pe un coridor larg şi pustiu. Am apucat-o pe coridor în căutarea unui lift. N-a fost greu de loc.

CAPITOLUL NOUĂ

I

La zece şi cinci, am văzut-o pe Margot Creedy ieşind prin uşile batante şi oprindu-se sub cupola strălucitor luminată. Purta o rochie verde ca smaraldul, făcută din paiete, cu un decolteu adînc, care i se potrivea ca o a doua piele. La gît avea un colier de smaralde enorme. Strălucea în timp ce stătea acolo şi îţi tăia răsuflarea prin frumuseţea ei.

Eram perfect conştient de aerul jalnic al Buick-ului în clipa cînd am tras la trotuar, în faţa intrării hotelului. Am oprit, m-am strecurat de pe banchetă şi-am ieşit.

— Hello ! am spus. Vreau să vă fac un compliment personal şi să vă spun că arătaţi minunat. Asta-i

doar formal. Părerea mea adevărată e prea intimă ca să fie exprimată în cuvinte.

Îmi zîmbi vag. Ochii i se aprinseră şi începură să sclipească.

— Am îmbrăcat rochia asta special pentru dumneata — zise ea. Mă bucur că-ţi place.

— Aş spune chiar că e formidabilă. Aveţi maşina aici ?

— Nu. Am să-ţi arăt bungalow-ul, după care poate vei voi să mă conduci înapoi, nu ?

— Fireşte c-am să vă conduc.

I-am ţinut portiera deschisă şi ea s-a suit în maşină. Am întrezărit gleznele-i fine cînd am închis uşa. Am ocolit maşina, m-am urcat şi eu şi-am pornit pe şosea.

— Poţi s-o iei la dreapta şi să mergi drept pînă la capătul promenadei — îmi spuse ea.

Pe promenadă treceau agale o groază de maşini. Nu se putea înainta cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, şi atunci doar în izbucniri scurte.

Luna se înălţase, noaptea era caldă, iar marea şi palmierii alcătuiau un decor splendid. Nu mă grăbeam.

— Din cîte am auzit, acest Musketeer Club e un local formidabil — am zis. Mergeţi des acolo ?

— E singurul loc care nu e ticsit de turişti. Da, merg destul de des. Tata are în proprietate jumătate din el şi nu trebuie să plătesc consumaţiile. Nu m-aş duce aşa de des, dac-ar trebui s-o fac.

— Nu aveţi decît să amanetaţi unul din aceste smaralde şi vă puteţi instala acolo definitiv.

— Se întîmplă să nu-mi aparţină — spuse ea şi rîse. Tata mă lasă să le port, dar sînt ale lui. Cînd

vreau să le schimb, i le duc înapoi și îmi împrumută altceva. Eu, una, n-am nimic. Nici măcar rochia asta nu pot pretinde că-mi aparține, de fapt.

— Dar cu bungalow-ul pe care l-ați închiriat ce e ? am întrebat-o, trăgînd cu coada ochiului la ea.

— Nu eu am plătit chiria. Tot tata a făcut-o.

— O să-i placă noul chiriaș. Mai bine să renunț la această idee și să nu mă mut acolo.

— N-are să știe. Crede că-l locuiesc tot eu.

— O să aibă o surpriză, dacă vine să bea o ceașcă de ceai, nu ?

— Nu vine niciodată pentru nimic.

— Bine, dacă sînteți atît de sigură. Sînteți deci o fată de bogătaș cu adevărat săracă ?

Înălță din umerii ei splendizi.

— Lui tata îi place să controleze totul. Eu n-am niciodată vreun ban. Îi trimit lui notele, iar el le achită.

— Pe-ale mele nu le achită nimeni.

— Dar nici nu-ți spune nimeni că n-ai fi trebuit să cumperi una sau alta, sau că te poți lipsi de ele, nu ?

— Dacă o să continuați astfel, o să înceapă să-mi pară rău de dumneavoastră, și n-ați vrea, nu ?

— Nu văd de ce nu — zise ea și rîse din nou. Îmi place să fiu compătimită. Nimeni nu mă compătimește.

— Ascultați cu atenție : o să auziți cum îmi zvîcnește inima pentru dumneavoastră.

Ajunsesem acum la partea mai liniștită a promenadei și am putut să accelerez. Am băgat motorul în viteza a treia și am atins șaizeci de kilometri la oră.

— Nu mă crezi, nu-i așa ? întrebă ea. Uneori sînt absolut disperată din cauza banilor.

— Şi eu. Ascultaţi, nu trebuie să disperaţi niciodată din cauza banilor. În orice caz, nu o fată ca dumneavoastră. Aţi putea să cîştigaţi o avere ca model. V-aţi gîndit la asta?

— Tata nu mi-ar da voie. E foarte grijuliu în privinţa demnităţii numelui său. Nimeni nu m-ar angaja, dacă el s-ar opune.

— Glumiţi. Nu e neapărată nevoie să locuiţi aici. New York-ul v-ar adora.

— Crezi? Ia-o la stînga de aici, pe drumul ăla.

Farurile luminară un drum aspru şi nisipos, care părea că duce direct în mare. Am virat de pe promenada largă şi-am încetinit. Am pătruns în beznă pe drumul nisipos. Farurile deschideau o potecă albă în faţa noastră.

— Nu vorbeam ca să mă aflu în treabă. Ştiu că e uşor să vorbeşti — am zis. Nu puteţi duce o viaţă ca a altora. Deocamdată aţi reuşit să vă descurcaţi. O să reuşiţi şi mai departe.

— Da, aşa cred şi eu.

— Asta e niţel în afara drumurilor bătute, nu? am spus în timp ce maşina înainta hurducîndu-se pe drumul plin de gloduri.

Palmierii de pe ambele părţi ascundeau luna, iar în jurul farurilor se întindea bezna.

Deschise poşeta, scoase o ţigară şi o aprinse.

— De aceea am ales bungalow-ul de aici. Dacă locuieşti în oraşul ăsta de-atîta vreme cîtă locuiesc eu, puţină izolare e binevenită. Nu-ţi place să fii singur?

Gîndindu-mă la o posibilă vizită a lui Hertz şi a gangsterilor lui, am răspuns fără nici o ezitare:

— În limitele rezonabile.

După ce-am mai parcurs vreo patru sute de metri în tăcere, farurile luminară un bungalow scund, situat la douăzeci de metri de mare.

— Am ajuns.

Oprii.

— Ai o lanternă ? întrebă ea. O s-avem nevoie de ea pînă găsesc întrerupătorul.

Am scos din buzunarul mașinii o lanternă mare. Ne-am dat amîndoi jos și-am înaintat pe cărare pînă la ușa bungalow-ului.

Luna strălucea și se zărea mai bine de un kilometru de plajă pustie, de palmieri și de mare. În depărtare se vedeau luminile unei case clădite pe un deal stîncos, aproape de mare.

— Ce-i acolo ? am întrebat-o în timp ce Margot își deschidea poșeta și moșmondea după cheia de la intrare.

— E Arrow Point.

— Luminile acelea sînt de la școala lui Hahn ?

— Da.

Găsi cheia, o vîrî în broască și o întoarse.

Ușa se deschise. Bîjbîi, apoi aprinse o lampă dintr-un salon imens și luxos mobilat, cu un mic bar într-un colț îndepărtat, cu o combină radio și televizor, cu multe fotolii confortabile, cu un prici capitonat, larg de un metru, fixat de-a lungul unui perete întreg, și cu un mozaic alb și albastru pe jos.

— E formidabil — am spus, pășind înăuntru și oprindu-mă în mijlocul imensei încăperi, pentru a arunca o privire. Sînteți sigură că țineți să stau aici?

Se apropie de una din ușile cu geamuri duble și o deschise. Apăsă pe un buton și se aprinse lumina pe o terasă lungă de zece metri, care oferea o vedere

magnifică asupra mării şi a luminilor îndepărtate de la St. Raphael.

— Îţi place ?

Se întoarse şi rămase în uşă, zîmbindu-mi din nou vag şi cuceritor. Doar privind-o, şi sîngele începea să-mi gonească prin vene ca un automobil pe şosea.

— E nemaipomenit.

Mă uitam la bar. Pe rafturi se afla un întreg asortiment de sticle. Mi se părea că puteai găsi orice băutură doreai.

— Sticlele alea sînt tot proprietatea tatălui dumneavoastră sau vă aparţin ?

— Sînt ale lui. Le-am luat de acasă. Cîte patru odată. Zîmbi. Are nenumărate. Nu văd de ce nu m-aş servi şi eu cîteodată !

Trecu în dosul barului, deschise uşa unui frigider şi scoase o sticlă de şampanie.

— Să sărbătorim evenimentul — zise ea. Uite, deschide-o. Eu aduc paharele.

Ieşi din sufragerie. Am rupt sîrma din jurul dopului, şi cînd se întoarse cu cele două pahare de şampanie, am tras uşor dopul afară. Am turnat şampania şi-am ciocnit.

— Ce sărbătorim ? am întrebat.

— Întîlnirea noastră — răspunse ea, cu ochii scînteietori aţintiţi asupra mea. Eşti primul bărbat căruia nu-i pasă dacă sînt săracă sau bogată.

— Staţi o clipă... Ce vă face să credeţi asta ?

Bău şampania şi flutură paharul gol.

— Îmi dau seama. Du-te acum şi te uită la noua dumitale casă şi spune-mi dacă îţi place.

Am pus paharul jos.

— De unde să încep ?

— Dormitorul e pe acolo, la stînga.

Ne-am privit lung. Expresia din privirea ei putea să însemne orice.

M-am dus să mă uit la dormitor și-am descoperit că respiram cam greu. Mi-am zis că-mi dădeam frîu liber imaginației, dar sentimentul că nu venise doar să-mi arate bungalow-ul persista.

Era un dormitor simpatic : un pat dublu, dulapuri în perete și o pardoseală de mozaic. Dulapurile erau pline cu hainele ei. Camera era decorată în verde pal și gălbui.

Camera de baie se afla la prima ușă pe dreapta și părea construită pentru un film regizat de Cecil B. de Mille, avînd o cadă scufundată și un cabinet de duș în albastru deschis și negru.

M-am întors în salon. Margot stătea complet întinsă pe priciul de la fereastră, cu capul sprijinit pe două perne. Privea întinderea mării luminată de lună.

— Îți place ? mă întrebă ea fără să se uite la mine.

— Da. Sînteți hotărîtă să mă lăsați să locuiesc aici ?

— De ce nu ? Eu nu locuiesc aici acum.

— Dar încă aveți aici hainele.

— N-am nevoie de nici una imediat. M-am cam plictisit de ele. Mai tîrziu o să le folosesc din nou. Îmi place să le las să se mai odihnească. E destul loc și pentru hainele dumitale.

M-am așezat într-un fotoliu lîngă ea. Aflîndu-mă singur cu ea în bungalow, mă simțeam cuprins de o puternică emoție. Întoarse capul, mă privi, apoi spuse :

— Cum merg cercetările asupra crimei ?

— Nu prea merg, dar nici nu pot pretinde să mă concentrez asupra unei anchete, cînd mi se întîmplă așa ceva, nu ?

— Ce ți se întîmplă ?

— Asta... bungalow-ul. Și, firește, dumneavoastră...

— Sînt oare atît de amețitoare ?

— Ați putea fi. Sînteți.

Se uită la mine.

— Dar și tu ești.

Se lăsă o pauză lungă, apoi își dădu jos picioarele de pe prici.

— Mă duc să înot. Vii ?

— Desigur. M-am sculat. Mă duc să-mi aduc sacoșa. E în mașină.

Am părăsit-o, am ieșit în beznă, mi-am scos sacoșa din mașină și m-am întors.

Am dus sacoșa în dormitor, unde am găsit-o stînd înaintea oglinzii înaltă cît ea. Își scosese rochia și se afla într-un neglije alb. Se privea în oglindă, ridicîndu-și cu mîna părul de pe umeri.

— Nu-i nevoie să faci asta — am spus punînd jos valiza. Am să te ajut eu.

Se întoarse încet. În ochii ei se citea o invitație pe care o mai văzusem uneori și la alte femei.

— Mă găsești frumoasă ?

— Mai mult decît frumoasă.

Am simțit că nu mai rezist. Am făcut o slabă încercare de a pune stavilă situației pe cale de-a se crea, pentru ca să nu regret a doua zi dimineață, spunînd :

— Cred că ar fi mai bine să renunţăm la baie şi să te duc acasă... Am simţit brusc că mi se taie respiraţia. S-ar putea să regretăm...

Margot clătină din cap.

— Nu spune aşa ceva. Nu regret nimic din ce fac.

Păşi încet spre mine, cu privirea aţintită asupra mea.

II

— Dă-mi o ţigară — zise Margot prin întuneric.

Am întins mîna după pachetul de pe noptieră, am scuturat una afară, i-am dat-o, apoi am aprins bricheta. La flacăra minusculă, i-am văzut părul auriu întins pe pernă. Avea pe chip o expresie destinsă, calmă şi mă privi zîmbind cînd ochii ni se întîlniră deasupra flăcării.

Am stins bricheta şi nu i-am mai văzut decît linia vagă a nasului, în timp ce trăgea din ţigară, făcînd să-i scînteieze capătul.

— Mă întreb ce părere ai despre mine — zise ea din întuneric. Nu vreau să-mi cer scuze. Nu sînt atît de degajată şi de liberă în purtări, dar uneori mi se întîmplă, şi atunci e imperios. Din clipa cînd te-am văzut, am avut un sentiment cum n-am mai încercat de luni, şi iată rezultatul. Nu mă aştept să mă crezi, dar e adevărat. Unul din acele impulsuri demente, incontrolabile, şi sînt neruşinat de fericită. Întinse mîna şi mi-o apucă pe-a mea. Vreau

să-ți spun că ești mai simpatic decît mi-am închipuit, și un amant mai satisfăcător decît am visat.

Eram cam încurcat și surprins de felul brusc cum se petrecuseră lucrurile. Cuvintele ei îmi făceau plăcere, dar, în același timp, îmi dădeam seama că mă îndrăgostisem prea ușor de ea. Credeam că trecusem de momentul cînd mă îndrăgosteam din senin. Faptul că nu trecusem mă cam jena.

M-am ridicat într-un cot, m-am aplecat asupra ei și-am sărutat-o.

— Și tu ai fost minunată — i-am spus, plimbîndu-mi buzele pe fața ei — și ești minunată.

Își trecu degetele prin părul meu.

— Atît timp cît vom fi amîndoi mulțumiți unul de celălalt.

Apoi se trase de lîngă mine, se dădu jos din pat și ieși din cameră.

Am apucat halatul, l-am îmbrăcat și-am urmat-o. Am găsit-o în picioare lîngă ușa cu geamuri deschisă care dădea pe plaja argintie și spre mare. Era splendidă în lumina lunii : ca o statuie creată de un maestru.

— Și acum ce facem ? am întrebat-o, venind alături de ea. Ce părere ai ?

— Hai să înotăm — spuse ea și mă apucă de mînă. Pe urmă trebuie să plec. Cît e ceasul ?

Am întovărășit-o pe terasă, ca să pot vedea la lumina lunii cît e ceasul.

— E trecut de două.

— O baie scurtă și apoi trebuie neapărat să plec.

O rupse la fugă înaintea mea spre mare, și eu am urmat-o zvîrlind de pe mine halatul. Am înotat vreo două sute de metri, apoi ne-am întors și-am apu-

cat-o spre mal. Apa era caldă, iar de jur împrejur domnea o tăcere deplină, ca și cînd am fi fost ultimii doi oameni rămași pe pămînt.

Am străbătut nisipul spre bungalow ținîndu-ne de mînă. Cînd am ajuns la trepte, Margot se opri brusc, se întoarse și își înălță fața. Mi-am lăsat mîinile să-mi alunece pe spinarea ei lungă și suplă, peste șoldurile unduioase și am tras-o spre mine. Am rămas așa o vreme, apoi mă împinse.

— A fost frumos, Lew — zise ea. Am să mai vin. Vrei ?

— Ce întrebare ! ? Cum îți închipui că n-aș vrea ?

— Mă duc să mă îmbrac. Te-ar plictisi dacă m-ai duce acasă ?

— Aș fi preferat să rămîi toată noaptea. De ce nu stai ?

— Nu pot — spuse ea și clătină din cap. Să nu crezi că n-aș vrea, dar am o servitoare pe care o plătește tata. Dacă lipsesc toată noaptea, tata are să afle.

— Mi se pare că tatăl tău te supraveghează prea mult. Nu-i nimic. Hai să intrăm.

În cîteva minute s-a îmbrăcat. În timp ce se pieptăna în fața toaletei, am stat pe pat, așteptînd-o.

— Cred c-ar trebui să-ți plătesc chirie pentru locuința asta — am spus. Aș putea să ofer treizeci de dolari pe săptămînă, și-am să-ți dau un avans.

Clătină din cap și rîse.

— E foarte drăguț din partea ta, dar nu vreau nici un avans. Vreau bani pe care să-i cheltuiesc. Nu. Mă bucur că stai aici, și n-am să primesc bani pentru asta. Se ridică, își netezi rochia strălucitoare peste șolduri, se uită în oglindă și se întoarse : Acum trebuie să plecăm.

— Foarte bine, dar ești atît de convinsă ?

Se apropie de mine și îmi atinse fața cu vîrful degetelor.

— Da, sînt convinsă.

Am trecut prin cameră, am stins luminile, apoi am încuiat ușa de la intrare și-am dat drumul cheii în buzunar. Ne-am îndreptat spre mașină.

În timp ce conduceam pe drumul cu gloduri, mă asaltau o mulțime de întrebări. Mi se părea că-i un prilej fericit să pun cîteva dintre ele. Eram sigur că se afla într-o dispoziție bună și exista o întrebare la care țineam morțiș să am un răspuns.

— Cunoști vreun motiv pentru care tatăl tău ar fi putut să angajeze un detectiv particular ? am întrebat-o ca din întîmplare.

Stătea lăsată mult pe spate, cu capul sprijinit de banchetă. Se încordă nițel și întoarse capul spre mine.

— Acum, cînd ți-ai făcut fanteziile cu mine, speri c-am să fiu ascultătoare.

— Nu, nu ești obligată să răspunzi. Nu-ți fac un cap de acuzare dacă n-ai s-o faci.

O vreme îndelungată tăcu, apoi spuse :

— Nu știu, dar aș putea bănui. Dacă l-a angajat pe asociatul tău, atunci a făcut-o fiindcă a vrut să-și supravegheze soția.

— Are vreun motiv ca s-o supravegheze ?

— Cred că are toate motivele. Mă surprinde că n-a făcut-o mai de mult. Nevastă-sa are întotdeauna în preajma ei un gigolo. Momentan îl are pe oribilul ăsta de Thrisby. Poate că tata s-a săturat. Aș

vrea să divorţeze. Atunci m-aş putea întoarce acasă.

— Ai vrea să te întorci ?

— Nimănui nu-i place să fie dat afară de la el din casă. Bridgette şi cu mine nu putem locui la un loc.

— Ce-i reproşezi lui Thrisby ?

— Totul. E specialist în distrugerea căminelor. Un tip oribil.

Am abandonat discuţia cîteva clipe şi, în timp ce intram de pe drumul de lîngă plajă pe promenadă, am spus :

— Tatăl tău nu l-ar fi angajat pe Sheppey să te supravegheze pe tine, nu ?

Scutură cenuşa ţigării pe fereastra maşinii.

— Nu trebuie să plătească un detectiv pentru asta. Servitoarea mea efectuează întregul serviciu de spionaj. Una din condiţiile ca să primesc acel apartament a fost ca servitoarea să stea cu mine. Nu, în afară de cazul că e vorba de ceva ce nu cunosc, cred că poţi fi aproape sigur că l-a angajat ca s-o supravegheze pe Bridgette.

— Da, aşa cred şi eu.

Am condus în tăcere vreo doi kilometri, apoi m-a întrebat :

— Intenţionezi s-o supraveghezi pe Bridgette ?

— Nu. Nu prea are sens. Nu-mi închipui că are vreo legătură cu moartea lui Sheppey. Cred că, în vreme ce-o supraveghea, a descoperit ceva care n-avea nici o legătură cu ea. Era ceva important, iar el a fost destul de deştept ca să-şi dea seama, aşa c-a fost

ucis. E un oraş de gangsteri. Uită-te la Musketeer Club. Sheppey ar fi putut descoperi, de pildă, că acolo se petrecea ceva. Deşi e frecventat doar de aristocraţii banului, e condus de un gangster.

— Vorbeşti într-adevăr serios ?

— Bănuiesc. Poate că mă-nşel, dar pînă mai descopăr şi altele, rămîn la această idee.

— Dacă Sheppey ar fi găsit dovezi care i-ar fi asigurat tatii divorţul, Bridgette ar rămîne fără nici un sfanţ. Iar dacă tata reuşeşte să divorţeze de ea, Bridgette rămîne pe drumuri, şi nu i-ar plăcea.

— Vrei să sugerezi cumva că ea l-a omorît ?

— Fireşte că nu, dar Thrisby ar fi în stare. L-am văzut. Tu nu. E complet lipsit de scrupule, şi dacă şi-ar fi închipuit că n-o să mai poată scoate nici un ban de la Bridgette din cauza unor lucruri descoperite de Sheppey, l-ar fi putut ucide.

Nu mă gîndisem la această posibilitate.

— Am să văd eu ce-i şi cu el. Unde-l găsesc ?

— Are o mică locuinţă pe Crest. E în afara oraşului. Se numeşte *White Château*. Nu e un castel, evident. E doar un alcov, mic, oribil şi pretenţios.

Amărăciunea din vocea ei mă făcu s-o privesc brusc.

— Bridgette nu-i singura femeie pe care o primeşte acolo — continuă Margot. Orice femeie cu bani e binevenită.

— Cel puţin nu e singurul — am răspuns. Toată coasta furnică de ei.

— Aşa e. Arătă cu degetul. O iei acum pe prima la dreapta... O să te ducă direct la Franklyn Arms.

În clipa cînd am cotit de pe promenadă, am văzut în faţă luminile blocului. Am mers pînă la intrare şi am tras înaintea uşilor batante.

— Şi acum, noapte bună — zise ea şi mîna ei o atinse pe a mea. Am să-ţi telefonez. Ai grijă cu acel Thrisby.

— Nu te nelinişti în privinţa mea — am răspuns. Ştiu cum să-l iau. Am s-aştept veşti de la tine.

Mă pregăteam să ies din maşină, dar ea îmi spuse :

— Nu, nu ieşi. Probabil că servitoarea mă pîndeşte de la fereastră. Noapte bună, Lew.

Se aplecă spre mine ; i-am simţit buzele pe obraz. Apoi deschise uşa maşinii, se strecură afară, păşi repede pe sub intrarea luminată şi dispăru prin uşile batante.

Am pornit maşina. Cînd am ajuns pe promenadă, am tras lîngă trotuar ca să-mi aprind o ţigară, apoi, dînd din nou drumul la motor, am pornit încet îndărăt spre bungalow.

Pe drum am reflectat. Mi-am mutat gîndurile de la Margot şi mi le-am concentrat asupra lui Cordez. Pentru un motiv sau altul, plicul de chibrituri găsit în valiza lui Sheppey se părea că face cinci sute de dolari. Cordez dăduse patru asemenea plicuri la trei persoane diferite, şi de fiecare dată i se plătise acea sumă. Se putea afirma cu siguranţă că Sheppey fie că găsise plicul cu chibrituri, fie că-l luase de la cineva. Acel cineva răscolise atît prin ca-

mera lui Sheppey, cît şi printr-a mea, la hotel. Nu reuşise să găsească plicul în camera lui Sheppey, dar îl găsise într-a mea, şi îl înlocuise cu altul, probabil în speranţa că n-am observat cifrele de pe dosul chibriturilor. Aşadar, se putea presupune că cifrele însemnau ceva. Putea de asemenea să însemne că acest plic misterios fusese motivul morţii lui Sheppey.

Am simţit că înaintam în direcţia cea bună, dar trebuia încă să strîng multe informaţii pînă să ajung să nu mai fie doar presupuneri.

Am ajuns la bungalow la trei fără un sfert. Eram foarte obosit. Am descuiat uşa de la intrare, am aprins lumina şi am intrat în sufragerie. Mă pregăteam să beau un păhărel de whisky la bar, cînd am zărit pe una din măsuţe ceva care mă făcu să mă opresc.

Era poşeta de seară a lui Margot. Un obiect frumos, din antilopă neagră, în formă de scoică. Am ridicat-o, am desfăcut alene încuietoarea şi-am deschis poşeta. Înăuntru se afla o pudrieră din aur masiv. Într-un buzunărel de mătase se găsea o batistă. Am dat batista la o parte şi-am văzut sub ea un plic de chibrituri îmbrăcat în moar roşu. M-am uitat lung la el, apoi l-am scos, am lăsat jos poşeta şi-am sucit între degete plicul. L-am deschis. Nu mai cuprindea decît treisprezece chibrituri. Celelalte fuseseră rupte. Am aplecat chibriturile şi-am văzut pe dosul lor o serie de numere. Numerotarea mergea de la C451148 la C451160.

Am ştiut atunci că era plicul de chibrituri pe care-l găsisem în valiza lui Sheppey, cel pe care-l ascunsesem sub covor în camera mea de la hotel. Cel care fusese furat.

În timp ce mă uitam atent la el, prinse să sune telefonul, scoţînd un zgomot strident, violent în tăcerea bungalow-ului. Am vîrît plicul în buzunar, m-am apropiat de telefon şi-am ridicat receptorul.

— *Hello,* da — am spus, ştiind aproape sigur cine mă cheamă.

— Tu eşti, Lew ?

Era Margot. Vorbea puţin gîtuit.

— *Hello.* Să nu-mi spui. Ştiu. Ai pierdut ceva !

— Poşeta. Ai găsit-o tu ?

— E chiar aici, pe-o măsuţă.

— O, ce bine ! N-am ştiut dacă am uitat-o la club sau în maşina ta. Uit întotdeauna lucruri pe unde mă duc. Am s-o iau mîine dimineaţă, afară de cazul că treci tu şi mi-o laşi. Poţi ?

— E-n regulă. Am să trec să ţi-o las mîine în cursul dimineţii.

— Îţi mulţumesc, scumpule. Se aşternu o pauză, apoi spuse : Lew...

— Sînt încă la aparat.

— Mă gîndesc la tine.

Am vîrît mîna în buzunar şi-am pipăit plicul de chibrituri.

— Şi eu mă gîndesc la tine.

— Noapte bună, Lew.

— Noapte bună, frumoaso.

Am aşteptat să închidă, înainte să aşez aparatul în furcă.

A doua zi dimineața m-am trezit pe la zece. Cîteva minute am rămas întins în imensul pat dublu, cu privirea ațintită la desenele pe care soarele le făcea pe tavan. Apoi mi-am plimbat degetele prin păr, am căscat, am aruncat de pe mine cearșaful și m-am dat jos din pat. Un duș lung și rece mă trezi complet.

Îmbrăcat doar în pijama, am intrat în bucătărie și mi-am făcut o cafea. Cînd a fost gata, am dus-o și-am băut-o pe terasă.

Din locul unde ședeam se vedea clădirea care adăpostea Școala de Ceramică, cocoțată pe o peninsulă stîncoasă. O clădire joasă și neregulată, cu un acoperiș de țiglă albastră și cu ziduri albe.

Am hotărît ca, de îndată ce mă îmbrac, să merg acolo, să m-amestec printre turiști și să văd ce-i de văzut.

După ce mi-am băut cafeaua, m-am întors în dormitor, am pus pe mine niște chiloți de baie și-am coborît la mare. Am petrecut o jumătate de oră dovedindu-mi că eram încă voinic și atletic, cum îmi făcea plăcere să cred. După ce-am înotat vreo trei sute de metri, am descoperit însă că mă lasă respirația, așa că m-am întors și m-am îndreptat spre mal cu mișcări lungi și cu o viteză mai mică.

M-am înapoiat la bungalow, m-am uscat, am îmbrăcat niște pantaloni subțiri de vară, o cămașă cu guler desfăcut, apoi am încuiat bungalow-ul, m-am urcat în Buick și am pornit spre Arrow Point. Cînd

am sosit acolo, se făcuse unsprezece şi douăzeci. Dacă aveau să fie turişti, acum era clipa cînd îşi începeau vizita.

A trebuit să mă întorc pe promenadă, şi după ce-am mai mers cinci minute, am dat de un drum lateral cu un panou pe care scria : *Pe aici spre Şcoala de Ceramică : Comoara Modelelor Originale.*

În timp ce coteam pe drumul acela, am văzut în oglinda retrovizoare un autobuz albastru şi alb, încărcat de curioşi cu obişnuitele mutre roşii, cu pălării îngrozitoare şi scoţînd cunoscutele strigăte de fericire exagerată.

Am tras la trotuar şi-am lăsat fraierii să mi-o ia înainte. Au trecut de mine într-un nor de praf şi cu strigăte care m-au precedat tot lungul drum pînă la nişte porţi duble, ce dădeau spre clădirea cu acoperiş din ţiglă albastră.

Pe terenul de parcare se aflau şase maşini în clipa cînd am oprit. Un bărbat în vîrstă, cu o haină albă pe al cărei buzunar erau brodaţi doi peşti înotînd într-o mare roşu-închis, se apropie şi-mi dădu un tichet de parcare.

— Un dolar — zise el cu un rînjet apologetic, ca şi cum ar fi ştiut că-i un jaf, dar n-avea ce face.

— Sînt sigur că organizatorii detestă pe cei care au destulă forţă să vină aici pe jos — i-am spus şi i-am dat dolarul.

Mi-a răspuns că nimeni nu vine aici pe jos.

Încercam să mai pierd timpul discutînd cu el. Aşteptam ca gloata din autobuz să se adune. Intenţionam să intru o dată cu ei.

Pînă cînd am traversat terenul de parcare, turiştii s-au dat jos cu toţii şi s-au îndreptat spre intrarea clădirii. M-am ţinut scai de ei.

Ghidul, o stîrpitură agitată şi necăjită, cumpără bilete la uşă şi îşi conduse turma printr-o poartă de fier forjat într-o sală imensă. Am mai plătit un dolar şi am primit un bilet de la un tip cu privire dură, îmbrăcat într-o haină albă cu acelaşi simbol al peştilor brodat pe buzunar. Mi-a spus că dacă voi cumpăra ceva, mi se va restitui o parte din costul biletului.

— Dacă iese pajura cîştigi tu, dacă iese capul pierd eu — i-am răspuns.

Dădu indiferent din umeri.

— Dac-aţi şti cîţi caraghioşi picau aici din senin, fără să cumpere nimic, mai înainte de a se cere să se plătească la intrare, o să fiţi surprins.

I-am dat dreptate.

Am trecut prin poarta de fier forjat şi am ajuns tocmai la vreme ca să mă alipesc ultimului rătăcit, în clipa cînd îşi urmă grupul într-o încăpere mare, tixită cu vaze de toate formele, mărimile, culorile şi modelele. Efectul general era cu desăvîrşire oribil.

Încăperea era lungă de vreo cincisprezece metri şi largă de vreo şapte. Pe fiecare parte se aflau tejghele joase, cu alte exemplare de vaze. Fete îmbrăcate în haine albe, cu simbolul peştilor brodat pe buzunare, stăteau în dosul acestor tejghele. Urmăreau, cu ochi plictisiţi, intrarea gloatei. M-am pomenit gîndindu-mă că Thelma Cousins stătuse şi ea probabil în dosul unei astfel de tejghele şi se uitase

probabil la o gloată similară de turiști cu același aer plictisit, doar cu cîteva zile în urmă.

În marea încăpere se găseau aproximativ douăzeci de fete, îmbrăcate la fel, de toate înălțimile și formele, gata să vîndă ceva în clipa cînd cineva se oprea sau era destul de imprudent să atingă oribilele specimene expuse.

La capătul cel mai îndepărtat al încăperii se deschidea o arcadă, peste care cădea o draperie vișinie. O blondă cu chipul dur stătea alături pe un scaun, picior peste picior și cu mîinile împreunate în poală. Părea că stă astfel de mult timp.

M-am ținut în coada turiștilor, oprindu-mă o dată cu ei, înaintînd lent tot cu ei. Am fost surprins de cantitatea de obiecte cumpărate. Prețurile erau mari, iar lucrurile niște porcării.

Am fixat mai tot timpul draperia din arcadă. Aveam impresia că în dosul ei se duc adevăratele afaceri. O femeie grasă și bătrînă, cu degetele-i ofilite încărcate de inele cu diamante și ducînd în brațe un pechinez miorlăit, ieși deodată din dosul draperiei. O salută cu o mișcare a capului pe blonda cu expresia dură, care îi răspunse cu o privire lungă și indiferentă. Bătrîna o apucă prin aripa centrală a încăperii și ieși. Am văzut-o printr-una din marile ferestre cum se îndrepta spre un Cadillac, unde o aștepta un șofer.

Am prins privirea uneia din fetele din dosul tejghelelor lungi : o fetiță drăgălașă, cu un nas cîrn și un aer obraznic.

— N-aveți altceva mai acătării decît aiurelile astea ? am întrebat-o. Caut un cadou pentru o nuntă.

— Nu-i nimic aici care să vă placă ? se miră ea, încercînd să pară surprinsă.

— Uită-te şi dumneata. E ceva aici care ţi-ar plăcea să-l duci cuiva ca dar de nuntă ?

Îşi aruncă ochii prin încăpere, apoi se strîmbă.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Vreţi să aşteptaţi o clipă ?

Părăsi tejgheaua şi se apropie de blonda cu expresie dură, căreia prinse a-i vorbi. Blonda mă măsură. Nu păru însă impresionată. Nu aveam nici inele cu diamante, nici pechinez. Eram doar un alt fraier în concediu.

Fata cu care vorbisem reveni lîngă mine.

— Domnişoara Maddox o să se ocupe de dumneavoastră — zise ea şi mi-o arătă pe blonda cu mutră dură.

În timp ce mă apropiam de ea, blonda se ridică. Avea una din siluetele acelea cu şolduri late şi piept plin, cum se văd în reclamele de lenjerie de nailon, dar rar în realitate.

— Ce căutaţi ? întrebă ea cu un glas plictisit, plimbîndu-şi ochii peste mine, fără să fie încîntată de ce zăreşte.

— Caut un dar de nuntă — am spus. Cred că nu consideraţi porcăriile astea drept o comoară de modele originale, nu ?

Înălţă sprîncenele trase cu creionul.

— Mai avem şi alte modele, dar sînt niţel mai scumpe.

— A, da ? Ei bine, nu te însori decît din cînd în cînd. Să le văd.

Trase draperia.

— Vă rog să intraţi.

Am trecut prin arcadă într-o cameră ceva mai mică. Înăuntru se aflau expuse vreo șaizeci de mostre ale artei domnului Hahn. Fiecare avea un soclu și erau prezentate în cele mai avantajoase condiții. O privire rapidă mă informă că astea trebuie să fi fost lucrările după care se înnebunea Margot. Semănau cu cele din camera alăturată cum seamănă un cristal cu un diamant.

Domnișoara Maddox își agită degetele lungi spre exponate.

— Poate ceva de genul ăsta ?

— Ceva și mai reușit — am spus, uitîndu-mă de jur împrejur. Mai era o draperie ce acoperea o altă arcadă la capătul îndepărtat al încăperii, păzită de o roșcată. Pot să mă uit puțin ?

Domnișoara Maddox se îndepărtă cîțiva pași de mine și își sprijini șoldurile elegante de una din tejghele. Ochii ei plictisiți îmi spuneau că n-am păcălit-o nici o singură clipă.

Exponatele din această încăpere erau de o certă valoare. Statuia în bronz a unei fete goale, înaltă de vreo douăzeci și cinci de centimetri, acoperindu-și sînii cu mîinile, mă fermecă. Simțeam cum se degajă viața din ea. N-aș fi fost surprins dac-ar fi sărit deodată de pe piedestalul pe care stătea și-ar fi fugit din cameră.

— E superbă — i-am spus domnișoarei Maddox. Cît costă ?

— Două mii de dolari — rosti ea pe tonul nepăsător al unui vînzător de mașini care iți comunică prețul unui Rolls Royce.

— Aşa de mult ? E cam scumpă pentru mine.

Un rînjet slab apăru şi dispăru în aceeaşi secundă, şi blonda se depărtă alţi cîţiva paşi de mine.

Perdeaua arcadei prin care intrasem se dădu în lături şi un bărbat gras şi alb la faţă se strecură înăuntru. Purta pantaloni albi de flanel, o haină de vară elegantă, cu armoarii complicate brodate pe buzunar, iar între degetele albe şi grase ţinea o ţigară de foi lungă de cincisprezece centimetri.

L-am recunoscut pe loc. Era cel pe care Cordez îl numise Donaghue. Bărbatul care îi înmînase o mie de dolari pentru două plicuri cu chibrituri cu o seară mai înainte, cînd mă uitasem prin fereastra lui Cordez.

CAPITOLUL ZECE

I

M-am deplasat prin cameră şi m-am oprit în faţa modelului unui matador cu capa întinsă şi cu sabia în mînă. Am mers încet în jurul lui şi l-am urmărit cu coada ochiului pe Donaghue, care împietri la vederea mea.

Era nervos ca o găină speriată. Făcu doi paşi repezi spre arcada prin care intrase, se răzgîndi, înaintă precipitat, se opri din nou ca să se uite la mine, apoi se mişcă trei paşi într-o parte. Îmi dădeam

seama că nu se hotăra dacă să dea bir cu fugiții sau să rămînă.

— Modelul ăsta e mai puțin scump? am întrebat-o pe domnișoara Maddox.

— Costă trei mii cinci sute de dolari — răspunse ea, fără să se mai sinchisească să se uite la mine.

Donaghue porni prin încăpere spre roșcată, care îl urmări cu o expresie imobilă cum înaintează.

M-am îndreptat spre un grup de copii, mai frumos încă decît matadorul.

Donaghue se opri lîngă roșcată, moșmondi în buzunar, scoase ceva dinăuntru și-i arătă. Am zărit un obiect mic și roșu în mîna lui. Nu trebuia să fiu detectiv ca să ghicesc că era un plic cu chibrituri de la Musketeer Club. Roșcata trase draperia și Donaghue dispăru prin arcadă. Am întrezărit, mai înainte ca draperia să cadă la loc, un coridor.

Am început să mă mișc prin cameră, căutînd un obiect mic și mai modest ca preț, dar așa ceva nu exista. Am simțit că blonda și roșcata mă urmăreau. M-am oprit în cele din urmă înaintea unui caniș, executat cu aceeași măiestrie ca și celelalte. Am ajuns astfel lîngă ușa cu draperie unde stătea roșcata. Nu m-am grăbit să plec și-am examinat canișul.

Cam după vreo cinci minute, domnișoara Maddox spuse cu o voce aspră:

— Ăsta costă o mie șapte sute de dolari.

— Așa de ieftin? am spus zîmbindu-i. Parcă-i viu, nu? Trebuie să reflectez. O mie șapte sute de dolari: e aproape pe gratis, nu?

Își strînse buzele și se uită lung la mine, cu o privire de-a dreptul ostilă.

Draperia se trase şi Donaghue se strecură afară. Mă privi surprins, cu ochii holbaţi, apoi se furişă prin cameră şi ieşi prin cealaltă arcadă.

Ajunsesem la concluzia că nu mai puteam să dau tîrcoale, ca un gangster care se uită de jur împrejur într-un bar. M-am gîndit să văd mai bine ce-mi oferă plicul de chibrituri găsit în poşeta lui Margot. Speram că n-o să mă vîre în încurcături.

I-am aruncat o privire roşcatei şi-am surprins-o că mă priveşte lung. I-am zîmbit larg şi-am înaintat spre ea. Mă urmări bănuitoare cum înaintez. Mi-am vîrît degetele în buzunarul pantalonilor şi-am scos discret la iveală plicul de chibrituri. Îşi strînse buzele şi se uită la domnişoara Maddox cu un aer exasperat, în vreme ce trăgea draperia la o parte.

— Mulţumesc — i-am spus. Am vrut doar să mă încredinţez că nu mă pîndeşte nimeni.

Privirea ei lungă şi îngheţată mă informă că spusesem o prostie, dar cum ţinea încă draperia trasă, n-am voit să repar sau să amplific gafa. Am trecut prin arcadă şi-am pătruns într-un coridor luminat de becuri fără abajur şi decorat în vişiniu şi albastru.

Am înaintat prudent pe coridor. Atunci, ceva din mine care funcţionează întotdeauna cînd mă îndrept spre încurcături începu să mă avertizeze, sunînd în mintea mea un clopoţel de alarmă. Aş fi vrut să fi adus cu mine un revolver.

La capătul coridorului, în faţa mea, se afla o uşă. Avea în ea un panou care era închis, un raft şi o sonerie. Pe raft se găsea una din lucrările mai puţin importante ale lui Marcus Hahn : un vas mare de faianţă, roz şi verde.

M-am mişcat tăcut pe tălpile mele de crep, pînă am ajuns la uşă, şi m-am uitat în vas. În fundul lui se aflau vreo douăsprezece beţe de chibrituri roşii. Erau tovarăşele celor din plicul meu. Fiecare avea pe el tipărit un rînd de cifre. Fiecare fusese rupt dintr-un plic de chibrituri şi ars la cap. Chibriturile fuseseră aprinse, dar stinse aproape imediat.

Mi-am dat seama că făcusem probabil o descoperire importantă, dacă înţelegeam şi ce sens are. M-am uitat peste umăr. Draperia din capătul coridorului stătea nemişcată. Nici roşcata şi nici domnişoara Maddox nu trăgeau cu ochiul.

M-am hotărît să nu-mi risc norocul mai departe. Eram tentat să sun la uşă, ca să văd ce se întîmplă, dar cum momentan nu eram echipat să înfrunt neplăceri, m-am răzgîndit. Descoperisem cel puţin că exista o legătură serioasă între Musketeer Club şi aşa numita Casă de Comori a lui Marcus Hahn. Erau unii care-i plăteau bani groşi lui Cordez pentru un plic de chibrituri, ca apoi să vină aici şi să rupă pe rînd cîte un băţ. De ce?

M-am întors şi-am luat-o tiptil pe coridor. Am tras draperia şi-am ieşit, încercînd să arăt la fel de agitat şi cu un aer la fel de vinovat ca Donaghue. Roşcata îşi lustruia unghiile. Nu se deranjă să ridice privirea cînd am trecut pe lîngă ea.

Am păşit în cealaltă cameră. Grupul de turişti tocmai îşi terminase cumpărăturile. Erau conduşi spre ieşire, cei mai mulţi ducînd pachete frumos ambalate. M-am ţinut de ei şi, de îndată ce-am trecut de gardul de fier, i-am depăşit şi m-am îndreptat spre locul unde lăsasem Buick-ul.

Am părăsit Școala de Ceramică și-am gonit pe promenadă spre Franklyn Arms. Am scos din buzunarul mașinii poșeta lui Margot, am pus înăuntru plicul cu chibrituri, apoi m-am dat jos din automobil și-am intrat în holul blocului. I-am cerut funcționarului de la birou să mă anunțe lui Margot și să-i spună că vreau s-o văd. I-a telefonat, și ea mi-a comunicat că mă va întîlni în cinci minute la bar. Funcționarul îmi arătă unde era barul ; am intrat și-am luat loc la o masă din colț.

Trecură zece minute bune pînă să apară Margot. Între timp se făcuse douăsprezece și un sfert. Barul era destul de plin, dar în apropierea mea nu se afla nimeni.

Margot se îndreptă spre mine. Purta o haină scurtă de plajă peste costumul de baie, iar în picioare avea sandale. Își legase părul la spate cu o panglică roșie și ducea în mînă o sacoșă mare de plajă. Majoritatea bărbaților se întoarseră și se zgîiră la ea. Merita : m-am zgîit și eu.

Cînd ajunse lîngă masă, m-am ridicat și-am tras un scaun pentru ea.

— Nu pot să stau mai mult de zece minute, Lew — zise ea și-mi zîmbi. Am o întîlnire în celălalt capăt al orașului, unde sînt invitată să iau masa.

Am întrebat-o ce dorește să bea și-a răspuns că un gin gimlet. Mi-am comandat și mie unul.

— Aș vrea să-ți spun că arăți minunat — i-am zis de îndată ce chelnerul s-a îndepărtat. Cred însă c-ai obosit tot auzind asta.

— Depinde de cine mi-o spune — zise ea și rîse. Mi-ai adus poșeta ?

O așezasem pe un scaun de alături, așa că am luat-o și am pus-o pe masă.

— Am să pretind mai tîrziu răsplata pentru ea — am zis.

Ochii îi scînteiau.

— Iar eu am s-o plătesc cu plăcere. Îți mulțumesc, Lew. Sînt grozav de neglijentă cu lucrurile.

Luă poșeta și vru s-o vîre în sacoșa de plajă.

— O clipă! N-ar strica să controlezi dacă nu-ți lipsește ceva.

Se uită curioasă la mine.

— Ce să lipsească?

Ochii ei mov-închis erau lipsiți de orice șiretenie, și asta mi-a plăcut.

— Margot, ai în poșetă un plic cu chibrituri care mă interesează.

— Există așa ceva? Păru surprinsă. Un plic de chibrituri? Și de ce te interesează? Deschise poșeta, dădu batista la o parte și scoase plicul de chibrituri. De ăsta vorbești?

— Da. De unde-l ai?

— Habar n-am. Nici n-am știut că-i acolo. De ce, Lew? De ce te interesează așa de tare?

— Am motive să cred că-i plicul pe care l-am găsit în bagajele lui Sheppey. Mai tîrziu, cineva mi-a răscolit prin cameră, l-a găsit și l-a înlocuit cu altul. Iar acum iată-l în poșeta ta.

— Ești sigur că-i același plic de chibrituri? Am văzut zeci la fel, la club.

— Uită-te la el. Pe dosul fiecărui băț de chibrit ai să găsești un rînd de numere. Sînt aceleași numere ca pe plicul de chibrituri al lui Sheppey.

Deschise plicul, îndoi chibriturile şi se încruntă la vederea numerelor.

— Ciudat, nu ? Poate că toate beţele din toate plicurile de chibrituri au aceste numere.

— Nu le au. Am controlat. De unde ai plicul cu chibrituri ?

— Trebuie să-l fi luat aseară de la club. Am cinat acolo. Se gîndi o clipă şi se încruntă. Da, aşa e. Ţin minte că uitasem să-mi aduc bricheta. Nu folosesc niciodată chibrituri decît dacă uit bricheta. Trebuie să-l fi luat de pe tava de la garderobă.

— Nu-i adevărat — am spus eu, clătinînd din cap. Acesta e un plic special, Margot. Cineva a comis o crimă pentru el. Nu putea fi pe nici o tavă.

Începu să pară alarmată.

— Nu ştiu, atunci. Afară de cazul că i-am cerut cuiva un foc şi mi-a dat plicul.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva. Cu cine ai luat masa ?

— Am fost cu un grup. Cinci persoane, în afară de mine. Bridgette şi Thrisby, un anume Donaghue, Harry Lucas, cu care joc uneori tenis, şi o prietenă de-a mea, Doris Little.

— Oricare dintre ei ar fi putut să lase din distracţie plicul pe masă, iar tu să-l iei ?

— Aşa bănuiesc. Nu-mi amintesc să-l fi luat, dar, fireşte, e unul din gesturile pe care le înfăptuieşti inconştient.

— Nu-mi place de loc. Acest plic face o groază de bani. Nu-mi închipui că cineva l-a lăsat pe masă ca să-l iei tu.

— Poate c-a avut impresia că-i un plic obişnuit. Chelnerii le pun pe toate mesele.

— Se poate. Foarte bine. Am nevoie de plic, Margot. Trebuie să-l arăt locotenentului Rankin.

Făcu ochi mari.

— Dar, Lew, dacă ai să i-l arăţi, înseamnă să mă amesteci şi pe mine. Nu vreau să am de-a face cu poliţia, dragul meu. Tata s-ar înfuria.

— Trebuie să-i spun lui Rankin. O să vrea să ştie de unde-l am. Nu trebuie să te alarmezi. E prea speriat de tatăl tău, ca să te amestece.

— Dragul meu, dar dac-o face ? Nu trebuie să-i spui. Nu înţelegi ? O să vrea să ştie cum de-ai găsit plicul în poşeta mea ? Doar n-ai de gînd să-i spui ce s-a petrecut noaptea trecută, pentru numele lui Dumnezeu !

Am reflectat o clipă.

— Foarte bine. Am să mă ocup doar eu. Am să mă duc să vorbesc cu Thrisby, înainte de a-l vedea pe Rankin. Poate aflu ceva despre chibrit de la Thrisby.

Îmi înmînă plicul cu chibrituri.

— Te rog, nu mă amesteca, Lew. Dacă ziarele au să afle că sînt amestecată în asta...

I-am mîngîiat mîna.

— Linişteşte-te. N-am să te pomenesc. Pînă cînd te văd din nou, gîndeşte-te bine şi încearcă să-ţi aminteşti de unde-l ai. Dacă ai să-ţi aminteşti, ai să-mi telefonezi, Margot ? E important.

— Fireşte. Se uită la ceasul de la mînă. Trebuie să fug. Am şi întîrziat. Se sculă. Te duci acum să-l vezi pe Thrisby ?

— Aşa cred. E ora cea mai potrivită ca să-l găsesc acasă.

— Știi cum s-ajungi la el ? O iei pe Franklyn Boulevard, mergi pînă în vîrful pantei, apoi o iei la dreapta pe drumul de munte. E la vreo opt kilometri sus. Ai să vezi un panou cu inscripția : *The Crest*. Îmi zîmbi vag. Pe curînd, Lew.

— Desigur.

Am urmărit-o cum traversează în grabă barul, și nu numai eu aveam privirea pironită asupra ei. Picioarele ei lungi și bronzate constituiau obiectul privirilor fiecărui bărbat de la bar.

Am pocnit din degete după chelner și, după inevitabila așteptare, acesta se apropie și-mi dădu nota de plată. Am plătit, am așteptat să-mi iau restul, apoi m-am ridicat și-am ieșit în lumina soarelui, unde se găsea Buick-ul.

Am apucat-o pe Franklyn Boulevard fără nici o grabă, profitînd de soarele fierbinte, răsucind în minte amănuntele și micile informații adunate. Deocamdată, problema era în dezvoltare. Ca atunci cînd începi să asamblezi cuburi colorate. Momentan nu se vedea nici o imagine, dar aveam sigur mai multe cuburi potrivite și eram convins că în curînd aveau să formeze o imagine destul de clară.

În vîrful pantei largului bulevard am luat-o la dreapta și-am dat imediat de un drum de munte foarte abrupt. Un kilometru jumătate mai încolo am zărit un semn care indica încurajator în sus, cu specificarea : *The Crest*.

Pe la jumătatea drumului, care urca mereu tot mai abrupt, am tras la un adăpost în marginea șoselei, ca să privesc panorama.

Departe sub mine se vedea St. Raphael City. La dreapta se afla marele Cazinou, kilometri de nisip sclipitor, palmierii, hotelurile de lux și oamenii care roiau pe plajă. Am zărit și proprietatea lui Creedy, cu petele neclare de roșu, galben și alb ale rondurilor de flori, iar pe alee un Rolls care înainta rapid spre bariera unde stăteau de pază două siluete ca niște furnici.

Mi-am întors privirea la drumul șerpuitor de sub mine. Drumul pe care venisem de cînd părăsisem Franklyn Boulevard. În căldura de amiază, drumul alb era pustiu. Se părea că sînt singurul ce-l folosește și-am avut un sentiment de izolare, singur, acolo sus, privind acest oraș bogat și condus de gangsteri.

Am înălțat indiferent din umeri, am pornit motorul, am ieșit în drum și mi-am continuat călătoria pe șoseaua șerpuitoare.

II

The White Château se afla la capătul unui drum lateral, care se desprindea drept din șoseaua de munte și cobora trei sute de metri pînă la un drum asfaltat, lat doar cît să întorci o mașină. Sus, în locul unde începea drumul, se găsea un panou proaspăt vopsit, anunțînd că te aflai pe un drum particular și că parcarea era interzisă.

Pe drumul asfaltat staționa un Cadillac decapotabil. O limuzină luxoasă, albastru-deschis, cu tapi-

ţerie de nailon albastru-închis şi cu crom lucitor. Am parcat alături Buick-ul, m-am dat jos şi m-am uitat spre casă. Era protejată de tufişuri în plină floare şi palmieri. Nu i se vedea decît acoperişul înclinat, din ţigle verzi.

Am mers pînă la poarta de lemn pe care era scris numele casei. Am împins-o şi-am luat-o pe o cărare mărginită pe amîndouă părţile de un gard viu, tăiat cu grijă, pînă am ajuns la o peluză ce înconjura casa.

Era un fel de chalet mic, cu obloane verzi, ziduri albe, o terasă lată, cutii cu begonii la geamuri şi o viţă agăţătoare lucioasă, plină de flori roşii şi albe, în formă de clopot, cum nu mai văzusem niciodată, ce împodobeau intrarea principală.

Uşile şi geamurile ce dădeau pe terasă erau deschise. O pisică siameză zăcea la soare pe balustradă. Înălţă capul, şi ochii ei albaştri priviră fix şi fără interes în direcţia mea, apoi îşi lăsă din nou capul pe piatra fierbinte şi se cufundă într-o Valhalla de vise.

Am traversat pajiştea pînă în dreptul terasei. Uşa de la intrare se afla la stînga. O uşă verde, frumoasă, cu balamale de crom şi un clopoţel.

În timp ce mă îndreptam spre ea, vocea unui bărbat, răzbătînd prin ferestrele deschise, spuse :

— Foarte bine, dacă nu vrei să bei ceva, am să beau singur.

M-am oprit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe să bei din nou, Jacques ! zise o femeie. Vreau să discut cu tine.

— Exact pentru acest motiv, draga mea, vreau să beau. Îţi închipui că pot să stau aici şi să te ascult, fără să beau? Fii, te rog, înţelegătoare.

— Eşti cam porc, Jacques.

Intonaţia femeii era foarte neplăcută. M-am apropiat încet de terasa încinsă şi m-am oprit înaintea uşii cu geamuri.

— N-ai decît să mă numeşti aşa, dar bănuiesc că nu asta te deranjează, draga mea — zise omul, în glumă. Cred că pînă acum te-ai obişnuit cu porcii.

Fîsîitul unui sifon mă informă că bărbatul îşi pregătea o băutură. M-am tras cîţiva centimetri mai aproape şi-am putut astfel să arunc o privire prin încăpere.

Din locul unde mă aflam, se părea că e o cameră foarte mare. Pe jos se întindea o mochetă albastru-deschis, iar mobilierul era de stejar. Se vedeau mai multe fotolii şi două sofale imense.

Într-unul din fotolii stătea o femeie de vreo treizeci şi şase, treizeci şi şapte de ani. Avea un păr mătăsos, vopsit într-o culoare roz caldă, fiind frumoasă cum sînt frumoase vedetele de cinema, fără vreo trăsătură pe chip care s-o individualizeze. Purta un costum de baie extrem de decoltat, care lăsa să se vadă o mare suprafaţă de piele bronzată, pe cale de a se ofili niţel şi de a-şi pierde supleţea tinereţii. Era destul de atrăgătoare, dar nu avea un trup care să mă facă să-l privesc de două ori. Poate că acum zece ani aş fi făcut-o, dar nu astăzi.

În picioare purta sandale romane, iar unghiile de la picioare erau lăcuite în argintiu. La urechi îi atîrnau cercei de coral alb, iar gîtul bronzat îi era

strîns de un colier cu mai multe rînduri, tot de coral alb.

N-a fost nevoie să ghicesc cine e. Mi-am dat seama imediat. Nu putea să fie decît Bridgette Creedy, fosta actriță de cinema, soția lui Lee Creedy.

Jacques Thrisby apăru în raza mea vizuală. Era exact așa cum mi-l închipuisem. O namilă foarte arătoasă, violent bronzat, cu păr negru cîrlionțat, cu o mustață subțire și o față agreabilă. Purta o vestă albă, pantaloni scurți roșu-închis și sandale. Ținea în mîna dreaptă un pahar mare cu whisky și sifon, iar între buzele pline și senzuale îi atîrna o țigară.

— Unde-ai fost aseară, Jacques? întrebă Bridgette, privindu-l cu fața ostilă și contractată.

— Draga mea, de cîte ori o să mă mai întrebi? Ți-am spus. Am fost aici și-am urmărit meciurile de box la televizor.

— Te-am așteptat două ore la club.

— Știu. Ai repetat-o de cel puțin cinci ori. Ți-am spus că-mi pare rău. Vrei să-mi pun cenușă în cap? Întîlnirea noastră nu era sigură. Pur și simplu, am uitat.

— Întîlnirea era cît se poate de sigură, Jacques. Ți-am telefonat și-ai spus c-ai să vii.

Bău din pahar, apoi îl puse pe o măsuță.

— Da, ai dreptate. Ai telefonat, într-adevăr, și totuși am uitat. Îmi pare încă o dată rău. Căscă și duse mîna la gură. Trebuie să discutăm iar despre asta?

— Nu te-ai uitat la nici un meci, Jacques. Ți-am telefonat și n-a răspuns nimeni.

— Nu răspund întotdeauna la telefon, Bridgette dragă. E prea la-ndemîna oricărei persoane agasante

care ţine să mă plictisească. Am auzit soneria, dar n-am răspuns.

Nările lui Bridgette se dilatară.

— Atunci, eu sînt o persoană agasantă ?

Thrisby zîmbi.

— Nu trebuie să tragi concluzii pripite. Ştii la fel de bine ca şi mine cît de uşor îi e unei persoane agasante să te cheme la telefon şi să te plictisească cu discuţii interminabile.

— Nu-i un răspuns la întrebarea mea.

O studie, zîmbind tot inexpresiv.

— Acum chiar că mă agasezi, draga mea — rosti el în cele din urmă. Ţi-am spus ce s-a întîmplat aseară. M-am uitat la box. Am auzit telefonul sunînd, dar nu i-am dat nici o atenţie, şi cînd s-au terminat meciurile, m-am culcat. Pur şi simplu am uitat de întîlnirea noastră şi îmi pare foarte, foarte, foarte rău !

Bridgette se sculă deodată de pe fotoliu. Ochii îi ardeau de furie.

— Minţi ! N-ai fost acasă ! Am venit aici şi-am găsit casa în întuneric, iar în garaj nici urmă de maşină. Cum îndrăzneşti să mă minţi ? Ce-ai făcut aseară ?

Zîmbetul lui fix dispăru brusc şi faţa i se încruntă. Nu mai era simpaticul om de lume. Pojghiţa lucioasă de politeţe căzu, dezvelind omul dur şi lipsit de scrupule care se ascundea sub ea.

— Aşadar, ai fost aici ? La ce gesturi ieftine ai să te mai cobori, draga mea ? Mai întîi, ai angajat un detectiv particular ca să mă urmărească, apoi, cînd e asasinat, te ocupi singură de spionarea mea. Hai

s-o scurtăm, vrei ? M-am săturat pînă peste cap, dacă pot să spun aşa, de toate astea.

Bridgette îşi lăsă mîinile cu unghiile acelea lăcuite cu argintiu pe genunchii goi şi îi strînse. Degetele ei lungi şi subţiri păreau nişte gheare.

— Cine-i femeia ?

Thrisby îşi goli paharul şi îşi stinse ţigara.

— Cred că ajunge pentru astăzi — zise el. Am treabă, chiar dacă tu nu ai. Aşa că să încheiem, vrei ?

— Era Margot ? Ura din glasul ei suna urît. Ai reluat legăturile cu ea ?

— Doar pentru că arată mai bine ca tine şi e cu cel puţin zece ani mai tînără, nu înseamnă că reprezintă ceva pentru mine. Între noi fie vorba, cred că femeile din familia Creedy sînt o pacoste pentru toţi. Zîmbi şi mai larg. Dacă mă sileşti să spun adevărul, apoi să ştii că sînteţi amîndouă nişte exaltate sexuale, prea posesive şi complet agasante. Ei, te superi rău de tot dac-am să te rog s-o-ntinzi acum, scumpo ? Am o întîlnire la dejun.

— Margot a fost, nu ? E încă îndrăgostită de tine, nu ? S-a hotărît să te despartă de mine ! zise Bridgette cu o voce tremurătoare.

— Ascultă, să nu-mi faci o scenă — răspunse Thrisby şi ieşi din raza mea vizuală. Am auzit cum era destupată o sticlă. Vrei să pleci acum, Bridgette ?

— Nu plec pînă nu aflu cine era femeia cu care ai fost aseară !

— Foarte bine, dacă ţii să afli, era o blondă micuţă, foarte simpatică, tînără şi proaspătă, găsită pe promenadă, şi care s-a întîmplat să fie singură. Ar

fi trebuit să știi, Bridgette, că nu pot rezista absolut de loc femeilor singuratice. Apăru din nou la vedere, cu un alt pahar de whisky în mînă, pojghița de poleială revenită. Așa că, din bunătate sufletească, a trebuit s-o consolez, și-am fost agreabil surprins de entuziasmul cu care a reacționat.

— Porc nerușinat ! rosti Bridgette cu o voce aspră. Fața i se schimonosise brusc, iar ochii ei scînteietori păreau să fi căzut în fundul orbitelor. Minți ! A fost Margot !

— Bine, dacă tu nu vrei să pleci, atunci plec eu — zise Thrisby și zîmbi. Să nu se spună vreodată că-mi dau afară din casă fostele amante. Fă-te comodă, scumpo. Nu-mi bea prea mult din alcool. Sper să nu te mai găsesc aici cînd am să mă întorc.

— Deci am terminat definitiv, nu ? întrebă ea.

— Draga mea, iată o concluzie inteligentă. Ți-o repet într-una de zece minute, și iată că acum o aud și de la tine. Da, Bridgette, s-a terminat definitiv. Ne-am amuzat grozav amîndoi, dar acum e mai bine să ne vedem fiecare de drumurile noastre.

Bridgette se lăsă pe spate în fotoliu. Expresia de pe chipul ei nu era plăcută la vedere. Părea să fi îmbătrînit în ultimele minute ; faptul că era atît de dezbrăcată constituia acum un motiv de jenă.

— Foarte bine, dacă urmează să ne despărțim definitiv, Jacques, ar trebui să-ți plătești datoriile — zise ea cu o voce rece și plată. N-ai uitat că-mi datorezi niște bani, nu ? Treisprezece mii de dolari, ca să fiu exactă.

Zîmbetul lui se lăți.

— Așa de mult ? Își ridică paharul, privi în el cu sprîncenele înălțate și sorbi puțin whisky. Presupun că ai notat totul, pînă la ultimul cent, într-un carnet legat în piele, nu ?

— Da. Am ținut socoteala. Am nevoie de bani.

— Mie îmi spui ? Bătrînul tău soț nu e prea generos, nu ? Mă tem că va trebui să aștepți. N-am treisprezece mii de dolari. Nici vorbă de așa ceva. M-a costat destul ca să te scot în lume și să te distrez. Am să ți-i dau cînd am să pot, dar să nu uiți trista realitate că vei avea foarte, foarte mult de așteptat.

— Îi vreau imediat — zise ea inexpresiv.

— Regret imens. Ei bine, acum trebuie să plec. Să te conduc la mașina ta ?

— Am zis că vreau banii imediat — spuse ea ridicînd vocea.

— Firește, firește, dacă insiști, atunci va trebui să mă dai în judecată. Zîmbi iar larg. Sînt convins că soțul tău are să-ți dea sfaturi excelente cum să procedezi. Firește, are să divorțeze probabil de tine cînd o să audă că mi-ai dat atîția bani. La urma urmelor, e un om de lume, și o să priceapă că o persoană ca mine n-a primit bani de la tine fără să nu fi oferit ceva în schimb. Dar nu contează, ești probabil la fel de sătulă de el, scumpa mea, cum sînt eu sătul de tine.

Bridgette îl studie îndelung. O anumită expresie din privirea ei pe mine m-ar fi neliniștit, dar lui se părea că nu-i pasă.

— Nu cred că meriți să trăiești — zise ea în cele din urmă. Trebuie să fi fost nebună cînd m-am încurcat cu tine.

— Eu n-aş fi atît de sever în aprecieri — replică el. Erai o femeie nesatisfăcută, iar eu te-am satisfăcut. E un lucru pe care trebuia să te aştepţi că ai să-l achiţi. Ne-am amuzat, dar a venit vremea să ne despărţim. Fii inteligentă, Bridgette. Să nu ne despărţim cu cuvinte urîte. Mai sînt foarte mulţi tipi bine ca mine, la fel de înalţi şi de voinici. N-o să-ţi fie greu să găseşti un altul cu care să mă înlocuieşti. Gîndeşte-te ce amuzant o să fie cînd îţi vei dresa noul amant, aşa cum ai încercat să mă dresezi şi pe mine. Nu te-am urmat eu chiar cum ai dorit tu, nu ? Dar nu contează, ai să găseşti un altul care are s-o facă. În cîteva săptămîni, ai să mă uiţi cu totul.

Bridgette se uită lung la el, apoi se apleacă într-o parte şi scoase la iveală o sacoşă mare de plajă, asemănătoare celei pe care o ducea Margot. O deschise şi începu să moşmondească înăuntru, amintindu-mi de felul cum făcuse şi Margot în sacoşa ei. Thrisby o urmări cu sprîncenele ridicate, zîmbind în continuare. Bridgette înălţă privirea, cu mîna încă în sacoşă, şi spuse :

— Vorbeşti într-adevăr serios, Jacques ? S-a terminat într-adevăr ?

Thrisby îşi plimbă degetele prin păr cu o mişcare enervată.

— Da — spuse el pe un ton deodată aspru. De cîte ori trebuie să-ţi spun ?

— Nu ne mai întîlnim niciodată ? zise ea cu ochii arzînd, aţintiţi asupra lui.

— Foarte bine, dacă ţii să fiu brutal, o să fiu — zise el şi se apleacă înainte cu o uitătură feroce. Ca-

ră-te dracului de-aici ! Mi-e silă să te văd ! Hai, întinde-o, sau te-arunc afară !

Bridgette îi zîmbi : o strîmbătură rigidă și înfricoșătoare. Apoi spuse :

— Am să te ucid, Jacques. Dacă n-ai să fii al meu, n-ai să fii nici al alteia.

Scoase din sacoșă un revolver calibrul 38 și îl îndreptă spre el.

CAPITOLUL UNSPREZECE

I

Pe terasă se făcu deodată o mare liniște și soarele începu să ardă. Undeva în depărtare am auzit talazurile spărgîndu-se de țărm : un zgomot stins, care părea puternic în tăcerea din jur.

În salonul larg se așternuse de asemenea tăcerea. L-am privit pe Thrisby, rămas neclintit, cu ochii ațintiți speriați la pistol și cu zîmbetul dispărîndu-i de pe figură.

Bridgette se sculă încet în picioare. Cu arma în mînă, părea și mai caraghioasă în costumul acela sumar de baie. Sub bronz, tenul luase culoarea marmurei, iar pielea parcă se boțise. Degetele cu unghiile lăcuite argintiu se strîngeau în jurul trăgaciului.

— Da, Jacques — spuse ea încet — am să te omor. Am suferit destul de pe urma ta. A venit vre-

mea să-ţi iei şi tu partea din chinurile pe care mi le-ai pricinuit.

— Nu fi dementă — răspunse Thrisby, rostind fiecare cuvînt încet şi cu răsuflarea tăiată. Lasă jos arma. N-o să-ţi folosească la nimic. O să fii arestată de poliţie. Toată lumea ştie că sînt amantul tău. Ai să fii prima persoană la care au să se gîndească.

— Crezi că-mi pasă? Crezi c-am intenţia să continui să trăiesc după ce te-am omorît, Jacques? O, nu! După ce te împuşc, mă împuşc şi eu. Aşa m-am hotărît. Nu mi-e frică să mor, cum ţi-e ţie.

Thrisby îşi umezi buzele.

— Lasă arma jos, Bridgette, şi hai să discutăm. Poate c-am fost cam pripit. Am putea să ne reluăm legăturile. Am glumit cînd ţi-am spus...

— Scîrbă infectă şi laşă! replică ea dispreţuitoare. Eram sigură c-ai să vorbeşti aşa de îndată ce vei fi prins la înghesuială. E prea tîrziu însă acum. Mi-e tot aşa de milă de tine cum ţi-a fost şi ţie de mine.

Thrisby începu să se tragă înapoi foarte încet, cu ochii holbaţi şi cu faţa năpădită de transpiraţie. La fel de încet, păşind mărunt după el prin imensul salon, înainta şi ea.

Am trecut uşurel prin glasvand. Thrisby, cu faţa la ea, mă văzu imediat. Bridgette se afla cu spatele la mine. Thrisby îşi ridică mîinile şi se răsuci pe jumătate. Îmi dădeam seama că era îngrozit la gîndul ca nu cumva s-o sperii şi s-o fac să-l împuşte. Am sărit înainte şi am lovit-o peste încheietură, silind-o să îndrepte arma spre duşumea. Re-

volverul se descărcă cu o bubuitură care făcu să zăngăne geamurile, iar glonțul găuri mocheta.

I-am smuls arma din mînă în clipa cînd se răsuci, cu ochii-i verzi larg deschişi. Mă fixă îndelung, cu fața ei trasă, bătrînă şi speriată. Apoi se dădu într-o parte, trecu pe lîngă mine, îşi înşfăcă sacoşa de plajă şi fugi pe terasă.

Thrisby se lăsă greoi pe sofa. Îşi ascunse fața în mîini.

Am pus revolverul pe măsuța de servit băuturi, mi-am scos batista şi mi-am şters fața şi mîinile. Zgomotul unui motor care porneşte izbucni violent în tăcerea sufrageriei.

O vreme n-am spus nimic. Am rămas cu ochii la Thrisby.

— Nu cred că avea de gînd să te ucidă — am rostit blînd. Nu intenționa probabil decît să-ți tragă un glonț în picior.

Cu un imens efort, reuşi să-şi revină şi se sculă abrupt, cu buzele tremurînd şi cu ochii încă plini de bezna fricii.

— Nevrozatele astea blestemate — zise el. De unde dracu a făcut rost de arma aia ?

— Deseori e singura cale prin care o femeie reuşeşte să se răzbune. Zilnic, în întreaga lume, bărbați sînt împuşcați de femei care nu găsesc alt mijloc de rezolvare a unor situații. Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta înainte de-a o abandona.

Mă privi lung.

— Cine eşti şi de unde ai apărut ? întrebă el.

Mi-am scos una din cărțile de vizită şi i-am întins-o. Aruncă o privire, fără s-o ia. Sînt convins că nu voia să văd cît de rău îi tremurau mîinile.

— La dracu ! exclamă el după ce citi cartea de vizită. Agenția *Star*... Asta-i agenția la care lucra tipul ăla...

Se opri deodată și se depărtă cu o expresie uimită și alarmată.

— Exact. Sheppey era asociatul meu.

— Te-a angajat ea ca să mă urmărești ? întrebă el fără să se uite la mine.

— Nu. Am trecut cu totul întîmplător. Voiam să-ți vorbesc.

Scoase o batistă, își șterse fața, apoi își duse paharul la bar.

— Bei ceva ?

— Da, mulțumesc.

Dădu pe gît băutura rămasă, apoi umplu două pahare cu un whisky foarte tare, le duse la o măsuță, le puse jos și se prăbuși într-un fotoliu. Scoase o țigară dintr-o cutie de abanos, o aprinse și trase adînc fumul în piept.

— M-a zgîlțîit o clipă. Ai văzut ce expresie avea ? Voia să mă omoare — zise el. Ridică paharul și luă o lungă înghițitură. Dacă n-ai fi intrat la momentul oportun, atunci...

Lăsă fraza neterminată și rînji.

— Nu știu. Probabil că nu dorea decît să te sperie — i-am spus, dar eram sigur că intenționase să-l ucidă. Trebuie să duci o viață foarte agitată.

Zîmbi strîmb.

— Mi-a servit o lecție. Renunț de acum înainte la femei mature și nevrozate. Pe viitor am să mă țin numai de tinere. Astea nu se despart atît de greu.

Se aplecă și se uită lung la revolverul calibru 38 așezat pe măsuța unde-l pusesem. De unde crezi c-a făcut rost de el ?

— Oricine poate face azi rost de o armă. Am apucat revolverul și l-am vîrît în buzunarul pantalonilor. E adevărat că l-a angajat pe Sheppey ca să te urmărească ?

Figura îi deveni brusc inexpresivă.

— Știu eu ? O cred capabilă să angajeze și o armată de detectivi ca să mă urmărească. Mă considera proprietatea ei specială.

— Una foarte costisitoare, dacă-i datorezi treisprezece mii de dolari.

Dădu din umerii lui largi.

— E nebună. N-am împrumutat niciodată o astfel de sumă de la ea. Nu zic că ultimele șase luni, cît am ieșit împreună, n-au costat-o ceva, dar am cheltuit banii cu ea, și nu e exact același lucru ca atunci cînd i-aș fi dator, nu ?

— Ai zis că a angajat un detectiv particular ca să te urmărească. Pe Sheppey, nu ?

— Am spus eu așa ceva ? Crede-mă că nu știu cine era.

— Dacă ești neliniștit la gîndul c-ai să ai de-a face cu poliția, calmează-te. Anchetez pe cont propriu. Îmi spui ce vreau să aflu și n-am să divulg nimic poliției.

Reflectă îndelung, apoi întrebă :

— De fapt ce vrei să știi ?

— Doamna Creedy l-a angajat pe Sheppey ca să te supravegheze ?

— N-am să mă trezesc c-un polițai pe cap ? întrebă el, ezitînd.

— Nu.

— Foarte bine atunci. Da, l-a angajat.

— De ce ?

— Fiindcă își închipuia că m-am încurcat cu fiica ei vitregă.

— Și nu-i adevărat ?

— Dumnezeule ! Nu. M-am săturat de ea cu luni în urmă.

Am băut puțin whisky și mi-am aprins o țigară.

— Atunci cine e fata cu care te-ai încurcat ? l-am întrebat cu ochii țintă la el.

Zîmbi. Își recăpătase tupeul și se mai și îmbătase puțin.

— Nu vreau s-o trădez. O fată oarecare.

— Și Sheppey a descoperit-o ?

Thrisby dădu din cap.

— Mda. Și i-a spus lui Bridgette. Ea s-a dus atunci și-a încercat să bage o spaimă de moarte în fată.

— Și-a reușit ?

— Trebuie să fi reușit. N-am mai văzut-o.

— Ce s-a întîmplat apoi ?

— Am lăsat-o pe Bridgette să-mi atîrne din nou un cîrlig în nas și să mă ducă de lesă. Apoi, acum cîteva seri, am decis că m-am săturat de ea ; restul îl cunoști.

Aveam impresia că nu-mi spunea decît jumătate din adevăr, sigur nu totul.

— O chestiune importantă, Thrisby : fata pe care o supraveghea Sheppey era Thelma Cousins ?

Am observat că ochii îi tresăr, ca și cum cuvintele mele i-ar fi provocat o surpriză.

— Ascultă, amice. Nu vreau să fiu amestecat în nici o anchetă a poliției. Ți-am spus că era o fată oarecare.

— Va trebui să-mi spui mai mult. Ai și spus prea multe. Era Thelma Cousins ?

— Bine, ea era — răspunse el, nerăbdător. Ești mulțumit ?

L-am privit lung, cuprins de un fel de agitație. Găsisem un fir conducător, în cele din urmă.

— Din ce mi s-a spus, Thelma nu se încurca cu bărbați.

Zîmbi.

— Astea sînt prada cea mai ușoară. Cînd cad, cad de-a binelea. După cîteva zile, îmi mînca din palmă. Aranjasem totul pentru o seară în stil mare cînd a apărut amicul tău Sheppey.

— Unde ai întîlnit-o ?

— La magazinul ăla de vaze. Bridgette m-a dus acolo, și-am remarcat-o imediat pe micuță. Am văzut că mă plăcea, și cînd o fată mă place, nu vreau s-o dezamăgesc.

Începea să mă dezguste, și numai cu un efort am reușit să nu mă trădez.

— Cum ai descoperit că Sheppey vă supraveghea ?

— Mi-a spus Thelma. Mi-a telefonat și mi-a spus că detectivul s-a dus la ea acasă și a prevenit-o să mă evite. Am bănuit că Bridgette mi-l vîrîse pe gît, așa că i-am spus Thelmei că mai bine să renunțăm. Știam că Bridgette avea să facă scandal, dacă nu renunțam la fată.

— Parc-ai zis că s-a dus Bridgette s-o vadă ?

Își aprinse o țigară.

— S-a dus la ea după ce-a fost acolo Sheppey. Cel puțin așa mi-a spus.

Pînă acum relatarea mi se păruse verosimilă, dar începu deodată să nu-mi mai placă. Era ceva în neregulă în povestirea lui. Nu-mi dădeam prea bine seama de punctul nevralgic, dar aveam senzația tot mai acută că nu mi se spune tot adevărul.

— Cine i-a ucis, Thrisby ? l-am întrebat uitîndu-mă fix la el.

— N-am de unde să știu — spuse el cu ochii la mine. M-am mirat și eu cum de s-a dus în cabina aceea de pe plajă împreună cu Sheppey. Nu pot să cred decît că s-a încurcat cu el după ce-am abandonat-o.

Mi-am spus că era totuși cu putință. Sheppey știa cum să captiveze femeile. Dacă fata asta își închipuise c-o să aibă prima ei legătură cu Thrisby, ca să fie apoi abandonată, se putea foarte bine să fi căzut în brațele lui Sheppey.

— N-ai idee cine a omorît-o ?

Ezită, apoi zise :

— M-am gîndit și eu. Mi se pare posibil ca asasinul să nu fi fost pe urmele lui Sheppey, ci pe-ale fetei. Sheppey o fi încercat s-o apere, și-a fost ucis în locul ei. Așa s-ar explica de ce fata și-a lăsat hainele acolo. A fost probabil atît de speriată, încît a fugit ca din pușcă.

— De ce n-a anunțat poliția ?

— Ce întrebare ! Era o fată bigotă. Așa scriu ziarele. Cum avea să explice ce făcea cu un bărbat în-

tr-o cabină destinată oamenilor însurați ? Cred c-a fugit la dune și s-a ascuns acolo. Asasinul, după ce l-a omorît pe Sheppey, s-a dus probabil după ea, a prins-o și a luat-o undeva. Mai încolo a ucis-o și i-a adus cadavrul înapoi. Așa îmi închipui eu, dar s-ar putea să mă înșel.

— Și crezi că Bridgette i-a ucis pe Sheppey și pe fată ?

Se încordă și se încruntă.

— N-am spus asta. N-o văd pe Bridgette înfigînd în Sheppey o daltă de spart gheața.

M-am gîndit și am ajuns și eu la aceeași concluzie.

— Dar ar fi putut să angajeze pe cineva s-o facă. Pe unul din gangsterii soțului. Pe Hertz, de pildă.

Thrisby se strîmbă.

— Gangsterul ăla ! Da, l-ar fi putut angaja. Nu m-ar mira dacă l-ar pune și pe urmele mele. Asta ar putea fi felul ei de a se răzbuna. Începu să pară alarmat. Poate c-ar fi bine să plec din oraș. S-ar putea să nu mai fiu în siguranță dacă rămîn aici.

Atunci mi-a venit brusc o idee. Am scos din buzunar o țigară, am vîrît-o între buze, apoi am luat din buzunarul pantalonilor plicul cu chibrituri de la Musketeer Club. L-am ținut între degete ca să-l vadă și-am spus :

— Ce știi despre Hertz ?

Am aplecat unul din chibrituri, l-am rupt din plic și l-am apropiat cu capul de acea parte a plicului pe care îl freci. Nu mi-am dezlipit ochii de la Thrisby. A reacționat imediat. Făcu o mișcare parcă să mă împiedice să-l aprind, dar se stăpîni îndată. Se

contractase brusc la chip şi îşi pironise privirea asupra plicului.

Am frecat chibritul, şi după ce-am aprins ţigara am stins flacăra şi-am lăsat chibritul în scrumieră, avînd grijă să rămînă cu cifrele în sus. Ochii îi coborîră la rîndul de cifre şi îşi trase respiraţia violent.

— Ce s-a întîmplat ? am spus, strecurînd plicul de chibrituri în buzunarul de la spate.

Se stăpîni.

— Nimic. N-am ştiut că eşti membru al Clubului Musketeer.

— Nici nu sînt. Vorbeşti de plicul cu chibrituri ? L-am luat la întîmplare.

— Văd. Îşi scoase batista şi îşi şterse faţa. Ei bine, trebuie să plec. Am o întîlnire la masă.

Se ridică.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce ştii despre Hertz ?

— Doar că-l foloseşte Creedy pentru afacerile neplăcute. Asta e tot ce ştiu despre el. Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat. Trebuie într-adevăr să plec. Nu te superi dacă nu te conduc ? Sînt foarte grăbit.

— E-n regulă. M-am sculat. Am să te mai văd.

L-am salutat cu o mişcare a capului şi-am ieşit prin glasvand pe terasă. Pisica siameză înălţă capul şi se uită fix la mine. M-am oprit ca s-o mîngîi pe burtă. Laba cu ghearele scoase se repezi la mîna mea, dar am reuşit să mi-o retrag la timp.

— Fii calmă — i-am spus pisicii. Nu-i nevoie să fii şi tu nevrozată.

Am traversat peluza, simţind că Thrisby mă urmăreşte din dosul perdelelor.

Am condus încet înapoi la St. Raphael City, reflectînd tot timpul. Se părea acum că exista o oarecare posibilitate să mă trezesc cu două anchete separate pe cap : asasinarea lui Sheppey şi misterul plicului cu chibrituri. Era posibil ca una să n-aibă nici o legătură cu cealaltă.

Teoria lui Thrisby că Sheppey ar fi putut fi ucis din greşeală mi se părea verosimilă. După ce văzusem expresia necontrolată, criminală de pe chipul lui Bridgette Creedy, nu puteam să exclud posibilitatea că ea angajase pe cineva ca să omoare fata care i-l luase pe Thrisby. S-ar fi putut ca Sheppey să fi încercat s-o apere şi să fi fost ucis în locul ei. Am hotărît că venise vremea să am o discuţie cu Bridgette Creedy, dar mai înainte trebuia să mă hotărăsc ce poziţie aveam să adopt în faţa ei.

Se făcuse unu şi jumătate şi mi-era foame. Am tras la un mic restaurant cu produse pescăreşti, m-am dat jos din maşină şi-am intrat înăuntru.

Am comandat o masă copioasă şi am mîncat pe îndelete. Mîncarea se dovedi bună, chiar dacă nota de plată, cînd sosi, mă făcu să controlez de trei ori dacă chelnerul nu adăugase cumva din greşeală şi data zilei. Se făcuse două şi jumătate cînd am apucat să plec de la restaurant. Am oprit maşina la un *drug-store*, m-am închis într-o cabină telefonică şi-am chemat reşedinţa familiei Creedy.

A răspuns majordomul. Nu-i trecuse amigdalita, dar nici nu se agravase. Am cerut să mi-o dea pe doamna Creedy.

— Vă dau legătura cu secretara dumneaei — spuse acesta şi, după cîteva clinchete şi pocnete înfundate, o voce rece, aparţinînd unei persoane capabile, mă anunţă că vorbesc cu secretara doamnei Creedy.

— Vreau să-mi fixaţi o întîlnire ca să discut ceva cu doamna Creedy — am zis. Am cunoscut-o azi-dimineaţă. Am ceva care îi aparţine. Vreţi s-o întrebaţi cînd mă poate primi ?

— Cum vă numiţi, vă rog ?

— Numele nu contează. Spuneţi-i doar ce v-am comunicat.

— Vreţi să aşteptaţi, vă rog ?

Urmă o aşteptare cam lungă. Privind prin geamul de sticlă al cabinei telefonice, am admirat o blondă, îmbrăcată într-un costum de baie foarte decoltat, care a intrat în *drugstore*, s-a suit pe un scaun înalt de la bar şi a comandat un cîrnat cu ceapă. Eram fericit că nu sînt eu tipul care avea s-o scoată astă-seară în oraş.

— Doamna Creedy vă poate primi la ora trei după-amiază, dacă vă convine — spuse vocea rece şi capabilă.

Am zîmbit în receptor.

— Am să fiu acolo — am spus şi-am închis.

Am ieşit din *drugstore*, m-am urcat în Buick, am luat-o agale pe promenada plină de lume, tixită de maşini Cadillac şi Clipper, pînă cînd am zărit reşedinţa familiei Creedy. Am parcat între două automobile, mi-am aprins o ţigară şi am lăsat ca soarele

ce intra prin fereastra deschisă a maşinii să-mi adauge încă un strat de bronz la cele vechi.

La trei fără cinci am dat drumul la motor şi-am pornit pe drumul particular ce ducea la reşedinţa lui Creedy.

Cei doi paznici se apropiară imediat de maşină cînd am tras la barieră.

— Doamna Creedy — am spus unuia dintre ei.

Mă măsură din cap pînă-n picioare. Vedeam că mînecile suflecate ale cămăşii şi pantalonii mei de vară îl deranjau, dar se decise să se abţină de la vreun comentariu. Se duse spre barieră şi o ridică. Nu trebuia să consulte nici o listă, nici să dea vreun telefon în casă, absolut nimic. Doamna Creedy nu avea importanţă, dar dacă pomeneam de soţul ei, să fi văzut atunci cu ce neplăceri mă trezeam.

Am condus pe aleea binecunoscută acum, trecînd de grupurile de ronduri cu trandafiri şi de grădinarii chinezi, care tocmai isprăviseră un al treilea rond de begonii şi stăteau pe vine privindu-le fix, ca şi cum le-ar fi implorat să fie aşa de drăguţe să facă continuu flori mari.

Am parcat lîngă un imens Rolls Royce negru, m-am dat jos din maşină, am suit treptele şi am traversat terasa spre uşa de la intrare.

Majordomul deschise la două minute după ce-am sunat. Mă privi lung şi fix şi spuse :

— Domnul Brandon ? dar nu ca un vechi prieten care-l salută pe altul.

— Da. Am o întîlnire cu doamna Creedy.

Mă conduse printr-un coridor, printr-o uşă, suirăm cîteva trepte, apoi pe un alt coridor, după care deschise o uşă şi se dădu în lături.

— Ar trebui să-ţi cumperi o motoretă Vespa — i-am spus în clipa cînd am trecut pe lîngă el. Te-ar scuti să mai umbli atîta.

Plecă discret, de parcă era pe rotile, fără să se uite înapoi şi cu o expresie neschimbată. Remarcile neserioase erau pentru el ca o picătură de ploaie într-un deşert.

Am păşit într-o cameră mică, mobilată ca un birou şi cu fişiere. La birou stătea fata pe care o văzusem la ancheta postmortem. Purta aceeaşi rochie de linou cenuşiu, pusă în valoare de manşetele şi gulerul său alb, şi, fireşte, avea ochelarii aceia fără rame.

— Domnul Brandon ?

— De unde ştii ?

— V-am recunoscut.

— A, da. Am fost amîndoi la ancheta postmortem.

Roşi uşor şi păru drăguţă şi puţin încurcată.

— Vreţi să staţi jos ? Doamna Creedy n-o să întîrzie mult.

M-am aşezat pe un scaun tare şi am încercat să arăt mai puţin ca un turist decît aveam aerul. Ajunsesem la concluzia c-ar fi trebuit să mă fi întors la bungalow şi să fi pus pe mine cel mai elegant costum pe care-l aveam ; o cămaşă şi pantaloni de vară nu prea erau hainele potrivite pentru o astfel de locuinţă.

Fata bătea de zor la o maşină de scris. Din cînd în cînd se uita la mine pe deasupra ochelarilor, să se asigure că vede într-adevăr un bărbat în cămaşă cu mînecile suflecate şi pantaloni de vară, sau cumva visează.

La trei şi un sfert am hotărît să nu mă mai las dus. M-am sculat.

— Mulţumesc pentru scaun — i-am spus cu un zîmbet larg şi amabil. A fost plăcut să respir acelaşi aer cu dumneata. A fost plăcut şi să urmăresc cît de repede baţi la maşină. Spune-i acum doamnei C. că, atunci cînd o să vrea să mă vadă ca să discutăm, o să mă găsească în bungalow-ul de la Arrow Point.

Am pornit spre uşă. Mi-am închipuit că asta are s-o scoată din amorţire, şi nu m-am înşelat.

— Domnule Brandon...

M-am oprit şi m-am uitat la ea cu un aer curios şi politicos.

— Da ?

— Cred că doamna Creedy are să vă poată primi acum. Daţi-mi voie să merg s-o întreb.

Părea încurcată şi necăjită. În ciuda ochelarilor ei fără rame, era o fiinţă drăguţă şi n-am voit s-o supăr.

— Sigur. Du-te — am spus şi m-am uitat la ceas. Am să mai aştept două minute, aşa că grăbeşte-te.

Traversă camera, deschise uşa, intră într-altă odaie şi închise uşa în urma ei.

Fusese plecată de cincizeci şi cinci de secunde, după ceasul meu, cînd reapăru şi ţinu uşa deschisă.

— Doamna Creedy vă pofteşte.

Cînd am trecut pe lîngă ea ca să intru în cameră, i-am făcut rapid cu ochiul. Poate că mi-am închipuit, dar am avut impresia că mi-a răspuns.

Bridgette Creedy stătea lîngă o fereastră largă, care dădea în grădina de trandafiri. Purta o bluză verde-deschis şi pantaloni galbeni. Pantalonii o prindeau, şi ea ştia acest lucru.

Se întoarse încet, aşa cum le învaţă la Hollywood, şi-mi aruncă o privire prudentă şi rece. Era scena

234 dintr-un film sentimental regizat de Cecil B. de Mille, inclusiv camera împodobită, rondurile de trandafiri văzute prin fereastră și actrița ușor fanată care, pe vremuri, cîștigase un număr de Oscar-uri și era încă socotită destul de bună, dar pe cale de-a decădea.

— Vrei să mă vezi ? întrebă ea cu sprîncenele ridicate, în timp ce-mi observa mînecile suflecate și pantalonii de vară. Nu-i vreo greșeală ?

M-am apropiat de un fotoliu și m-am așezat. Mă cam plictiseau femeile nevrozate. Mai avusesem de-a face cu unele și înainte. Seamănă între ele. Într-un fel sînt demne de milă, într-alt fel mă calcă pe nervi. În după-amiaza asta nu aveam nici o simpatie pentru ele, și asta o privea și pe doamna Creedy.

— Nu ți-am spus să stai jos — zise ea ridicîndu-se și aruncîndu-mi una din privirile tipic hollywoodiene, menite să mă înghețe.

— Știu că n-ați spus, dar sînt obosit. Am trecut prin prea multe emoții într-o singură zi, și emoțiile mă obosesc întotdeauna. V-am adus înapoi arma.

Am dat la iveală revolverul calibrul 38, i-am scos încărcătorul, am lăsat să-mi cadă gloanțele în palmă, am pus încărcătorul la loc și i-am oferit arma. Ezită o clipă, apoi o luă.

— Presupun că acum vrei bani — zise ea disprețuitor.

— Nu prea aveți altceva de oferit, nu ? i-am răspuns și i-am zîmbit.

Asta o înfurie de-a binelea, așa cum și voisem. Eram încîntat că scosesem gloanțele din încărcător, fiindcă eram sigur că altminteri m-ar fi împușcat.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel ? zise ea aproape scuipîndu-mă. Dacă-ţi închipui că mă poţi șantaja...

— Fireşte că vă pot şantaja, încetaţi să mai jucaţi teatru şi nu mai faceţi pe cîştigătoarea unui Oscar din 1948. Staţi jos şi ascultaţi-mă.

Se uită la mine de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Soţul meu... — începu ea, dar am întrerupt-o cu un gest.

— Nu mă ameninţaţi cu soţul dumneavoastră. O fi el marele mahăr în oraşul ăsta, dar tot n-ar reuși să împiedice să se tipărească istoria asta în *Courier*.

Lăsă arma pe o masă, apoi se deplasă spre un fotoliu aflat cît mai departe de mine şi luă loc.

— Aş vrea să ştiu exact ce vrei să spui prin aceste cuvinte ! zise ea cu o voce de oţel.

— Știţi prea bine ce vreau să spun. Dacă n-aş fi picat ca din întîmplare azi-dimineaţă, Thrisby ar fi fost mort acum. O tentativă de crimă făcută de soţia lui Creedy ar constitui o ştire senzaţională pe prima pagină a tuturor ziarelor din regiune.

— N-ar îndrăzni să publice aşa ceva ! izbucni ea furioasă.

— Să nu fiți prea sigură.

Își stăpîni furia și mă studie îndelung.

— Foarte bine. Cît vrei ?

— Nu sînt unul din amanţii dumneavoastră, doamnă Creedy, care să umble după bani. Am nevoie de nişte informaţii.

Ochii i se îngustară.

— Ce informații ?
— Am aflat că l-ați angajat pe asociatul meu ca să-l supravegheze pe Thrisby.
Se încordă și își puse pe genunchi degetele cu unghiile acelea ca niște gheare, lăcuite argintiu.
— Dacă Jacques ți-a spus așa ceva, te-a mințit. N-am angajat pe nimeni.
— El spune că da.
— Minte și a mințit întotdeauna — răspunse ea feroce. N-am angajat pe nimeni ca să-l supravegheze.
— Atunci l-ați angajat pe Sheppey ca să supravegheze pe altcineva ?
— Nu !
— Știați că Thrisby se încurcase cu o fată numită Thelma Cousins ?
Gura i se strînse și am văzut că ochii i se zbat.
— Nu.
— Ați vizitat-o pe Thelma Cousins și ați prevenit-o să-l lase în pace pe Thrisby ?
— Nu. N-am auzit niciodată de femeia asta.
— Nu mă puteți convinge să vă cred. A fost găsită ieri asasinată. S-a scris în toate ziarele și i s-a publicat și fotografia.
— Ți-am spus că n-am văzut-o și nici n-am auzit vreodată de ea — zise ea și aproape că i-am auzit bătăile inimii în timp ce mă privea feroce.
Am urmărit-o un răstimp, iar ea îmi întoarse privirea, cu ochii injectați de furie. Îmi dădeam seama că mă izbisem de un zid de rezistență prin care n-aveam cum să pătrund. Avea un tupeu formidabil și trebuie să fi înțeles că nu dețineam altă dovadă în afara afirmațiilor lui Thrisby.

— Aveţi vreo obiecţiune dacă îi spun locotenentului Rankin ce mi-a declarat Thrisby ? Cum nu l-aţi angajat pe Sheppey, nu ştiţi nimic despre fată, n-aveţi de ce să vă temeţi dacă îi spun, nu ?

Clipi, şi o secundă am crezut că are să-şi piardă tupeul, dar se răsti :

— Poţi să-i spui ce vrei, dar te previn că, dacă-mi creezi neplăceri, am să te dau în judecată de-ai să plăteşti toată viaţa, şi să nu-ţi închipui că nu pot s-o fac ! Nu mai vreau să aud alte aiureli, aşa că te rog pleacă !

Mi-am jucat ultimul atu. Am scos plicul de chibrituri.

— E al dumneavoastră, doamnă Creedy ?

O urmăream cu atenţie, dar nu avu nici un semn de surpriză sau de încordare, ca Thrisby.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Cred că vă aparţine. Îl voiţi îndărăt ?

Se uită la mine de parcă aş fi fost nebun.

— Cred că mai bine ai pleca.

Se sculă şi se duse să apese pe sonerie. Secretara apăru şi, în timp ce-mi deschidea uşa ca să ies, ochelarii ei fără ramă sclipiră.

— Ne vom întîlni probabil din nou, doamnă Creedy — am spus.

Îmi întoarse spatele.

Am intrat în cealaltă cameră ; secretara închise uşa şi rămase cu privirea la mine.

— Pare-se că n-am făcut mare scofală — am rostit.

Traversă încăperea şi deschise o altă uşă.

— Dacă vreţi să mergeţi pe coridor, Hilton o să vă arate ieşirea.

— Îţi mulţumesc — am spus şi m-am oprit s-o privesc. De ce porţi ochelarii ăştia? am întrebat-o.

Roşi şi se trase cu un pas îndărăt.

— Păi, nu... eu...

— I-aş arunca să fiu în locul dumitale. Ridică o barieră de sîrmă ghimpată în jurul dumitale, şi e păcat.

Am lăsat-o în urmă cu privirea mirată, am apucat-o pe coridor, am deschis uşa de la celălalt capăt şi l-am găsit pe Hilton, majordomul, aşezat pe un scaun tare, aşteptîndu-mă. Se sculă ca o barză bătrînă din cuib.

— Domnul Creedy doreşte să vă vadă, domnule Brandon — zise el.

— Pe mine? am întrebat surprins. Eşti sigur?

— Da, domnule Brandon.

— Ţi-a spus ce vrea?

— Nu, domnule Brandon. Mi-a cerut să vă rog să treceţi pe la dînsul cînd veţi fi terminat discuţia cu doamna Creedy.

— Intru direct sau aştept cinci ore?

— Am înţeles că domnul Creedy vă aşteaptă.

— Asta-i altceva. Foarte bine, să intrăm.

O luă înainte pe coridor, trecu prin patio, printr-un glasvand deschis, printr-un alt coridor, prin camera de aşteptare, prin alt coridor, prin micul hol, printr-o uşă îmbrăcată în pluş verde, pînă la o altă uşă masivă, din mahon solid, lustruit, cu mine ţinîndu-mă scai. Se opri înaintea uşii, bătu, întoarse clanţa şi deschise uşa.

— Domnul Brandon, domnule — zise el şi se dădu în lături.

Am început călătoria de douăzeci de metri spre biroul lui Creedy, care stătea aşezat în spatele lui, lustruindu-şi ochelarii. Avea un chip inexpresiv ca un zid de piatră, şi în afară de degetele care i se mişcau, trupul era la fel de lipsit de viaţă ca şi Marele Sfinx, şi aproape la fel de impresionant.

Am ajuns la biroul lui şi i-am zîmbit nepăsător, ca să-i arăt că nu mă mai impresionează cu teatrul lui. Apoi, fără să mi se spună, m-am cuibărit în fotoliul din apropierea lui şi-am aşteptat.

Termină satisfăcut cu lustruitul ochelarilor, îi cercetă şi îi puse pe nas. Mă privi lung prin ei, apoi şi-i ridică pe frunte.

— Ce faci în casa mea, domnule Brandon ? întrebă el blînd.

— O vizită de politeţe — i-am răspuns.

— Pe cine-ai vizitat ?

— N-aş vrea să fiu obraznic, domnule Creedy, dar nu cred, într-adevăr, că vă priveşte.

Îşi strînse buzele. Bănuiesc că nimeni nu i se mai adresase astfel pînă atunci.

— Ai vizitat-o pe soţia mea ?

— Ar trebui s-o întrebaţi pe dînsa, dacă sînteţi atît de curios. Asta-i singurul motiv pentru care doreaţi să mă vedeţi ? Dacă-i aşa, aş vrea să plec imediat. Trebuie să-mi cîştig existenţa şi timpul presează.

Mă studie cîteva secunde, apoi luă un cuţit de tăiat hîrtii, bine ascuţit, şi-l cercetă, cu sprîncenele ridicate, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Am întreprins unele cercetări în privinţa agenţiei dumitale — zise el fără să mă privească. Am

aflat că sînteți solvenți, că faceți afaceri destul de rentabile și că bunurile agenției se ridică la trei mii de dolari.

— Valorează mult mai mult — am răspuns zîmbindu-i. Atîta valorează pe hîrtie. Personalitatea și bunăvoința constituie baza unei întreprinderi ca a mea. Am bunăvoință și îmi cultiv personalitatea. Trei mii de dolari nu e o apreciere prea justă.

— Mă interesează să cumpăr o întreprindere rentabilă — zise Creedy, privindu-mă brusc. Ochii lui trecură prin mine ca două gloanțe printr-o bucată de șifon. Sînt gata să preiau agenția dumitale. Să spunem zece mii de dolari, inclusiv bunăvoința și toată personalitatea.

— Și ce se întîmplă cu mine, dacă vă vînd agenția ? l-am întrebat.

— Continui să lucrezi, sub supravegherea mea, firește.

— Nu sînt ușor de supravegheat, domnule Creedy. Nu la o ofertă de zece mii de dolari.

— S-ar putea să fiu dispus să ridic prețul de achiziționare la cincisprezece mii de dolari — spuse el și începu să facă găuri în sugativa albă cu cuțitul de tăiat hîrtie.

— Bănuiesc că nu voi mai fi încurajat să continui ancheta asupra asasinării asociatului meu, nu-i așa ?

Își strînse buzele și își văzu mai departe de găuritul sugativei.

— E treaba poliției, domnule Brandon. Nu ești plătit ca să anchetezi moartea asociatului dumitale. Cred c-ar fi logic, dacă aș cumpăra agenția, să aștept

ca talentele dumitale să se îndrepte spre o acțiune profitabilă.

— Mda. Mi-am frecat ceafa. Regret. Mulțumesc pentru ofertă. O apreciez, dar am să rezolv acest caz, fie că e sau nu rentabil.

Lăsă cuțitul de tăiat hîrtie, își uni vîrfurile degetelor și își sprijini bărbia de ele. Mă privi fix, cum privești un păianjen care ți-a căzut în cada de baie.

— Intenționez să cumpăr agenția dumitale, domnule Brandon. Poate că fixezi dumneata prețul.

— Conform teoriei că fiecare om are un preț, cu condiția ca prețul să fie destul de mare ?

— E un fapt recunoscut. Fiecare om are un preț. Să nu ne pierdem vremea. Am multe de făcut astăzi. Care-i prețul dumitale ?

— Pentru agenție, sau pentru ca să renunț la anchetă ?

— Pentru agenție.

— E același lucru, nu ?

— Care-i prețul dumitale ?

— Nu vînd — i-am răspuns și m-am ridicat. Am să continui ancheta și nimeni n-are să mă oprească.

Se lăsă pe spătarul fotoliului și începu să răpăie discret pe birou cu vîrful degetelor.

— Nu te grăbi în chestia asta — spuse el. Am făcut unele cercetări în privința asociatului dumitale. Mi s-a spus că era o persoană total incapabilă. Mi s-a spus că, dacă n-ai fi lucrat dumneata cu el, agenția n-ar fi rezistat mult timp. Mi s-a spus că era un crai, dacă pot folosi acest cuvînt. Nu era nici măcar un detectiv priceput. Desigur că n-ai să ratezi o ocazie atît de excepțională, din cauza unui astfel de om. Am

nevoie de agenția dumitale, domnule Brandon. Îți ofer cincizeci de mii de dolari.

L-am privit fără să-mi vină să cred că auzisem bine.

— Nu — i-am spus. Nu vînd.

— O sută de mii — spuse el cu fața încordată.

— Nu — i-am spus și am simțit că mi se umezesc mîinile.

— O sută cincizeci de mii de dolari !

— Încetați ! i-am strigat. Mi-am pus mîinile pe biroul lui, m-am aplecat înainte și mi-am pironit privirea în ochii lui inexpresivi. Oferiți prea puțin, domnule Creedy. O sută cincizeci de mii de dolari nu-i destul de mult ca să evitați să vă apară numele în cel mai mare scandal de pe coasta Pacificului. Un milion ar fi mai aproape, dar să nu mi-l oferiți, fiindcă n-am să primesc. Am să continui cu această anchetă, și nici dumneavoastră, și nici banii de care dispuneți n-au să mă oprească. Dacă sînteți atît de nerăbdător să mă împiedicați să aflu adevărul, de ce nu-i dați lacheului dumneavoastră Hertz cîteva sute de dolari, ca să mă lichideze ? Probabil c-ar face-o și pentru mai puțin. Sheppey era asociatul meu. Nu-mi pasă de loc dacă era sau nu un bun asociat. În meseria mea, nimeni nu poate omorî un detectiv, și apoi să scape. Avem aceleași sentimente ca și poliția, cînd e ucis un polițist. Vîrîți-vă asta în mintea dumneavoastră obsedată de bani, și nu încercați să mă mai mituiți !

M-am întors și-am pornit pe drumul lung spre ieșire. Tăcerea ce se așternuse în urma mea era penibilă.

I

M-am întors cu maşina la bungalow, plin de gînduri. Am băgat automobilul în garaj, ca să nu rămînă în soarele arzător, am descuiat uşa de la intrare şi-am pătruns în dormitor. M-am dezbrăcat la piele, am pus nişte chiloţi de baie, am luat un prosop şi-am coborît la mare.

Am înotat timp de douăzeci de minute, apoi m-am întors la bungalow şi m-am aşezat pe verandă la umbră, cu picioarele pe grilaj, ca să studiez diversele aspecte descoperite.

Aveam de ales care dintre Thrisby şi Bridgette Creedy minţea. Povestea spusă de Thrisby mi se părea acceptabilă, iar Bridgette avea toate motivele să mintă, deşi nu eram absolut sigur că minţise.

Ceea ce trebuia să hotărăsc era dacă nu cumva asasinarea Thelmei Cousins era o diversiune menită să-mi abată atenţia de la altceva. Eram absolut convins că plicul de chibrituri nu reprezenta nimic pentru Bridgette, dar însemna foarte mult pentru Thrisby.

M-am întrebat dacă merita să mă duc la el acasă, să aştept pînă pleacă şi să răscolesc prin casă. Aş fi putut da peste ceva care să-mi ofere dezlegarea misterului. M-am întrebat dacă avea vreun servitor care să locuiască acolo. M-am gîndit c-ar fi o idee grozavă să mă duc pe-acolo chiar astă-seară.

Tocmai îmi aprindeam o țigară, cînd am auzit telefonul sunînd. M-am sculat, m-am dus în sufragerie, am ridicat receptorul și-am spus :

— *Hello.*

— Tu ești, Lew ?

Era glasul lui Margot.

— Nu mă așteptam să te aud — i-am răspuns. Unde ești ?

— La mine acasă. Am reflectat la plicul acela de chibrituri.

M-am așezat pe brațul unui fotoliu și-am pus telefonul pe genunchi.

— Sînt absolut sigură că-i aparținea lui Jacques Thrisby — continuă ea.

Nu i-am spus că și eu mă gîndisem tot așa.

— Ce te face să afirmi asta, Margot ?

— Țin minte că stătea în fața mea la masă. Țin minte că și-a scos portțigaretul. Avea atașat la el o brichetă, dar bricheta nu mergea. Și-a scos din buzunar plicul de chibrituri, însă între timp a venit un chelner și mi-a oferit foc. Thrisby a lăsat plicul de chibrituri și portțigaretul pe masă, alături de el. Le-a lăsat acolo și cînd a dansat cu Doris. Acum sînt absolut sigură că am luat plicul de chibrituri ca să-mi aprind o țigară. E foarte posibil să-l fi vîrît în poșetă, fără să-mi dau seama. Nu pot să afirm cu siguranță că așa s-a întîmplat, dar sînt convinsă că Jacques a lăsat plicul cu chibrituri pe masă.

— Se potrivește — i-am spus. Azi după-amiază cînd m-am dus la el, i-am arătat plicul. A reacționat ca unul care s-a așezat pe-o pioneză.

— Ai discutat cu el, Lew ?

— Era Bridgette acolo. Am sosit la momentul dramatic cînd ea era pe punctul să-l împuște.

— Să-l împuște ? Vocea ei deveni stridentă. O, Lew, desigur că nu-i adevărat !

— Poate că plănuise doar să-l sperie, dar eu am impresia că intenționa să-l omoare de-a binelea. El tocmai îi comunicase în mod brutal că i s-a făcut lehamite de ea.

— Trebuie să fie dementă ! Și ce-ai de gînd să faci în privința asta, Lew ? N-ai anunțat poliția ?

— Nu. Mă îndoiesc că Thrisby ar recunoaște că ea a încercat să-l omoare. Ar însemna doar să mă vîr în și mai mari încurcături, și nu-mi închipui că poliția are să întocmească acte de darea ei în judecată. Știai că are un revolver ?

— Nu.

— Cred că ea l-a angajat pe Sheppey. Thrisby așa a zis. Am vorbit cu ea azi după-amiază, dar susține că Thrisby minte. El mi-a spus că se încurcase cu Thelma Cousins, fata asasinată. Bridgette a aflat și l-a angajat pe Sheppey ca să-i supravegheze. Așa afirmă el, dar ea neagă.

— Fantastic ! O să afle și poliția ?

— S-ar putea. O să trebuiască să faci față, Margot. E o afacere criminală.

— Crezi că Bridgette are cumva legătură cu moartea lui Sheppey ?

— Nu știu ce să cred momentan.

— Ce-ai de gînd ?

În vocea ei răzbătu o notă de neliniște.

— Am să verific din nou cazul lui Thrisby. Știi cumva, Margot, dacă are vreun servitor acasă ?

— Da, un filipinez, dar nu doarme acolo. Vine de dimineață și pleacă pe la opt seara.

— Mă duc astă-seară să arunc o privire.

— Ce te-aștepți să găsești, Lew ?

— Nu știu, dar e surprinzător cîte poți găsi dacă-ți bați capul să cauți. Cînd te mai văd, Margot ?

— Vrei să mă vezi ?

— Nu pune întrebări fără rost. N-ai vrea să vii aici după zece și jumătate ? Aș putea să-ți spun ce-am descoperit acasă la Thrisby.

Ezită, apoi spuse :

— Bine, poate c-am să reușesc.

Perspectiva de-a o vedea iar noaptea aceasta mă înfiora de plăcere.

— Atunci, te aștept pe la zece și jumătate.

— S-a făcut. Fii prudent, Lew. Nu te apropia de casă decît dacă ești sigur că-i plecat. Nu uita ce ți-am spus : e primejdios și lipsit de scrupule.

I-am răspuns că n-am să uit și-a închis telefonul. Am stat o vreme și m-am gîndit, apoi am telefonat la Direcția Poliției de la St. Raphael. Cînd am obținut legătura, am întrebat dacă locotenentul Rankin e acolo. După un timp veni la aparat.

— Ce vrei ? bombăni el, cînd i-am spus cine era la telefon.

— Ai dat de urma daltei de spart gheața ? l-am întrebat.

— Dar ce-ți închipui, că sînt în stare să fac minuni ? Dălțile astea le poți cumpăra oriunde în oraș. Trebuie să fie sute pretutindeni.

— Mi se pare că nu înaintezi cu ancheta.

— Nu, dar e prea devreme. Nu-i o treabă ușor de rezolvat. Ai descoperit ceva ?

— Doar un amănunt care are să te necăjească. Încep să cred că nu Creedy l-a angajat pe Sheppey. Mi se pare că soția lui.

— Ce te face să crezi asta ?

— Din niște fragmente de discuție surprinse. Știi cumva dacă are un permis de purtat armă ?

— Unde te vîri, Brandon ? Vocea îi răgușise. Nu-ți dai seama că te joci cu dinamita dacă te legi de familia Creedy ?

— Știu, dar dinamita nu mă sperie. Are sau nu permis de purtat armă ? E important, locotenente.

Mi-a răspuns să aștept. După o lungă întîrziere, se întoarse.

— Are un permis pentru un revolver automat calibrul 38, seria 4557993. Îl are de trei ani.

Am notat pe o bucată de hîrtie numărul seriei.

— Mulțumesc, locotenente. Un ultim lucru. Ai aflat ceva de pe urma cercetărilor în viața Thelmei Cousins ?

— Nu, n-are nimic scandalos în trecut. Am cercetat, Hahn se pare că are dreptate. Nu ieșea cu bărbați. Mă uimește ce căuta cu Sheppey.

— Ai ultima ei adresă, locotenente ?

— Avea o cameră la numărul 379, pe Maryland Road. Proprietăreasa se numește doamna Beecham. N-ai să scoți nimic de la ea. Candy a stat o oră acolo. N-avea nimic de spus.

— Mulțumesc. Dacă aflu ceva nou, am să te chem.

Am închis telefonul. Am intrat în dormitor, m-am îmbrăcat, am vîrît pistolul calibrul 38 în tocul de la subsuoară, am ieșit din bungalow, am încuiat ușa în urmă și-am scos Buick-ul din garaj.

Se făcuse cinci și un sfert. La soare era încă foarte cald și în timp ce mergeam pe promenadă am văzut plaja, pe toată întinderea ei, ochi de lume. Am tras lîngă un polițai care își odihnea picioarele pe marginea bordurii și l-am întrebat unde e Maryland Road. Mi-a indicat direcția. Drumul se afla la periferie și mi-au trebuit douăzeci de minute, prin circulația intensă, ca să ajung acolo.

Doamna Beecham avea un trup trecut și gras, un surîs prietenos și o înclinare spre trăncăneală.

I-am spus că lucrez pentru ziarul *Courier* și-am rugat-o să-mi dea unele informații despre Thelma Cousins. Mă invită într-o odaie plină de mobilă îmbrăcată în pluș, cu un canar într-o colivie, trei pisici și o colecție de fotografii care păreau vechi de cincizeci de ani.

Cînd am luat loc, i-am spus că scriu un articol despre Thelma și-am întrebat-o dacă nu-i cunoștea vreun prieten. Fața grasă a doamnei Beecham se întunecă.

— M-a întrebat și poliția. N-avea prieteni. I-am spus adeseori c-ar trebui să-și găsească un tînăr simpatic, dar era așa de bigotă...

— Nu credeți c-avea vreun prieten secret, doamnă Beecham ? Știți cum se întîmplă. Unele fete sînt timide și nu recunosc că au o legătură.

Doamna Beecham clătină energic din cap.

— O cunosc pe Thelma de cinci ani. Dac-ar fi avut pe cineva, mi-ar fi spus. În afară de asta, ieșea foarte rar. Nu ieșea decît marțea și vinerea, după ce-și termina serviciul. Și atunci se ducea la biserică să-l ajute pe părintele Matthews.

— Ar fi putut să vă spună că se duce la biserică, dar să iasă în schimb cu un prieten. E cu putință, nu ?

— O, nu ! exclamă doamna Beecham și păru revoltată. Thelma nu era în stare de așa ceva. N-ar fi făcut un asemenea lucru.

— Primea vreodată pe cineva aici, doamnă Beecham ?

— Din cînd în cînd, cîte o prietenă. Două fete de la Școala de Ceramică și o alta cu care lucra pentru biserică.

— Nici un bărbat ?

— Niciodată.

— A vizitat-o vreodată un bărbat aici ?

— Nu. N-aș fi încurajat-o. Nu-mi place ca tinerele fete să primească bărbați în camerele lor. În afară de asta, Thelma n-ar fi fost în stare de așa ceva.

Mi-am scos portvizitul și i-am arătat o fotografie de-a lui Sheppey.

— A vizitat-o vreodată acest bărbat pe domnișoara Cousins ?

Cercetă fotografia, apoi clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată. Nu venea nici un bărbat la ea.

— Vreo blondă îmbrăcată elegant i-a făcut vizite ? O femeie de vreo treizeci și șase de ani... bogată ?

Începu să arate uimită.

— Nu. Doar cele trei prietene și părintele Matthews, nimeni altul.

Am avut impresia că Thrisby mințise cînd afirmase că Bridgette și Sheppey se duseseră acasă la Thelma.

— În ziua cînd a murit s-a întîmplat ceva neobișnuit ? A venit cineva s-o vadă, a primit vreo scrisoare sau i-a telefonat cineva ?

— M-a întrebat și polițistul. Nu s-a întîmplat nimic neobișnuit. Plecase, ca de obicei, la opt și treizeci, ca să fie la Școală la ora nouă. Se întorcea întotdeauna să ia masa de prînz. Cînd nu s-a întors, ca de obicei, m-am neliniștit. Cînd nu s-a întors nici după orele de serviciu, i-am telefonat mai întîi părintelui Matthews, apoi poliției.

Rankin avusese dreptate. Parcă săpai în beton. I-am mulțumit bătrînei, spunîndu-i că mi-a fost de mare ajutor, și de-abia am reușit să scap de ea.

În timp ce mă înapoiam la Buick, m-am simțit cam trist. Mi-am dat seama că nu făcusem progresul sperat. Acum eram aproape sigur că Thrisby mințise.

II

Pe la ora nouă, am pornit spre *White Château.* Se întuneca în timp ce urcam pe drumul de munte și, o dată cu asfințitul, soarele și marea deveniseră de un roșu-portocaliu. De la înălțimea drumului, vederea asupra lui St. Raphael City era măreață.

Nu prea eram însă într-o dispoziție ca să admir priveliștea. Aveam prea multe în cap și nu mă puteam opri să mă gîndesc că într-o oră și jumătate Margot avea să fie alături de mine în izolarea bungalow-ului.

Am condus repede, folosind farurile ca să avertizez mașinile venind din direcția opusă de prezența mea. Mă aflam la bifurcarea care ducea la *White Château* puțin după nouă și jumătate. Am lăsat Buick-ul la marginea drumului și am coborît pînă am dat de poarta de lemn. Am deschis-o și am pornit

încet pe cărare. Între timp, soarele apusese și se făcuse deodată foarte întuneric.

Adusesem cu mine o lanternă și cîteva instrumente pentru deschiderea unei ferestre sau a unui sertar încuiat. M-am oprit la marginea peluzei și m-am uitat la casa cufundată în beznă. Am traversat pajiștea în liniște, apoi am ocolit toată casa. Nu se vedea nici o lumină, dar mai înainte de a încerca să pătrund prin efracție, m-am apropiat de garajul dublu și-am apăsat pe clanța uneia din uși. La atingerea mea, clanța cedă și-am fost surprins să descopăr înăuntru un Packard Clipper. Am pipăit capota și-am simțit că-i rece. Evident, mașina nu fusese folosită toată ziua.

Mișcîndu-mă și mai prudent, am străbătut din nou pajiștea și-am urcat treptele terasei. M-am îndreptat spre ușa de la intrare și-am sunat.

Am așteptat timp de trei minute. Nu se întîmplă nimic. Nimeni nu răspunse la sonerie. M-am îndreptat spre glasvand. Pisica siameză apăru deodată din beznă și păși pe lîngă mine. M-am oprit în fața ușilor duble cu geamuri, am apăsat pe clanțe, dar erau încuiate. Pisica profită de ocazie ca să mi se încolăcească de picior. M-am aplecat s-o mîngîi pe cap, dar se îndepărtă repede, sări pe balustrada terasei și mă urmări de-acolo cu atenție.

Am scos din buzunar un șperaclu plat, l-am vîrît între uși și-am apăsat insistent pe clanță. Se auzi un clinchet brusc și ușa se deschise. Am împins-o și mai mult și-am rămas cu urechea la pîndă, dar nu se auzi nimic. Camera era cufundată în întuneric. Mi-am scos lanterna și-am trimis un fascicol de lumină prin încăpere.

Eram cam neliniştit din cauza Packard-ului aflat în garaj. Se putea ca Thrisby să nu fi părăsit casa, dar atunci de ce era întuneric peste tot ? Mi-am spus că probabil îl luase cineva cu automobilul său, aceasta fiind explicaţia prezenţei Packard-ului în garaj.

Am păşit în sufragerie, am traversat spre comutator şi l-am întors. În clipa aceea am avut un şoc. Într-un colţ, în diagonala marei camere, se afla un birou. Toate sertarele erau deschise şi un morman de hîrtii, scrisori, chitanţe vechi zăceau vraişte pe birou şi pe jos. În cealaltă parte a camerei se găsea un dulap cu nişte rafturi. Şi aceste rafturi atîrnau în afară, iar pe duşumea se vedeau alte hîrtii.

Se părea că altcineva mi-o luase înainte, şi-am înjurat în surdină.

Am traversat salonul pînă la uşă şi-am intrat într-un hol imens. În faţa mea, nişte scări duceau la etaj. Vizavi se mai aflau două uşi. Am deschis una din ele şi-am dat peste o sufragerie destul de încăpătoare. Şi aici, sertarele servantei erau trase, iar tacîmurile fuseseră aruncate grămadă pe jos. Am încercat şi cealaltă uşă şi-am nimerit într-o bucătărie luxos echipată, care nu fusese însă deranjată.

M-am întors în hol şi-am rămas la picioarele scărilor, ţinînd raza lanternei îndreptată sus, pe scări, în timp ce trăgeam atent cu urechea. Undeva în casă ticăia repede o pendulă, altminteri însă domnea o tăcere apăsătoare.

În acest timp mă întrebam ce căutase intrusul şi dacă găsise ceea ce căutase. Mă întrebam de asemenea cum va reacţiona Thrisby cînd se va întoarce şi va găsi toată dezordinea aceea. Eram curios să ştiu

dacă va telefona la poliţie, sau dacă nu va lua nici o măsură.

M-aş fi aflat într-o poziţie neplăcută dacă ar fi dat peste mine în casă şi, o clipă, am ezitat să mai urc scările. Eram absolut convins că orice m-ar fi putut interesa în acea casă fusese luat.

În cele din urmă m-am hotărît totuşi să arunc o privire rapidă şi prin restul locuinţei, apoi să plec cît mai repede. Am urcat scările cîte două odată şi am ajuns la o platformă lată şi întunecoasă.

Atunci am avut un şoc care m-a zgîlţîit îngrozitor. În timp ce plimbam raza lanternei de jur împrejur, am zărit într-un colţ îndepărtat al platformei o siluetă ghemuită. Părea gata să se repeadă la mine.

Mi-a sărit inima. Am făcut un salt înapoi şi lanterna îmi căzu din mînă. Se rostogoli pe duşumea, apoi pe scări, trimiţîndu-şi raza pe perete, apoi pe tavan, apoi pe balustradă, pînă ajunse în holul de dedesubt, lăsîndu-mă într-o beznă completă.

Am rămas înţepenit, răsuflînd printre dinţi şi cu inima zvîcnindu-mi să-mi spargă pieptul. Dar nu se întîmplă nimic. Pendula de la parter continua să ticăie repede, producînd un zgomot uriaş în liniştea de mormînt a casei.

Mi-am strecurat mîna în haină şi-am strîns degetele în jurul patului revolverului meu calibrul 38. L-am scos încet din toc şi-am tras cu degetul mare siguranţa.

— Cine-i acolo ? am strigat şi-am fost iritat să-mi aud glasul sunînd ca al unei bătrîne domnişoare speriate care se pomeneşte cu un bărbat sub pat.

Tăcerea continua să mă apese. Am tras cu urechea, complet nemişcat, cu privirea aţintită în bezna dina-

inte, unde văzusem silueta omului ghemuit. Se strecura oare spre mine ? Aveam să mă trezesc cu degetele lui căutîndu-mi gîtul ? Mi-am amintit brusc că Sheppey murise cu o daltă de spart gheața înfiptă în ceafă. Mă pîndea oare asasinul lui Sheppey ? Ținea în mînă o daltă de spart gheața ?

Ceva se mişcă lîngă picioarele mele. Am tresărit îngrozitor. Revolverul se descărcă cu o pocnitură care făcu să zăngăne uşile, iar eu sării înapoi, cu fața năpădită de năduşeală. Am auzit un mîrîit înfundat şi-o tîrşîitură, şi mi-am dat seama că pisica era aceea care venise şi se frecase în beznă de piciorul meu.

Am rămas nemişcat, cu spatele sprijinit de balustradă, în timp ce sudoarea curgea valuri de pe mine şi inima îmi zvîcnea.

Mi-am vîrît mîna în buzunar şi-am scos bricheta.

— Stai pe loc ! am strigat în întuneric. Dacă faci un pas, trag !

Am împins înainte revolverul, am ridicat mîna stîngă deasupra capului şi-am aprins bricheta. Mica flacără mi-a dat destulă lumină ca să văd că cel din colț nu se mişcase. Stătea încă ghemuit acolo pe vine. Un omuleț cu o față cafenie şi încrețită, cu ochii piezişi şi cu o gură mare şi rînjită, care lăsa să i se vadă dinții.

Se aşternu o tăcere care mă băgă în sperieți. Nimeni nu putea să stea atît de nemişcat, decît dacă era mort.

Lumina brichetei începu să se stingă. M-am dus în capul scărilor, apoi am coborît pînă unde căzuse lanterna, a cărei rază era îndreptată de-a lungul holului, spre uşa de la intrare. Am ridicat lanterna,

m-am întors și-am apucat-o din nou pe scări. Odată sus, am îndreptat lanterna spre silueta ghemuită.

Mi-am zis că trebuie să fi fost servitorul filipinez al lui Thrisby. Cineva îl împușcase în piept și el se ghemuise în colț ca să moară. La picioarele lui se strînsese o băltoacă de sînge, iar pe haina neagră de linon se vedea o altă pată întunecată de sînge.

M-am apropiat încet de el și-am vîrît arma la loc în toc. I-am pipăit obrazul cu vîrful degetelor. Pielea rece și mușchii tari ca niște scînduri mi-au trădat că era mort de cîteva ore.

Am răsuflat adînc și-am îndepărtat raza de lumină de la chipul mort. Două scîntei mari și vii se aprinseră în lumina lanternei cînd pisica se opri în capul scărilor, făcîndu-se ghem și mieunînd cum au obiceiul pisicile siameze cînd nu le place ceva.

Am urmărit pisica ce înainta încet pe platformă, cu capul în jos, cu mișcări sinistre de pisică sălbatică și cu coada tîrîș. Trecu pe lîngă filipinez fără măcar să se oprească și rămase înaintea unei uși, cu fața la mine. Se ridică pe labele din spate și lovi clanța cu laba din față. Lovi de trei ori, apoi miorlăi înfundat și lovi din nou.

Am înaintat încet, am ajuns la ușă, am întors clanța și-am împins ușor ușa. Se deschise larg. Dinăuntru se revărsară bezna și tăcerea. Pisica stătea în prag, cu urechile încordate, cu capul lăsat nițel pe o parte. Apoi păși înăuntru.

Am rămas pe loc, cu inima zvîcnind și cu gura uscată. Am îndreptat raza de lumină spre pisică. Raza prinse în cercul ei bine conturat pisica și o urmări pînă la piciorul patului. Pisica sări în pat.

Am mutat cercul de lumină şi-am tresărit violent. Thrisby zăcea întins de-a curmezişul pe pat. Era încă îmbrăcat în cămaşa de plajă, cu pantalonii scurţi roşii şi cu sandale.

Pisica se apropie de el şi începu să-l miroasă cercetător pe faţă. La lumina lanternei, i-am văzut chipul îngrozit şi strîmbătura rigidă, mîinile încleştate şi sîngele de pe cearşafuri.

Nu se zărea nici o urmă de rană sau de sînge pe cămaşa albă, dar eram sigur că, dacă-l întorceam, aveam să găsesc rana. Cineva îl împuşcase în spate, în timp ce încerca să fugă. În clipa cînd murise, căzuse pe pat.

III

Am plimbat raza lanternei pînă am descoperit comutatorul, şi-am aprins lampa. M-am reîntors la pat. La lumina lămpii, Thrisby părea mai mort decît la cea a lanternei.

Pisica se mişcă lent în jurul capului lui, ghemuită, cu coada întinsă, cu urechile lipite de cap. Mă privi lung şi furios peste faţa mortului.

M-am uitat prin odaie. O totală dezordine. Uşile dulapului din perete erau deschise. Hainele zăceau maldăr pe jos. Sertarele comodei atîrnau în afară. Cămăşi, ciorapi, cravate, gulere şi eşarfe se revărsau din toate sertarele.

M-am apropiat cu paşi ţepeni de pat. Pisica mă scuipă cînd m-am apropiat şi se ghemui cu ochii larg deschişi. Am întins mîna şi am pipăit-o pe-a lui

Thrisby. La o apreciere vagă, murise de cinci sau şase ore.

În clipa cînd m-am aplecat asupra lui, am lovit cu piciorul ceva aflat sub pat. Ceva tare. M-am lăsat în jos, am ridicat cearşaful şi-am scos la vedere un revolver automat calibrul 38.

Era arma pe care i-o înapoiasem lui Bridgette Creedy. Eram sigur, dar, ca să mă conving, am dus-o la una din lămpi şi m-am uitat la seria ei. Am găsit-o sub patul armei : 4557993.

Am scos încărcătorul. Se trăsese de patru ori. Cel puţin două dintre gloanţe fuseseră fatale.

Am rămas o clipă pe gînduri. Întregul aranjament părea prea pus la punct pentru a fi real. De ce să lase arma acolo, cînd poliţia avea s-o găsească ? Bridgette ştia că poliţia deţinea seria armei. Am aruncat arma dintr-o mînă într-alta, încruntat. Prea pus la punct, mi-am zis tot timpul. Apoi, dintr-un impuls brusc, am dat drumul revolverului în buzunar, am traversat odaia, am stins luminile şi-am coborît scările.

Am intrat în salon. M-am apropiat de barul pe care se afla telefonul şi-am făcut numărul de la reşedinţa lui Creedy. În timp ce aşteptam să se formeze legătura, m-am uitat la ceas. Era zece fără un sfert.

Vocea lui Hilton răsună la telefon :

— Reşedinţa domnului Creedy.

— Dă-mi legătura cu doamna Creedy.

— V-o dau pe secretara ei, dacă rămîneţi la telefon, domnule.

Cîteva clinchete, apoi glasul rece şi capabil, cunoscut, întrebă :

— Cine e la aparat, vă rog ?

— Lew Brandon. E acasă doamna Creedy ?

— Da, dar nu cred c-o să vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule Brandon.

— Trebuie neapărat să vorbească cu mine — i-am răspuns. Nu glumesc. Dă-mi legătura.

— Nu pot. Vreţi să rămîneţi la telefon ? Am s-o întreb dacă vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Înainte de-a o putea opri, plecă de la aparat. Am aşteptat, ţinînd strîns la ureche receptorul cu o forţă inutilă.

După o pauză lungă, secretara reveni la telefon.

— Regret, domnule Brandon, dar doamna Creedy nu doreşte să vă vorbească.

Mi-am îngăduit un zîmbet trist.

— Poate că nu doreşte, dar n-are încotro. Spune-i că un vechi prieten de-al ei a murit. L-a împuşcat cineva în spate şi s-ar putea ca poliţia să fie pe drum pentru a-i pune unele întrebări.

Am auzit un uşor suspin.

— Ce-aţi spus ?

— Ascultă, dă-mi-o pe doamna Creedy. Nu-şi poate permite să nu vorbească cu mine.

Urmă o altă pauză lungă, apoi un clinchet, şi Bridgette Creedy rosti :

— Dacă mai am multe neplăceri cu dumneata, am să mă adresez soţului meu.

— Perfect — i-am răspuns. O să-i placă. Dacă aşa credeţi, n-ar strica să discutaţi cu el chiar acum, fiindcă vă aşteaptă mari neplăceri, dar nu din cauza mea. În această clipă, Jacques Thrisby zace în pat cu un glonţ calibrul 38 în el. E mort ca fişa dumneavoastră de impozite de anul trecut, iar automatul dumneavoastră calibrul 38 e chiar lîngă el.

Am auzit-o că-şi trage lung şi dureros respiraţia.

— Minţi !

— Foarte bine, dacă vă închipuiţi că mint, aşteptaţi pînă va ajunge poliţia la dumneavoastră. Nici nu-mi pasă, de altfel. Îmi risc pielea telefonîndu-vă. Ar trebui mai curînd să chem poliţiştii.

Se aşternu o lungă tăcere. Am ascultat bîzîitul liniei şi respiraţia rapidă şi speriată a femeii, apoi zise :

— E într-adevăr mort ?

— E mort în toată regula. Ascultaţi, unde aţi fost între orele cinci şi şase astă-seară ?

— În camera mea.

— V-a văzut cineva ?

— Nu. Am fost singură.

— Nici secretara nu v-a văzut ?

— A fost plecată.

— Ce-aţi făcut cu arma pe care v-am dat-o ?

— Am pus-o într-un sertar din dormitor.

— Cine avea acces la ea ?

— Nu ştiu. Oricine. Am pus-o pur şi simplu acolo.

— A venit cineva azi să vă vadă ?

— Nimeni.

M-am uitat lung la perete, încruntat, apoi am rostit :

— Nu ştiu de ce fac asta pentru dumneavoastră, dar în orice caz am luat arma. Ar putea s-o identifice datorită glonţului. Dacă vor reuşi, veţi avea neplăceri, dar există şansa să nu reuşească. Cred că cineva a montat în aşa fel asasinarea lui Thrisby, încît să cadă asupra dumneavoastră, dar s-ar putea să mă înşel. Fiţi prudentă şi rugaţi-vă lui Dumnezeu. Aveţi o şansă să scăpaţi din asta, dar nu e grozavă.

Mai înainte să-mi poată răspunde, am dat drumul receptorului în furcă. Apoi am stins luminile din salon, mi-am croit drum cu ajutorul lanternei pînă la ușile duble, le-am închis bine în urmă, am luat-o repede pe potecă, trecînd de poartă pînă la locul unde îmi lăsasem Buick-ul.

Nici o mașină nu trecu pe lîngă mine cît timp am coborît drumul de munte. Vedeam luminile strălucitoare din St. Raphael City de fiecare dată cînd coteam. Păreau amăgitor de frumoase.

Se făcuse zece și un sfert cînd am parcat lîngă bungalow-ul liniștit și cufundat în beznă. În timp ce mă dădeam jos din mașină, am văzut staționat sub palmieri un Cadillac decapotabil, cu farurile stinse. L-am privit o clipă, apoi am urcat treptele de la intrarea bungalow-ului, am scos cheile, apoi, reflectînd din nou, am apăsat mai întîi pe clanță. Ușa se deschise și am pășit în holul întunecat. Am pipăit după comutator, dar am rămas trăgînd cu urechea, cu mîna pe patul revolverului.

O vreme îndelungată domni liniștea, apoi Margot vorbi din beznă :

— Tu ești, Lew ?

— Ce faci acolo în întuneric ? am întrebat, apropiindu-mă de ușă.

Lampa din hol răspîndea destulă lumină ca să-i văd silueta. Stătea întinsă pe lungul prici de sub fereastră, cu capul sprijinit de fereastra scăldată în razele lunii.

— Am sosit mai devreme — spuse ea. Îmi place să stau la lumina lunii. Nu aprinde lampa, Lew.

M-am îndepărtat de ușă și am scos cele două arme. Le-am vîrît în sertarul cuierului aflat chiar lîngă intrarea principală, mi-am scos pălăria și-am lăsat-o pe

un scaun din hol. Apoi am păşit în salon, croindu-mi drum printre diferitele mobile pînă am ajuns lîngă ea.

Din cît o vedeam, nu avea pe ea decît un capot de mătase neagră. Prin deschizătura capotului i se zăreau genunchii goi. Întinse mîna.

— Vino şi stai jos, Lew. E atît de plăcut aici, nu-i aşa ? Uită-te la mare şi la desenele făcute de razele lunii.

M-am aşezat, dar nu i-am luat mîna. Aveam încă în faţa ochilor chipul mort al lui Thrisby. Spectacolul strica atmosfera de intimitate. Simţi imediat.

— Ce s-a întîmplat, dragul meu ? Ceva neplăcut ?

— Margot... M-am oprit, apoi am continuat : Ai fost cîndva îndrăgostită de Thrisby, nu ?

Am simţit-o că devine rigidă. Mîna îi căzu deoparte.

— Da — răspunse ea după o lungă ezitare. De mult. A fost unul din acele lucruri inexplicabile. Cred că m-a cucerit vitalitatea lui, ca şi colosala-i aroganţă. Slavă Domnului că n-a ţinut mult. N-am să-mi iert niciodată c-am fost atît de caraghioasă.

— Toţi regretăm unele lucruri — i-am spus, căutînd în buzunar o ţigară.

Am aprins-o. La lumina brichetei am văzut că-şi ridicase capul de pe pernă şi se uita la mine cu ochii larg deschişi.

— S-a întîmplat ceva, nu ? Ai fost acolo ? I s-a întîmplat ceva lui Jacques ?

— Da. A murit. L-a împuşcat cineva.

Se prăbuşi la loc pe pernă şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

— Mort ? Scoase un geamăt slab şi reţinut. O, Lew ! Ştiu că s-a purtat neruşinat cu mine, dar era totuşi... Stătea nemişcată, răsuflînd repede, în timp ce eu mă uitam pe fereastră. Singura lumină dintre noi venea de la vîrful roşu al ţigării mele. În cele din urmă zise : E opera lui Bridgette, fireşte...

— Nu ştiu a cui operă e.

Se ridică brusc în capul oaselor.

— Fireşte că-i a lui Bridgette ! A încercat să-l împuşte şi azi după-amiază, nu ? Dacă n-ai fi împiedicat-o, l-ar fi ucis. Doar tu mi-ai spus. I-ai dat arma îndărăt ? Îşi dădu jos picioarele de pe prici. S-a dus acolo şi l-a omorît ! De data asta n-o să scape !

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Am să-i spun totul tatii. El o să scoată adevărul de la ea !

— Să presupunem că reuşeşte... Ce s-ar întîmpla atunci ?

Îşi întoarse capul. Deşi nu-i vedeam chipul în beznă, îmi dădeam seama că se uita la mine.

— Păi, are s-o izgonească ! Are să divorţeze de ea !

— Credeam că nu vrei să amesteci poliţia în treburile astea ! i-am spus calm.

Am zărit prin fereastră farurile luminoase ale unei maşini ce se apropia vertiginos de drumul aspru, şi ochii mi-au rămas la beculeţul roşu de pe capota ei.

— Poate că n-ai să mai poţi evita amestecul poliţiei în treburile astea, Margot — am spus şi m-am ridicat. Iat-o, a şi sosit.

CAPITOLUL TREISPREZECE

I

La lumina crudă a lunii, l-am zărit pe locotenentul Rankin, urmat de sergentul Candy, coborînd din mașina poliției. Șoferul în uniformă rămase la volan.

Am ieșit pe verandă pentru a-i întîmpina, în clipa cînd am văzut că se îndreptau spre trepte. M-am așezat drept în fața lui Rankin, așa că trebui să se oprească cînd mai avea doar două trepte de urcat.

— Vreau să discut ceva cu tine — zise el. Să intrăm înăuntru.

— Uită-te în spate, locotenente — i-am șoptit încet, astfel încît să n-audă Candy. Poate te răzgîndești.

Întoarse capul și zări Cadillac-ul decapotabil. Se uită și mai la dreapta și văzu Buick-ul, apoi se întoarse și privi lung la mine.

— Ce vrei să spui ?

— Fac prinsoare că știi al cui e Cadillac-ul. N-ai fost încă avansat, locotenente. Dar dacă intri în casă, ai toate șansele să nu mai fi avansat niciodată.

Își scoase pălăria, o privi, își plimbă nerăbdător degetele prin păr, își puse pălăria la loc pe cap și se retrase cu trei pași.

— Vino — zise el — o să discutăm în mașină. Mergem la locuința lui Thrisby.

— Mergi singur, locotenente. Eu, unul, am treabă. Nu sînt de loc atît de interesat de cazul Thrisby. Trebuie să mă îngrijesc de proprietara Cadillac-ului.

— Vii de bună voie sau te iau cu forța ? spuse el, brusc violent.

Candy înaintă, cu mîna vîrîtă înăuntru în haină.

— Foarte bine, dacă așa stau lucrurile — am zis și-am coborît treptele. Ce vrei, locotenente ?

— Nu mă duce pe mine ! se răsti violent Rankin. Chiar acum ai venit de la locuința lui Thrisby, nu ?

— Asta o să fie greu de dovedit — am spus și m-am așezat pe bancheta din spate a mașinii.

Rankin se sui lîngă mine și Candy lîngă șofer.

— Dă-i drumul ! strigă Rankin.

Mașina porni.

Am privit înapoi la bungalow, întrebîndu-mă ce gîndea Margot. N-am văzut nici un semn din partea ei. În cîteva minute avea să se îmbrace și-avea să fie departe. Regretam că mă dusesem la *White Château*.

— Dă-mi pistolul ! se răsti Rankin.

— N-am nici un pistol la mine.

Rankin îi ceru șoferului să oprească. Cînd mașina stopă, spuse :

— Unde e ?

— În bungalow.

— Hai înapoi — zise Rankin cu o notă de enervare în glas.

Șoferul întoarse mașina și conduse repede pînă ajunserăm din nou la bungalow.

— Du-te cu el — îi spuse Rankin lui Candy. Vreau arma lui.

M-am dat jos din mașină și, însoțit de Candy, care se ținea scai de mine, am urcat treptele, am împins ușa, am aprins lumina și am traversat spre cuier. Am încercat să maschez cu trupul deschiderea sertarului, dar Candy mă împinse la o parte, trase sertarul și scoase revolverul meu calibrul 38.

— Asta e ? întrebă el.

— Da.

Mă uitam în sertarul meu gol, simţind cum mă trece un fior pe şira spinării : arma lui Bridgette dispăruse !

Candy scoase încărcătorul şi se uită pe ţeavă. Apoi îl mirosi, bombăni şi dădu drumul revolverului în buzunar.

— Al cui e Cadillac-ul de afară ?

— Întreabă-l mai bine pe locotenent.

Mă privi, se strîmbă şi dădu din umeri.

— Să mergem.

— Ce înseamnă toate astea ? am spus, întrebîndu-mă dacă Margot asculta.

— Pe cine îţi închipui c-ai să păcăleşti? zise el dezgustat. Te-am văzut şi cînd ai intrat la Thrisby, te-am văzut şi cînd ai ieşit.

— A, da ? Şi de ce nu m-ai arestat, sergent ?

— Nu primisem pînă atunci ordin să te arestăm — zise Candy — dar acum avem.

— Al cui ordin ?

— Al căpitanului.

— Holding ştie ?

Candy mută guma de mestecat prin gură.

— Poţi să-l dai uitării pe Holding. În oraşul ăsta, situaţia se schimbă de la ceas la ceas. Hai, nu vrem să-l facem pe căpitan să aştepte.

Ne-am întors la maşină. Cînd am intrat înăuntru, Rankin zise :

— L-ai găsit ?

— Mda — răspunse Candy şi i-l înmînă. S-a tras recent cu el.

— Pot să dau o explicaţie — am spus. Doar nu încercaţi să dovediţi că eu i-aş fi ucis pe cei doi, nu?

— Nu încercăm nimic — zise Rankin cu o voce obosită și plată. Gura ! Mi s-a cerut să te aduc și te aduc.

— Ce s-a întîmplat cu Holding ?

— Ai să descoperi singur. Rankin se lăsă în colțul mașinii. Acum te rog să taci !

Nu s-a mai rostit nici un cuvînt în tot timpul acestei rapide călătorii pînă la Crest.

Stăteam și cugetam. Și deodată mi-am dat brusc seama că găsisem dezlegarea întregii afaceri. Nu eram absolut sigur, dar, deodată, cuburile care nu aveau nici un sens căpătară o semnificație. A fost una din acele intuiții pe care le ai cînd te dai un pas înapoi, ca să privești toate cuburile, și vezi pe neașteptate o legătură care mai înainte nu însemna nimic.

N-am mai avut însă timp să mă entuziasmez de această descoperire, fiindcă sosisem la *White Château.* Ne-am dat jos din mașină.

— Du-te îndărăt cu mașina la bungalow — îi spuse Rankin lui Candy. Ia-l și pe Jackson cu tine. Faceți o percheziție. Aduceți aici orice găsiți pe acolo. Dă-i drumul.

Candy păru surprins, dar se reîntoarse în mașină, iar șoferul se așeză din nou la volan.

— Crezi că ea o fi plecat între timp ? mă întrebă Rankin în clipa cînd mașina poliției porni.

— Da. Ce s-a întîmplat cu Holding ?

— Te-ai ars, Brandon. Creedy a ajuns la o înțelegere cu judecătorul Harrison. Holding sprijină acum iar administrația. Momentan nu mai există nici o opoziție.

Asta îmi strica toate planurile.

— Hai ! zise Rankin. Nu trebuie să-l facem pe căpitan să aştepte. Să nu avem neplăceri. Ţi s-a spus să nu te amesteci, aşa că nu poţi să zici că n-ai fost prevenit.

— Holding mi-a spus să-mi văd de anchetă.

— Nu-ţi dai seama că-i un ticălos ? răspunse Rankin nerăbdător. Hai !

Am luat-o pe aleea care traversa pajiştea ducînd la intrarea în casă. Toate luminile erau aprinse. Trei poliţişti în uniformă băteau de colo-colo terasa.

Am trecut prin uşile cu geamuri şi am intrat în salon. Un grup de poliţişti însărcinaţi cu luarea amprentelor şi mai mulţi fotografi erau în plină acţiune. Nici unul nu se sinchisi să mă privească.

Rankin îl întrebă pe unul din ei :

— E aici căpitanul ?

— E sus, domnule locotenent — zise detectivul, privind cu atenţie la o amprentă descoperită pe marginea mesei de servit cocteiluri.

Am păşit în hol. Doi oameni în haine albe coborau o targă pe care era întins un corp acoperit cu un cearşaf. După mărime, bănuiam că era trupul filipinezului. Ne-am dat la o parte şi i-am urmărit pe cei doi cum traversează cu paşi grei holul şi ies prin uşile cu geamuri.

— Hai — zise Rankin. Mergi tu primul.

Am urcat scările, iar la un semn al lui din cap am intrat în dormitorul lui Thrisby.

Thrisby zăcea încă pe pat. În picioare, privind pe fereastră, se vedea silueta enormă a căpitanului Katchen. Doi poliţişti în civil cercetau diversele sertare din cameră. Nu se zărea nici o urmă a pisicii siameze.

Am înaintat în încăpere și m-am oprit la picioarele patului. Nu m-am uitat la Thrisby.

Rankin se sprijini de cadrul ușii, cu mîinile în buzunare și cu ochii ațintiți la spinarea lată a lui Katchen.

Katchen nu se întoarse. Continuă să privească pe fereastră. Din gură îi ieșeau șuvițe de fum de țigară de foi, împrăștiindu-se apoi prin odaie în nori mici și cenușii, ce treceau prin apropierea mea. Miroseau urît și tare.

Timp de două minute lungi și neplăcute nu se petrecu nimic, apoi Katchen bombăni :

— I-ai luat revolverul ?

Rămase mai departe cu spatele la mine. Vechea tehnică de a zdruncina nervii și de a zdrobi rezistența.

Cînd Rankin părăsi cadrul ușii, unul dintre ceilalți detectivi se deplasă acolo și-i luă locul. Era o indicație că nu se așteptau să mă reped la ușă ca să fug pe scări.

Rankin îi înmînă lui Katchen revolverul meu. Acesta din urmă avea o labă atît de uriașă, încît arma părea o jucărie în mîna lui. Katchen o luă, mirosi vîrful țevii, deschise arma, se uită la butoi, scoase încărcătorul și verifică gloanțele. Își ridică umerii masivi și-i întinse arma lui Rankin. În momentul cînd acesta o luă, spuse :

— I-ai pus cătușele ?

Pe fața lui Rankin, mușchii se încordară.

— Nu, domnule căpitan.

— De ce nu ?

Sarcasmul din glasul lui ar fi înghețat sîngele oricui. Nici pe-al meu nu-l încălzi.

— N-am crezut că-i necesar.

— Nu eşti plătit ca să crezi. Pune-i-le acum !

Rankin scoase o pereche de cătuşe din buzunarul pantalonilor şi se apropie de mine. Avea o figură impenetrabilă. I-am întins încheieturile mîinilor şi el le fixă.

— I le-am pus, domnule căpitan — zise el şi se îndepărtă de mine.

Katchen se întoarse încet. Chipul lui brutal se înnegrise din pricina sîngelui congestionat. Ochii lui mici erau la fel de neastîmpăraţi şi de sălbatici ca şi cei ai unui elefant turbat.

— Aşadar, ţi-ai închipuit c-ai să scapi, copoiule — zise el, privindu-mă feroce. Ţi-ai închipuit că amicul tău Holding o să te scape de mine. Ei bine, am să-ţi arăt ce rău te-ai înşelat. În timp ce vorbea se apropia încet de mine şi vedeam scîntei mici şi roşii jucîndu-i în ochi. De cînd aşteptam o altă şedinţă cu tine, copoiule — continuă el — dar să fiu al dracului dac-aş fi crezut c-am să am ocazia să-ţi pun în spinare o acuzaţie de dublă crimă.

— Nu mi le poţi pune mie în spinare — i-am spus, pîndindu-l. Sînt morţi de cinci sau şase ore, şi o ştii prea bine.

Pentru un om de dimensiunile lui, era într-adevăr în stare să dea o directă. I-am văzut stînga venind spre capul meu şi am evitat-o exact la timp. Am simţit cum încheieturile lui de fier îmi zgîrie urechea, dar mi-a fost cu neputinţă să-i blochez pumnul drept cu mîinile mele încătuşate. Mă izbi cu forţa copitei unui asin.

M-am prăbuşit şi-am rămas cu genunchii ridicaţi, încercînd să-mi recapăt respiraţia. Un minut întreg

am făcut efortul să respir. Apoi l-am auzit pe Katchen răcnind :

— Ridicați-l !

Unul dintre detectivi mă apucă și mă tîrî în picioare. M-am sprijinit de el, m-am îndoit, iar el mă împinse și se dădu la o parte.

Se așternu o tăcere grea, în vreme ce căutam să-mi revin. După un timp, am reușit să mă îndrept. M-am pomenit cu Katchen în față, cu un zîmbet batjocoritor pe buze.

— Ai să mergi la poliție, copoiule — zise el, scuipînd fiecare cuvînt — și-ai să fii închis într-o celulă, dar vei avea companie. Am vreo trei-patru băieți cărora le place să-i înmoaie pe cei încăpățînați. După ce-au să termine cu tine, ai să fii încîntat să recunoști patru crime, nu numai două.

Mi-am dat seama că dacă-i răspund ceva, are să mă lovească din nou. Nu voiam să mai primesc o altă directă. Am rămas pe loc, cu privirea la el.

— Și dacă nu pot să-ți pun în spinare o acuzație de crimă, copoiule — continuă el — o să te arestăm pentru efracție. Ai să încasezi trei luni, și în fiecare zi din acele trei luni unul din băieții mei are să te cotonogească. Ți-am spus să nu-ți vîrî nasul în această afacere, acum are să-ți pară rău că nu m-ai ascultat. Se întoarse către Rankin : Duceți-l la poliție și faceți-i actele de dare în judecată pentru asasinarea lui Thrisby și a filipinezului. Asta o să fie deajuns, pînă mai cercetez dovezile. Reușim noi să-l scoatem vinovat.

Cu o figură inexpresivă, Rankin se apropie și mă apucă de braț.

— Hai — zise el.

Katchen se îndreptă spre mine şi mă împunse în piept cu un deget cît o banană.

— Am să te fac să doreşti să fi murit, ploşniţă — mîrîi el şi îşi retrase mîna pentru a mă plesni atît de violent peste faţă, încît mă trimise împleticindu-mă spre Rankin. Luaţi-l de-aici pe ticălosul ăsta, să nu-l mai văd — răcni el — şi zvîrliţi-l într-o celulă !

Rankin mă înşfăcă de braţ şi mă împinse afară din cameră. Am coborît împreună scările, am ieşit pe terasă şi-am luat-o pe aleea unde erau parcate trei maşini de-ale poliţiei. Nici unul din noi nu rosti un cuvînt. În clipa cînd am ieşit pe poartă, maşina poliţiei care mă culesese de la bungalow înaintă pe drum şi trase alături. Candy ieşi dinăuntru şi veni spre noi.

— Ai descoperit ceva ? întrebă Rankin.

— Un alt revolver. S-a tras recent cu el. Din încărcător lipsesc patru gloanţe. E calibrul 38 — zise Candy şi scoase din buzunar arma lui Bridgette Creedy.

— Unde l-ai găsit ? îl întrebai eu.

Se uită la mine.

— Sub patul tău. Acolo unde l-ai pus.

— Nu l-am pus eu acolo — i-am răspuns şi-am dat din cap. Nu bănuiesc însă c-o să mă credeţi.

Rankin se încruntă la mine.

— Îl duc la poliţie — îi spuse el lui Candy. Am să verific arma. Ai mai găsit ceva ?

— Nu.

— Ia una din maşinile astea şi du-te acasă — zise Rankin. Căpitanul dispune aici de toţi oamenii de care are nevoie.

— Perfect. Îl luați pe Brandon în mașina dumneavoastră ?
— Mda.
Se uitară unul la celălalt. Mi s-a părut că geana stîngă a lui Candy tresare, dar se poate să mă fi înșelat. Se pierdu în întuneric.
Rankin îmi făcu semn spre o mașină a poliției.
— Suie-te la volan.
— Repetă ce-ai spus ! i-am zis mirat.
— Tu conduci.
— Cu cătușe la mîini ?
Scoase cheia din buzunar și-mi desfăcu cătușele. M-am suit la volan și-am dat drumul la motor. Rankin se strecură lîngă mine, își scoase pachetul de țigări și-și aprinse una.
— O ții drept — zise el.
În timp ce urcam pe drumul de munte, am spus :
— Ai grijă ce faci cu arma aia, domnule locotenent. Am încetinit, m-am uitat la stînga și la dreapta, apoi am apucat-o pe șosea. E a doamnei Creedy.
— O să am grijă.
— Ce înseamnă maniera asta de a mă lua ? am întrebat. Trebuie să fie pentru prima oară în analele poliției cînd un prizonier se conduce singur la închisoare, cu un polițist care fumează, alături.
— Nu te duc la închisoare — zise Rankin. E ideea lui Katchen, care vrea să arate cît e de deștept. A ajuns să creadă că te-a speriat atît de rău, încît ai s-o întinzi din oraș și n-ai să mai calci pe-aici. Mi se cere să-ți ofer prilejul de-a scăpa.
Am fost atît de surprins, încît n-am mai spus nimic următoarele două sute de metri, apoi am început să gîndesc iar și deodată am izbucnit în rîs.

— Să ştii că m-a speriat destul de rău — i-am răspuns — dar nu chiar într-atît încît să mă facă s-o întind din oraş. Ţi s-a cerut să-mi spui asta ?

— Mi s-a cerut să mă uit în altă parte cînd ai să fugi — zise Rankin cu o voce plictisită. Mi-a trecut prin minte însă că poate n-ai să fugi.

— Nici n-aş fi încercat. Nu risc să mă trezesc cu un glonţ în spate. E ideea lui Creedy, fireşte. După ce-a încercat să mă mituiască cu o sută cincizeci de mii de dolari, acum vrea să mă sperie. Mi-am supt obrajii. De unde ştii c-am fost la Thrisby acasă ?

— Creedy a pus pe unul din informatorii lui să supravegheze casa — zise Rankin. Informatorul i-a telefonat, i-a comunicat că te-a văzut intrînd, iar Creedy i-a telefonat lui Katchen şi i-a cerut să te aresteze sub învinuirea de efracţiune. I-a mai cerut să bage frica în tine, să te bată bine şi apoi să te gonească din oraş. Ne-ai scăpat ca prin urechile acului şi nu l-am mai găsit decît pe Thrisby. Katchen a hotărît atunci să te sperie cu o acuzaţie de crimă.

— Nu-i pasă absolut de loc cine l-a ucis pe Thrisby ?

Rankin dădu nepăsător din umeri.

— O să se ocupe şi de asta la vremea cuvenită — spuse el indiferent.

— Informatorul l-a văzut şi pe asasin ?

— Nu. Supraveghează casa doar noaptea. Scoase arma lui Bridgette din buzunar şi o răsuci în palmă. Asta-i arma care l-a omorît pe Thrisby ?

— Da.

— Bridgette l-a omorît ?

— Întreab-o mai bine pe ea. Eu aş spune că nu.

— Nu poţi s-o întrebi astfel de lucruri pe soţia lui Creedy. De fapt nu poţi să-i pui nici un fel de întrebări soţiei lui Creedy, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba în oraşul ăsta.

— Nimeni n-ar trebui să dispună de o astfel de putere. Aşadar, Creedy a ajuns la o înţelegere cu judecătorul Harrison ?

— Mda. Nici nu era prea greu. Judecătorul n-are un sfanţ, dar are în schimb o soţie extravagantă. Creedy l-a mituit, aşa că s-a decis să iasă din campania politică. Mîine are să se anunţe în ziare.

— *Courier* are să fie încîntat.

— N-au ce să facă. Poţi să mergi înapoi la bungalow. Pe urmă fă-ţi mai bine bagajele, i-aţi maşina şi cară-te.

— Nu sînt încă gata să mă car — am spus în timp ce coboram drumul de munte şi intram pe Franklyn Boulevard. Am să plec doar cînd am să limpezesc misterul morţii lui Sheppey, nu mai înainte.

— Mai bine cară-te astă-seară, Brandon. Katchen a dat ordin în privinţa ta. Dacă n-ai plecat din oraş în două ore, ai să dai de dracu. Băieţii lui Katchen sînt experţi în montarea accidentelor. S-ar putea să-ţi pierzi un picior într-unul din accidentele montate de ei.

M-am uitat lung la el.

— Glumeşti ?

— Niciodată n-am vorbit mai serios — zise el grav. Pleacă din St. Raphael în următoarele două ore, sau ai să ajungi la spital. Nu-ţi rămîne nimic altceva de făcut. Băieţii ăştia dau năvală iute peste tine. Avem treizeci de maşini ale poliţiei în oraş şi oricare din ele te poate aranja. Nu-ţi face iluzii. N-ai

să poţi să le rezişti. Ai să te consideri fericit dac-ai să supravieţuieşti. Băieţii sînt maeştri în chestii de-astea.

Am reflectat la spusele lui în timp ce ne hurducăiam pe drumul gloduros ce ducea la bungalow. În clipa cînd am oprit şi m-am dat jos din maşină, i-am spus :

— Vrei să-mi dai arma, domnule locotenent ? Ar putea să-mi folosească, pe cînd dumitale tot nu-ţi trebuie.

— Te mai ocupi încă de Creedy ? întrebă Rankin şi îşi întoarse capul ca să se uite la mine.

— Mă ocup încă de asasinul lui Sheppey. Arma asta ar putea stabili o legătură. Am să ţi-o dau înapoi.

Ezită, apoi înălţă din umeri.

— Foarte bine. Mie tot nu-mi foloseşte. Katchen are s-o facă pierdută de îndată ce va afla că-i aparţine doamnei Creedy.

— Îţi mulţumesc, domnule locotenent. Ai fost un adevărat prieten. Îţi doresc să avansezi — şi i-am întins mîna.

Mi-o strînse, îmi dădu revolverul, apoi se sui la volan.

— Nu poţi să distrugi singur sistemul ăsta, Brandon — zise el serios, privindu-mă prin fereastra maşinii. Ticăloşii ăştia sînt prea puternici şi prea bine organizaţi ca să-i deranjeze un singur om, ca tine. O ştiu cît se poate de bine. Eu am renunţat să mai încerc. Întinde-o repede şi nu mai călca pe-aici.

Mă salută cu o mişcare a capului, întoarse maşina şi se pierdu repede în beznă

II

Cînd mă îndreptam spre bungalow, am văzut farurile unui automobil ce cobora iute drumul gloduros. Maşina lui Rankin se trase într-o parte, iar cealaltă trecu pe alături şi veni spre mine.

Am băgat arma lui Bridgette în tocul de la umăr şi-am aşteptat. M-am simţit deodată obosit, muşchii stomacului mă dureau de la directa lui Katchen şi nu voiam decît să dorm.

Maşina trase lîngă mine şi un tînăr înalt şi subţire se dădu jos din ea, apropiindu-se. Nu-l vedeam prea bine la lumina lunii, doar atît că părea destul de tînăr şi avea o pălărie moale împinsă pe ceafă.

— Domnul Brandon ?

— Da.

— Sînt Frank Hepple de la ziarul *Courier*. Domnul Troy mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră. E prea tîrziu ca să discutăm ?

Era prea tîrziu şi n-aveam chef de discuţie, dar Troy îmi spusese că băiatul era capabil, şi aveam nevoie de ajutor, aşa că i-am spus să intre.

— De unde aţi ştiut că sînt aici ? l-am întrebat în timp ce păşeam pe nisip spre bungalow.

— I-am telefonat locotenentului Rankin azi dupăamiază şi mi-a spus — zise Hepple. Am ceva pentru dumneavoastră. M-am gîndit că-i mai bine să vin aici şi să vă dau imediat informaţia.

Bungalow-ul era cufundat în tăcere şi respira o atmosferă de pustietate. Simţeam încă parfumul lui Margot plutind în aerul cald şi stătut. Am aprins

lumina, apoi l-am condus în salon, aprinzînd şi acolo lămpile în clipa cînd am intrat.

Ceasul de pe consolă arăta unsprezece şi douăzeci. M-am gîndit cam trist că dacă Rankin n-ar fi venit să mă tîrască cu el la locuinţa lui Thrisby, acum aş fi fost în braţele lui Margot.

M-am îndreptat spre bar, am găsit o sticlă de whisky Vat 69 plină şi-am turnat două porţii bune. Am dus paharele la o masă şi am luat loc.

M-am uitat la Hepple, care stătea cu spatele la cămin şi mă urmărea. Avea vreo treizeci de ani, o faţă subţirică şi plăcută, ochi inteligenţi şi o bărbie proeminentă. Părea genul de om care, odată pornit la o treabă, se opreşte greu.

— Serviţi-vă — i-am spus arătîndu-i paharul, apoi mi-am pus mîinile pe burta dureroasă şi-am încercat să mă destind.

Se apropie, luă unul din pahare, trase o înghiţitură bună, apoi, în timp ce întindeam mîna după paharul meu, vorbi :

— Domnul Troy mi-a spus să-l cercetez pe Hahn. Am săpat în trecutul lui şi-am dat peste o mină de aur.

— Cum adică ?

— M-am dus la el şi l-am întrebat dacă vrea să-mi dea un interviu — zise Hepple. A profitat imediat de prilejul de a-şi face reclamă pe gratis. Nu vă faceţi iluzii în ce-l priveşte. L-am convins să-mi dea un model brut, în lut, şi m-a lăsat să plec cu modelul. Nu era decît un proiect, dar pe el rămăseseră nişte amprente foarte clare. Hepple îmi zîmbi, încîntat de strategia lui. Azi-dimineaţă am dus modelul la Biroul Federal de Investigaţii, la cartierul general

de la Los Angeles. Au verificat amprentele şi aşa a ieşit la iveală toată povestea. Ridică paharul, bău şi-l flutură entuziasmat. Numele adevărat al lui Hahn e Jack Bradshaw. A stat la închisoare doi ani pentru trafic de stupefiante, în 1941. Cînd a ieşit, a plecat în Mexic şi Biroul Federal de Investigaţii i-a pierdut urma. A reapărut patru ani mai tîrziu şi a fost prins cînd trecea graniţa cu două geamantane pline cu stupefiante. De data asta s-a ales cu opt ani. Cînd a fost eliberat, Biroul Federal de Investigaţii l-a ţinut în evidenţă, dar acum se pare că s-a cuminţit şi s-a apucat de afaceri legale. Se ştie totul despre această Şcoală de Ceramică şi chiar au cercetat-o, dar se afirmă că nu-i nimic suspect acolo. Se aplecă înainte şi întinse un deget spre mine : Acum vine partea care are să vă intereseze. În timp ce-şi ispăşea ultima condamnare, Hahn s-a împrietenit cu un oarecare Juan Tuarmez, un alt traficant de stupefiante. Au ieşit împreună de la închisoare. Mi-a venit o idee în privinţa lui Tuarmez şi i-am rugat pe cei de la Biroul Federal de Investigaţii să-mi arate fotografia lui. Ghiceşti cine era ?

— Cordez ?

Hepple dădu afirmativ din cap.

— Exact. Cordez de la Musketeer Club. Cum îţi place asta ?

— Biroul Federal de Investigaţii ştie că-i aici ?

— Da, fireşte, dar n-au ce să-i facă. Şi-a ispăşit condamnarea şi, la suprafaţă, se ocupă cu un club foarte rentabil. Poliţia vine din cînd în cînd şi mai aruncă cîte o privire pe acolo, dar sînt mulţumiţi c-a renunţat la vechile lui practici.

— Nu s-au întrebat de unde a avut bani ca să deschidă clubul ?
— Au anchetat şi asta. Cordez le-a declarat că a fost finanţat de un grup de oameni de afaceri.
— Iar Hahn ?
— Aceeaşi poveste.
— Ştiţi cumva cine sînt oamenii de afaceri ?
— Creedy, evident.
— Biroului Federal de Investigaţii nu i se pare ciudat că aceşti doi puşcăriaşi se ocupă de afaceri în acelaşi oraş ?
— I-au pus sub urmărire o vreme. Cordez nu se duce niciodată la şcoală, iar Hahn nu calcă la club. Nici nu s-au văzut de cînd s-au mutat la St. Raphael.
M-am gîndit o clipă, apoi am spus :
— Am auzit că judecătorul Harrison a renunţat la politică.
— Şarpele ăla bătrîn ! zise Hepple şi se strîmbă. L-a mituit Creedy.
— Publicaţi asta ?
— Pentru nimic în lume ! N-avem nici o dovadă, dar ştim c-aşa s-a întîmplat. O să treacă mult pîn-o să apară cineva care să-l înlocuiască. Dar pînă atunci n-o să mai existe nici o opoziţie, iar banda de acum o să iasă din nou la alegeri. Se pare că ne aşteaptă o altă perioadă de administraţie coruptă.
— Poate că da, poate că nu. Aţi auzit ceva despre crimele de la *White Château* ?
Hepple dădu din cap.
— N-au nici o legătură cu Cordez şi Hahn, nu ? întrebă Hepple.
— Nu ştiu încă. Mă ocup de ele în clipa de faţă. Aveţi o casă de bani sigură la birou ?

— Bineînţeles.

Faţa lui Hepple trăda surpriza.

— Am ceva de care aş vrea să vă îngrijiţi — i-am spus şi am scos din toc arma lui Bridgette Creedy. Vreţi să puneţi asta în casa de bani şi s-o ţineţi acolo pînă v-o cer ?

— Desigur.

Luă arma, se uită la ea, ridică ţeava la nas şi o mirosi. Apoi îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— S-ar putea ca arma asta să fie cea care l-a ucis pe Thrisby ?

— Tot ce se poate. E un lucru pe care trebuie să-l aflu. Nu vreau să pierd arma şi cred că seiful dumneavoastră e locul cel mai indicat.

— N-ar fi bine s-o înmînaţi poliţiei ?

Am clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea s-o piardă.

Aruncă arma dintr-o mînă într-alta şi mă întrebă :

— Îl cunoaşteţi cumva pe proprietarul ei ?

— Am o idee, dar asta nu înseamnă că e persoana care l-a împuşcat pe Thrisby.

Dădu drumul revolverului în buzunar.

— Bine, e-n regulă. Sper că ştiţi ce-aveţi de făcut.

— Nu vă faceţi griji în această privinţă. Dacă am noroc, pînă mîine am un reportaj pentru dumneavoastră. Arma s-ar putea să fie elementul crucial al reportajului.

— Mai doriţi ceva de la mine ?

— Să fiţi la birou mîine toată ziua. S-ar putea să am mare nevoie de dumneavoastră şi trebuie să ştiu unde vă găsesc.

Mă privi grav, cu o expresie îngrijorată.

— Am impresia că ştiţi mai multe despre povestea

asta decît lăsați să se înțeleagă. S-ar putea să fiți într-o situație foarte delicată, domnule Brandon. N-ar fi mai bine dacă mi-ați spune ce știți, ca să lucrăm amîndoi asupra cazului ?

I-am respins oferta.

— Nu sînt încă gata. Am o mulțime de teorii, dar nici o dovadă.

— Păi, dați-mi teoriile. Ce se întîmplă dacă, înainte de-a fi gata să vorbiți, intrați în încurcături ? Există multe căi prin care o persoană care anchetează poate avea încurcături în orașul ăsta. Ce se întîmplă dacă sînteți ucis mai înainte de-a apuca să vorbiți ? N-o să ne-ajute cu nimic, nu ?

Am fost tentat să-i spun la ce gîndeam, dar mi-am dat seama că nu eram încă gata. Dacă voiam să-i trag lui Creedy preșul de sub picioare, trebuia să fiu absolut sigur de fapte.

— Am să vă telefonez mîine — i-am spus. Nu pot să fac mai mult acum.

— Foarte bine, dar nu rămîneți aici de unul singur toată noaptea. Sînteți singur la mai bine de un kilometru de oricine și de orice altă casă. Vi se poate întîmpla orice, și nimeni n-o să știe. Nu vreți să veniți la mine acasă astă-seară ? Puteți să dormiți pe sofaua mea.

Am clătinat din cap.

— Nu vă faceți griji din cauza mea. Sînt în siguranță aici. N-o să mi se întîmple nimic pînă mîine. Iar atunci, sper că va fi prea tîrziu ca să mi se mai întîmple ceva.

Înălță neputincios din umeri.

— Perfect. Dar mi se pare că riscați imens. Își scoase portvizitul, luă dinăuntru o carte de vizită și

mi-o dădu. Aveţi aici numărul meu de telefon acasă. Dacă aveţi nevoie de mine, am să fiu acasă pînă la ora opt dimineaţa, iar după aceasta sînt la birou.

— Aveţi grijă de arma aceea !

— Mă duc chiar acum la birou şi-o pun în casa de bani. La revedere.

— Ne vedem mîine.

— Şi fiţi prudent.

— Bineînţeles.

L-am urmărit cum coboară treptele şi se îndreaptă prin nisip spre maşina lui. Se întoarse şi-mi făcu un semn cu mîna, apoi plecă.

Am rămas pe verandă cu ochii la farurile din spate, pînă cînd au dispărut.

CAPITOLUL PAISPREZECE

I

Luna se înălţase deasupra palmierilor şi arunca umbre lungi şi negre. Marea era o oglindă de argint. Nu se auzeau decît zgomotele îndepărtate ale circulaţiei de pe promenadă şi mişcarea lentă a valurilor.

De pe verandă, am privit la luminile din St. Raphael City. M-a cuprins un sentiment de completă izolare şi m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să fi plecat cu Hepple. Dacă cineva avea intenţia să mă omoare, acest bungalow singuratic era locul ideal.

Mi-am pus mîinile pe grilajul verandei şi mi-am strîns umerii. Mă simţeam obosit şi îmi trebuia un efort ca să mă concentrez. Vedeam ferestrele lumi-

nate ale Școlii de Ceramică, departe, la dreapta, și m-am întrebat ce făcea Hahn, sau, ca să-l numesc pe numele lui adevărat, Jack Bradshaw, în această clipă.

Cunoșteam acum misterul din jurul plicului de chibrituri, dar acest lucru nu-mi dădea certitudinea identității asasinului lui Sheppey. Aveam sentimentul că mă aflu pe pragul descoperirii celui care l-a ucis, dar mai lipsea un cub ca imaginea să devină completă.

Nu avea nici un sens să stau acolo în întuneric. Mi-am zis că mai bine să mă duc la culcare. Nu mai aveam nimic de făcut pînă a doua zi dimineața.

M-am întors și-am intrat în salon. Am închis ușile cu geamuri și le-am încuiat, apoi am luat cele două pahare din care băusem împreună cu Hepple, le-am dus la bar și le-am așezat la loc. M-am uitat de jur împrejur ca să fiu sigur că nu a rămas aprinsă nici o țigară în vreo scrumieră, apoi m-am îndreptat spre comutatorul de lîngă ușă. În clipa cînd am întins mîna spre el, am auzit un sunet slab care mi-a trădat că nu mă aflam singur în bungalow.

O secundă am rămas nemișcat, conștient că mi-e frică și că gura mi se uscase brusc. Mi-am amintit că nu aveam nici o armă. Rankin mi-o luase pe a mea, iar pe-a lui Bridgette i-o dădusem lui Hepple. Mi-am amintit ce-mi spusese Hepple : „Sînteți singur la mai bine de un kilometru de oricine și de orice altă casă. Vi se poate întîmpla orice, și nimeni n-o să știe“.

Zgomotul indica prezența cuiva în dormitor. Era sunetul limpede al unui picior pus pe o scîndură care trosnește. Cineva se mișca furiș.

Am stins lumina şi camera s-a cufundat în întuneric. Prin fereastra mare am văzut luna. Lumina ei arunca o baltă albă pe covor în capătul îndepărtat al încăperii, dar locul unde mă aflam rămînea înecat în beznă.

Am stat încordat, trăgînd cu urechea şi cu inima zvîcnind. Am auzit din nou zgomotul acela din dormitor, apoi uşa trosni încet, începînd să se deschidă.

— Stai pe loc ! am strigat. Altminteri te trezeşti cu un glonţ în burtă !

În clipa cînd am vorbit, mi-am dat drumul în genunchi, aşteptînd o rafală, dar în locul ei am auzit un glas care vorbea înăbuşit, repede şi speriat.

— Tu eşti, Lew ?

Era vocea lui Margot.

— Asta-i bună ! am exclamat.

M-am ridicat şi-am aprins lumina.

Margot stătea în prag, cu ochii larg deschişi şi înspăimîntaţi, cu faţa încordată. Purta o cămaşă de noapte de nailon transparentă ca un geam. Arăta mai mult decît splendid. Părea de pe altă lume.

— O, Lew ! M-ai speriat de moarte !

— De moarte ? Dar ce m-ai speriat tu pe mine ! Era gata să am un atac de inimă. Ce faci aici, Margot ?

— M-am întors. Eram foarte îngrijorată din cauza ta, dragul meu. N-am ştiut ce să fac. Am plecat cu maşina pînă pe promenadă şi de-acolo m-am întors pe jos. Am aşteptat aici în întuneric. A venit poliţia, apoi a plecat. Mi s-a făcut frig afară, aşa c-am intrat iar, ca să te aştept. Tocmai m-am trezit.

Mi-am scos batista şi m-am şters pe faţă.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Și tu m-ai speriat de moarte. Am crezut că mi-a sunat ceasul.

— Îmi pare rău. Dormeam. M-am trezit tocmai cînd se stingeau luminile. M-am gîndit c-ai putea fi tu, dar m-am temut să te strig, în cazul cînd era altcineva. Așa că m-am strecurat la ușă ca să trag cu urechea. Cînd ai strigat cu vocea aia îngrozitoare, m-am speriat.

— Înseamnă că ne-am speriat amîndoi.

Veni repede spre mine și își aruncă brațele de gîtul meu. La contactul cu trupul ei dulce, care se abandona, lipit de-al meu, inima începu să-mi bată puternic. Mi-am plimbat mîinile de-a lungul spatelui ei lung, pe linia sinuoasă a șoldurilor, și-am tras-o spre mine.

— Sărută-mă, Lew...

Am sărutat-o, și Margot gemu încet, strîngîndu-se lîngă mine.

— O, iubitule...

Aveam nevoie de un mare efort de voință ca s-o împing de lîngă mine, dar am făcut-o.

— Suie-te în pat, Margot. Ai să răcești.

Își lăsă capul într-o parte și mă privi. Se roșise ușor, buzele i se depărtaseră și în ochi avea o expresie pe care o mai văzusem. Părea cea mai atrăgătoare femeie din lume.

— N-am să răcesc, dar am să mă sui în pat. Vii și tu ?

— Desigur. Dar întîi să fac un duș. Pe urmă sînt al tău.

— O, Lew, nu mi-ai spus... ce s-a întîmplat ? De ce-a venit poliția ?

Am ridicat-o în brațe, am transportat-o prin sa-

lon şi-am dus-o în dormitor. Pe pernă se vedea locul unde stătuse cu capul, iar cearşaful rămăsese dat la o parte de cînd se dăduse jos din pat. Am pus-o pe pat, am acoperit-o cu cearşaful şi am privit-o. Mă minunam cît era de frumoasă.

— Poliţia ? Am primit ordine să mă car imediat din oraş. Cred că sînt pe cale să-l descopăr pe asasinul lui Sheppey, Margot.

Făcu ochii mari şi îmi atinse faţa cu mîna.

— Pleci, Lew ?

— Aşa cred. Nu-i prea indicat să mai rămîn, dar, înainte de-a pleca, am de gînd să lichidez o bandă de aici. Am descoperit ce înseamnă plicul acela cu chibrituri.

— Serios ? Şi ce înseamnă ?

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am luat mîinile într-ale mele.

— Chibriturile sînt chitanţe pentru stupefiante.

— Chitanţe pentru stupefiante ? Cum adică ?

Se uită lung la mine. Avea o privire nedumerită.

— E destul de simplu. Cordez şi Hahn se ocupă de traficul de stupefiante. Sînt binecunoscuţi de Brigada de Stupefiante şi supravegheaţi permanent. Au fost condamnaţi mai de mult pentru trafic de stupefiante, ceea ce înseamnă că sentinţa următoare va fi pe viaţă. Atunci, s-au gîndit să formeze o asociaţie, şi lucrează după o metodă ce s-ar părea a fi sigură. Iată ce-au făcut : s-au mutat într-unul din cele mai bogate oraşe din ţară, unde au obţinut sprijin financiar ca să deschidă un club şi un atelier de ceramică, amîndouă afaceri perfect legale. Brigada de Stupefiante a anchetat şi n-a descoperit nimic suspect. Hahn şi Cordez au fost puşi sub suprave-

ghere, dar nici măcar nu s-au întîlnit şi nici nu se pare că au vreo legătură de vreun fel. Se ocupă însă, fireşte, tot cu traficul de stupefiante, lucrînd împreună, şi uite cum: Hahn primeşte stupefiantele, iar Cordez aduce clienţii. O mulţime de oameni bogaţi merg la clubul lui Cordez. Unii dintre ei vor să cumpere stupefiante. Cordez le vinde atunci un plic de chibrituri. Se duc apoi la şcoala lui Hahn — un loc destul de sigur, fiindcă e totdeauna un du-te-vino permanent de oameni acolo — şi, în schimbul unui chibrit, clientul primeşte atîtea grame de stupefiante. Hahn îi trimite apoi chibriturile lui Cordez, care îi achită suma cuvenită din încasări. În felul acesta, toată lumea e mulţumită şi în siguranţă. Cordez obţine banii, clientul primeşte raţia regulată de stupefiante, iar Hahn — banii pentru că-i aprovizionează cu stupefiante.

— E fantastic, Lew.

— Nu-i de loc aşa de fantastic. Traficul de stupefiante e o ocupaţie brutală, Margot. Biroul de Stupefiante cunoaşte aproape toate metodele folosite de traficanţi. Un traficant norocos trebuie să aibă mereu idei noi, iar Cordez şi Hahn au avut întotdeauna astfel de idei, pînă acum. Şcoala lui Hahn e situată ideal pentru a primi stupefiantele. O barcă poate veni noaptea fără ca nimeni să ştie. Iată, aşa stau lucrurile. Pun rămăşag pe ultimul meu dolar că acesta e misterul plicurilor de chibrituri. Am vîrît mîna în buzunarul pantalonilor şi-am scos plicul. Fiecare client are probabil altă serie de cifre, după care să fie identificat. Dacă pierde plicul, nimeni altul nu-l poate folosi. E ca un abonament pe trenul spre iad. Sheppey a pus mîna pe un astfel

de plic. Iată de ce-a fost ucis și de ce-au răvășit atît la el în cameră, cît și la mine.

— Jacques lua și el stupefiante ? întrebă Margot, cu ochii ațintiți asupra mea.

— E posibil. Oricum, știa de plic. Cînd am aprins unul din chibrituri, aproape că s-a trădat. Își dădea seama că aruncam nu știu cîte grame de stupefiante. Am vîrît plicul la loc în buzunar. Ei bine, mîine se va termina toată istoria. Predau plicul Biroului de Stupefiante de la Los Angeles, să se ocupe ei de afacere.

— Apoi pleci ? întrebă ea, strîngîndu-mi mîna. Nu vreau să pleci, Lew.

— Nu pot să rămîn aici — i-am răspuns și i-am zîmbit. Am biroul meu la San Francisco. Ce te împiedică să vii la Frisco ?

— Tata, firește. N-o să mă lase.

— Știi care-i nenorocirea cu tine ? am spus și m-am ridicat. Nu vrei să renunți la distracțiile tale și la banii tăi. Mai gîndește-te. Ar fi bine dacă l-ai uita pe bătrîn și-ai vedea ce înseamnă să-ți cîștigi singură pîinea.

Se lăsă pe spate, cu ochii arzători și îmbietori.

— Aș putea să încerc, dragul meu, dar ce-i cu dușul pe care voiai să-l faci ?

— Mă întorc imediat la tine.

Mi-am scos haina, m-am dezbrăcat de pantaloni și de cămașă și le-am pus pe un scaun, apoi, doar în chiloți, am intrat în camera de baie. Am închis ușa, am dat drumul la duș, și-am rămas lîngă ușă, cu inima zvîcnind.

Am așteptat aproape zece secunde, apoi am apu-

cat clanța și-am apăsat-o foarte ușor. Am întredeschis ușa doar atît cît să văd în dormitor.

Margot se dăduse jos din pat și stătea lîngă scaunul pe care îmi aruncasem lucrurile. Își vîrîse mîna în buzunarul pantalonilor și, în vreme ce-o urmăream, a scos plicul cu chibrituri. Pe figura ei se citea atît groaza, cît și ușurarea sufletească, ceea ce m-a impresionat foarte neplăcut.

Am întins mîna, am închis dușul, am deschis larg ușa și-am intrat în dormitor. Margot se întoarse brusc, cu ochii măriți, și își trase răsuflarea cu un țipăt scurt și slab.

Nici măcar nu m-am uitat la ea. M-am apropiat de pat și-am apucat perna care mai păstra încă urma capului ei. Am aruncat-o jos. Pe cearșaf, ascunsă pînă atunci de pernă, se afla o daltă de spart gheața cu mîner galben.

II

În tăcerea pe care aproape c-o simțeam, m-am uitat la Margot, care rămăsese ca împietrită, cu plicul de chibrituri în mînă și cu niște ochi enormi.

— Ți-ai închipuit c-ai să scapi, Margot ? am întrebat-o. Ți-ai închipuit într-adevăr că are să-ți meargă și a treia oară ?

Mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet.

Am luat dalta și-am răsucit-o între degete. Vîrful ei fusese ascuțit și părea fin ca un ac. Mă trecu un fior pe șira spinării cînd îmi dădui seama ce mult riscasem.

— Ai jucat bine rolul, dar nu destul de bine — i-am spus, cu ochii aţintiţi asupra ei. Ca actriţă ai fost superbă, dar eşti o mincinoasă de mîna a doua. Ai mers bine cu rolul pînă în clipa cînd ai vrut să mă convingi că plicul cu chibrituri era al lui Thrisby. Masa pe care mi-ai descris-o n-a avut loc niciodată. Thrisby agăţase chiar în seara aceea o fetişcană nouă, iar Bridgette fusese după el acasă. A fost o minciună grosolană, Margot, care m-a condus direct la tine.

Se aşeză brusc jos, cu faţa ascunsă în mîini.

— Mă miram eu că mi-ai pus acest bungalow la dispoziţie — am continuat. Se potrivea aşa de puţin cu obiceiurile tale ! Dar acum îmi dau seama că-ţi luai măsurile tale de precauţie. Dacă deveneam primejdios, puteai să scapi de mine. Bungalow-ul e un loc foarte potrivit pentru a ucide pe cineva, nu ?

Îşi înălţă capul. Avea faţa albă şi ochii îi străluceau. Arăta încă frumoasă, dar o frumuseţe dură şi primejdioasă.

— Şi-ai ascuns asta sub pernă — am spus, ridicînd dalta. Aşa se explică de ce asasinarea lui Sheppey a părut a fi opera unui expert, iar moartea Thelmei Cousins a fost provocată cu atîta neîndemînare. Cînd ai un bărbat în braţe, Margot, e uşor să întinzi mîna sub pernă, să iei dalta şi să i-o înfigi în ceafă. La fel intenţionai şi cu mine, nu ? Thelma, evident, se găsea în picioare cînd ai lovit-o, iar în acea poziţie era mult mai greu să ucizi cu precizie. M-am uitat la ea. Ei, spune ceva. Tu l-ai omorît pe Sheppey, nu ?

Margot dădu din cap.

— Nu înțelegi ? și cuvintele îi izbucniră. Mă șantaja. A găsit plicul și mi l-a furat. A spus că nu mi-l dă înapoi decît dacă-i cedez. A folosit forța împotriva mea. L-am ucis ca să mă apăr.

— Trebuie să înveți să minți mai bine, Margot. Sheppey nu era șantajist. Avea o groază de defecte, dar nu se cobora la așa ceva. Afacerea e mult mai complicată. Dă-mi voie să-ți spun eu ce cred că s-a întîmplat — i-am răspuns și m-am așezat pe marginea patului. Thrisby și cu tine erați în pană de bani. Erai îndrăgostită de el, iar el se părea că-i îndrăgostit de tine. Scotea bani de la Bridgette și-i cheltuiați amîndoi. Dar Bridgette nu era o proastă. A început să bănuiască ce se petrece. A rugat probabil pe cineva ca Hammerschult să-l angajeze pe Sheppey ca să te supravegheze. Trebuie să fi fost amuzant pentru Sheppey să te urmărească. Pun pariu că s-a îndrăgostit de tine mai repede decît mine. L-ai convins s-o înșele pe Bridgette și să nu-i spună că ești amanta lui Thrisby. Sînt absolut convins că l-ai răsplătit. Din nenorocire pentru el, a dat din greșeală peste afacerea cu plicurile de chibrituri. A pus mîna pe plicul tău. Trebuia să-l recapeți. Nu poți trăi fără injecția regulată de morfină, nu ? Așa că te-ai decis să-l ucizi.

— Nu ! exclamă ea, lovindu-și pumnii. Nu s-a întîmplat așa ! El m-a atacat...

— Iar tu ai avut la-ndemînă o daltă de spart gheața ? Ai plănuit-o, Margot.

— N-am plănuit-o ! Trebuie să mă crezi...

— Atunci de ce te-ai dus la el la hotel atît de savant deghizată ? Peruca neagră, ochelarii de soare, ca și îmbrăcămintea te-au făcut să te simți în sigu-

ranţă cînd l-ai atras pe Sheppey în cabina de la ştrand. Trebuia să fii sigură că nimeni de la hotel n-avea să te identifice. Detectivul hotelului a fost destul de deştept ca să vadă că te deghizaseşi, dar eu am fost destul de fraier ca să nu-l ascult. Fiindcă Sheppey o înşela pe Bridgette, a acceptat deghizamentul tău. Trebuia doar să susţii că Bridgette nu se cădea să vă vadă împreună, ca el să şi accepte peruca şi ochelarii de soare. Oricum, cred că i-ai aruncat şi lui aceeaşi privire îmbietoare ca şi mie. Lui nu-i păsa ce culoare avea părul tău, atîta vreme cît aveai de gînd să-ţi respecţi promisiunile faţă de el. L-ai dus în cabina de pe plajă şi l-ai omorît. Cînd ai descoperit că n-are asupra lui plicul cu chibrituri, i-ai luat cheia de la cameră, te-ai dus la hotel şi-ai căutat plicul, dar nu l-ai găsit.

Îşi încrucişă braţele la piept şi tremură.

— Nu vreau să te mai ascult ! zise ea. Nu-i adevărat !

— Fireşte că-i adevărat. Şi-am să-ţi mai spun ceva. Ai descoperit că Thrisby se încurcase cu Thelma Cousins. Se plictisise de tine, şi o fată nevinovată ca Thelma îl amuza. Ştiai că poliţia are să caute fata care a fost văzută în compania lui Sheppey. Ai sesizat o ocazie de a încurca ancheta şi de a scăpa în acelaşi timp de o rivală. Te duceai regulat la Şcoala lui Hahn, ca să-ţi iei porţia de stupefiante, aşa că trebuie s-o fi cunoscut şi pe Thelma. Nu-ţi venea greu s-o convingi să vină să înoate împreună cu tine. Probabil că i-ai spus că vrei să discuţi cu ea despre Thrisby. Ai dus-o la cabinele de pe plaja unde l-ai ucis pe Sheppey. Poliţia închisese ştrandul, aşa c-aţi fost singure acolo. Ai înjunghiat-o

şi-ai lăsat-o, crezînd c-a murit. Ai sosit tocmai la timp acasă ca să te schimbi, pînă am picat eu. Ţi-ai ascuns foarte bine panica, Margot, dar după plecarea mea ai început să te întrebi cîte ştiam. Aşa că mi-ai telefonat să-mi spui că Sheppey nu se dusese la Musketeer Club, iar eu, ca un fraier, ţi-am spus că plicul cu chibrituri era la mine. Te-ai dus în camera mea la hotel şi l-ai găsit, şi-ai fost destul de deşteaptă să-l înlocuieşti cu un plic obişnuit, cu speranţa că n-am să observ deosebirea.

Clătină violent din cap.

— Nu, Lew, te înşeli... Îţi jur că nu...

— Thrisby ştia că iei stupefiante — am continuat. Ştia că ai motive să vrei să scapi de Thelma. Ţi-ai dat seama atunci că te-ar putea trăda. Cînd ţi-am spus că Bridgette l-a ameninţat pe Thrisby că-l omoară, ai întrezărit ocazia de a-l reduce la tăcere şi de-a scăpa şi de Bridgette. Trebuie să recunosc, Margot, că ştii să profiţi de ocazii. Ţi-a fost destul de uşor să pui mîna pe arma lui Bridgette. Te-ai dus acasă la Thrisby şi l-ai împuşcat. Servitorul lui se afla în casă şi-a trebuit să-l omori şi pe el. Nu ştiu cum te-ai simţit cînd ai descoperit că-ţi uitaseşi poşeta aici şi că aveam din nou plicul tău de chibrituri, dar trebuie să fi fost destul de disperată. Atunci te-ai hotărît să scapi şi de mine, nu ?

Îşi înălţă capul şi mă privi lung, cu ochii negri plini de ură.

— Nu poţi dovedi nimic din cele afirmate — răspunse ea răguşit. Nu mi-e frică de tine.

— Ba da, ţi-e frică, Margot. Vinovaţilor le e întotdeauna frică.

Se ridică.

— Nu-mi poţi face nimic ! N-ai să îndrăzneşti să-mi faci ceva !

— Îmi pare rău, Margot, dar nu poţi fi lăsată să scapi pentru ce-ai făcut. Patru oameni au murit din pricina ta.

— Tata n-o să te lase să-mi faci nimic ! spuse ea cu respiraţia tăiată.

— Tatăl tău nu mai poate să facă nimic. Am să-i spun totul lui Rankin. Nici măcar această administraţie coruptă nu poate să muşamalizeze patru crime.

În timp ce vorbeam, Margot se dădu încet înapoi, pînă ajunse la o comodă, apoi se întoarse brusc, trase un sertar şi vîrî mîna înăuntru chiar în clipa cînd începusem să mă îndrept spre ea. M-am oprit deodată, căci se întoarse c-un pistol calibrul 25 în mînă.

— Ei bine — spuse ea cu ochii strălucitori — am să-ţi arăt că nu mi-e frică.

O voce moale şi efeminată vorbi din cadrul uşii :

— Nu te purta ca o caraghioasă, Margot.

Scoase un ţipăt uşor şi se suci. M-am uitat rapid peste umăr. În cadrul uşii stătea Lee Creedy. Era în haine de seară, cu o camelie la butonieră. Ochelarii lui cu ramă de corn i se odihneau pe frunte. Între buzele subţiri ardea încet o ţigară de foi.

— Dă-mi revolverul — spuse el şi întinse mîna.

Fără nici o ezitare, Margot se îndreptă spre el şi îi înmînă arma. Era albă la faţă şi tremura toată.

— Îmbracă-te — zise el. Arăţi ca o tîrfă în cămaşa asta de noapte transparentă.

Margot se duse imediat spre unul din dulapurile din perete, deschise violent uşa, smulse o rochie dinăuntru, fugi în camera de baie şi trînti uşa în urmă.

Ochii inexpresivi ai lui Creedy se mutară asupra mea.

— Îmbracă-te şi dumneata — spuse el. Am să aştept în salon.

Ieşi din dormitor.

Mi-am tras în grabă hainele pe mine. În clipa cînd îmi puneam haina, Margot ieşi din camera de baie netezindu-şi rochia pe trup.

— N-o să te lase să-mi faci nimic — spuse ea gîtuit. Sînt convinsă.

Fugi de lîngă mine în salon, iar eu o urmai.

Creedy bătea camera de la un capăt la altul. Mai ţinea încă arma în mînă. Pe chipul lui nu se citea absolut nimic.

— Stai jos — îi spuse el lui Margot, arătîndu-i un scaun. Apoi, uitîndu-se la mine, continuă : Şi stai jos şi dumneata.

Am luat loc amîndoi. Continuă să bată încăperea de la un capăt la altul, apoi spuse fără să se oprească din mers :

— Mi-a spus Bridgette că ai un bărbat aici. Am crezut de cuviinţă să vin să văd şi eu cine e. M-ai dezamăgit, Margot, dar cei mai mulţi copii îşi dezamăgesc părinţii. Poate că n-am fost un tată grozav pentru tine, iar mama ta a fost o femeie total destrăbălată, dar asta nu te scuză. Am auzit tot ce ţi-a spus Brandon. E adevărat ?

Nu îndrăzni să i se uite în ochii lui reci şi pătrunzători.

— Evident că nu — zise ea, încleştînd şi descleştînd pumnii. Minte !

— Atunci, spune-mi ce căuta dalta sub perna ta?

Începu să spună ceva, apoi se opri. Îşi pierduse deodată orice farmec. Părea bătrînă, învinsă şi complet pierdută.

— N-ai ce să răspunzi la asta? zise el. Ascultă-mă, Margot. Eu controlez acest oraş. Poliţia face ce-i cer. Brandon n-are nici o putere aici. Nu trebuie să-ţi fie de loc frică de el. Nu vreau decît adevărul, şi atunci am să fiu în stare să fac faţă situaţiei. Tu l-ai ucis pe Sheppey ăla?

Margot ridică privirea. Ochii ei îşi recăpătaseră încrederea.

— A trebuit, tată. N-am avut încotro.

Gura lui Creedy se strînse, altminteri expresia lui rămase neschimbată.

— Ce vrei să spui prin „n-am avut încotro"?

— Avea de gînd să-i spună poliţiei despre Cordez. Nu-l puteam lăsa.

— De ce nu?

Margot făcu un gest mic de disperare.

— N-ai să înţelegi...

— Încerci să-mi spui că iei stupefiante, nu?

— Da.

Creedy îşi scoase ochelarii, se uită lung la ei, îi puse şi îi ridică din nou pe frunte.

— Ce s-a întîmplat cu această Thelma Cousins? Începu să bată din nou camera. E adevărat c-ai omorît-o şi pe ea?

— A trebuit, tată.

— Şi pe Thrisby?

Închise ochii şi îşi strînse mîinile la piept.

— Da.

— Se pare că ţi-ai ratat îngrozitor viaţa, Margot — zise el fără s-o privească.

Margot rămase nemişcată, cu mîinile încleştate.

— Foarte bine — continuă el. Toată lumea are dreptul să-şi ducă viaţa cum vrea. Se apropie deodată de un fotoliu şi se aşeză. Ştii cît îmi vine de greu să cred c-ai fost în stare să faci toate astea, Margot. Nu va fi uşor nici să te scap din încurcătură.

Margot se apleca înainte, cu mîinile atît de încleştate, încît pumnii ei arătau albi.

— N-ai să-i laşi să mă trimită la închisoare, nu ?

— Nu, n-am să-i las s-o facă.

Rămase nemişcat, privind pe fereastră în timp ce reflecta. În afară de respiraţia ei grăbită şi speriată, în cameră domnea o tăcere deplină.

L-am urmărit neclintit, conştient de arma din mîna lui.

După cîteva minute, Creedy spuse :

— Ascultă, Margot. Trebuie să pleci imediat din St. Raphael. Scoase din portvizit un teanc de bancnote şi i-l aruncă astfel, încît îi căzu fiicei lui în poală. O să ai nevoie de bani. Du-te la mătuşa ta. Stai acolo şi încearcă să te porţi cum trebuie. O să mă îngrijesc eu de toate aranjamentele necesare aici. Ia maşina lui Brandon. E afară, aşa că poţi s-o foloseşti. Vreau să pleci cît se poate de repede la mătuşa ta. Ai înţeles ?

— Staţi puţin... — am început eu, dar n-am putut continua, căci Creedy ridică arma calibrul 25 şi o îndreptă spre mine.

— Gura ! zise el. Nu-mi lipseşte mult ca să te-mpuşc. Sarcina mea ar fi mult mai uşoară dac-ai fi

mort. Nu-mi da ocazia. Cu revolverul încă îndreptat spre mine, se uită din nou la Margot. Ai înţeles ?

Margot dădu din cap.

— Da.

— Atunci, pleacă.

— O să ai grijă să aranjezi totul pentru mine ?

— Fireşte. Pleacă acum. Ia maşina lui Brandon. O să am eu grijă să fie despăgubit. În timp ce Margot se ridica grăbită în picioare, el continuă : Sper ca noua viaţă pe care ai s-o începi să-ţi aducă mai multă fericire ca cea de pînă acum.

Nu-l mai asculta. Se uita la mine, ţinînd strîns teancul de bancnote, în ochi cu o expresie de triumf. Apoi fugi din salon, coborî treptele verandei, şi peste cîteva secunde am auzit motorul Buick-ului pornind.

— Pe ea o puteţi păcăli, pe mine însă nu — i-am spus lui Creedy. Sînteţi inuman. Nici un juriu n-ar fi vîrît-o în camera de gazare. Nu puteţi face una ca asta !

— Dar nici ca fata mea să putrezească la închisoare ! mi-o tăie el.

Se sculă în picioare, băgă arma în buzunar şi se îndreptă spre fereastră ca să urmărească luminile din spate ale Buick-ului ce dispăreau pe drumul gloduros în direcţia promenadei.

M-am întors şi-am luat-o la fugă din bungalow.

Creedy venise într-o limuzină Cadillac, mare, neagră. Se afla încă sub palmieri, cu farurile aprinse. Am alergat spre ea, m-am strecurat la volan, am dat drumul la motor, am întors maşina şi-am pornit vertiginos pe urmele Buick-ului.

Margot luase o distanță bună. Am zărit luminile din spate ale Buick-ului cînd am părăsit drumul gloduros și am apucat-o pe promenadă. Avea un avans de vreo cinci sute de metri.

Conduceam Cadillac-ul cît puteam de iute. Mașina se zguduia toată cînd roțile treceau la viteza aceea peste găurile din drum. Cînd am ajuns pe promenadă, am zărit cele două lumini de semnalizare cotind brusc spre Franklyn Boulevard. M-am întrebat dacă nu se întorcea cumva la apartamentul ei, ca să-și mai ia niște haine înainte de-a părăsi orașul, și speranțele mi-au renăscut.

Mi-era teamă să conduc prea repede. Rankin îmi spusese că patrulau treizeci de mașini de-ale poliției pe șosea. Dacă mă opreau acum pentru viteză excesivă, ratam orice șansă de-a o mai prinde.

Am văzut din nou Buick-ul pe Franklyn Boulevard, și-am înjurat în surdină cînd trecu de Franklyn Arms. Așadar, nu se oprea la ea acasă. M-am întrebat dacă nu observase Cadillac-ul și-am accelerat ușor, micșorînd distanța dintre cele două mașini.

Conducea repede, dar nu primejdios de repede. Am identificat un polițist care stătea la colțul unei intersecții. L-am zărit cum se încordează la vederea Buick-ului ce trecea pe lîngă el și cum se uită lung după mașină, nehotărît dacă să fluiere sau nu pentru viteză prea mare. Mi-am ridicat talpa de pe accelerator și-am apăsat pe frînă, încetinind în

clipa cînd treceam pe lîngă polițist. Apoi am accelerat din nou.

Mi-am dat seama că se îndrepta spre drumul de munte. Apoi, deodată, o mașină mare de-a poliției țîșni de pe o alee și se vîrî între mine și Buick. Dacă n-aș fi apăsat pe frîne, m-aș fi ciocnit de parașocul ei din spate. Cadillac-ul încetini și-o pierdui din vedere pe Margot cînd coti pe drumul șerpuitor de munte. Mașina poliției din fața mea țîșni însă înainte, luă primul viraj cu un scrîșnet de cauciucuri și porni vijelios după Buick.

Ceea ce mă temeam se întîmpla. Rankin spusese adevărul. Ordinul de a mă prinde, de a înscena un accident fusese dat. Cei doi polițiști cu șepci turtite, din mașina poliției, îmi recunoscuseră Buick-ul și îndeplineau ordinele. Era prea întuneric ca să fi văzut cine se afla la volan. Presupuneau în mod firesc că eu eram, părăsind orașul. Mai mult ca sigur că ordinul de înscenare al accidentului fusese dat de Creedy. Știuse că mașinile de poliție ale lui Katchen fuseseră alertate să lovească Buick-ul la vederea lui. O trimisese special pe Margot cu Buick-ul în direcția muntelui. Știa că, de îndată ce-și va da seama că o mașină a poliției e pe urmele ei, va încerca să scape. Știa că n-avea nici o șansă să întreacă o mașină de-a poliției. Aceasta era soluția : fără publicitate, fără judecată, și scăpa astfel de o fiică inutilă și degenerată.

Nu mai puteam face nimic ca s-o opresc acum, dar am continuat drumul, mînînd Cadillac-ul pe șoseaua șerpuitoare, cu farurile aprinse, ca să previn mașinile venind din direcția opusă. Auzeam urletul prelung al sirenei mașinii de la poliție dinaintea

mea. Dar cotiturile drumului mă împiedicau să văd cele două mașini ; uneori numai zăream sclipirile farurilor, cînd luau cîte o curbă.

Apoi le-am zărit deodată departe, sus, pe șoseaua plină de serpentine, și-am apăsat tare pe frîne. N-aș fi crezut posibil ca Margot să fi condus atît de repede, căci se afla acum la peste un kilometru și jumătate înaintea mea. Am sărit din mașină și-am rămas pe iarbă, cu privirea în sus. Șoseaua șerpuia pe munte și se vedea o bună bucată din ea.

Mașina poliției era doar la douăzeci de metri în urma Buick-ului. Farurile ei luminau viu parașocul Buick-ului, iar sirena urla fără oprire.

Nimeni n-ar fi rezistat mult timp la acea viteză pe un astfel de drum. Am văzut în față prima dintre curbele foarte abrupte.

Margot trebuie s-o fi văzut și ea. Șoferul mașinii poliției știa că în față era o curbă, căci încetinise și rămăsese cam la o sută de metri în urma Buick-ului. Margot se înscrise însă în curbă cu vreo nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Am auzit scrîșnetul cauciucurilor, cînd apăsă pe frînă. Razele lungi și albe ale luminii farurilor se întinseră în abisul negru întocmai ca antenele unei insecte imense, care simte primejdia.

Am simțit că-mi sare inima în clipa cînd Buick-ul părăsi drumul și zbură în aer. Un scurt moment, un moment de necrezut, se păru că înaintează prin văzduh. În tăcerea din jur, am auzit țipătul îngrozit al lui Margot, un țipăt care mi-a înghețat sîngele în vine, apoi Buick-ul se răsturnă și se lovi de o stîncă uriașă, ricoșă, alunecă într-un nor de praf, dezrădăcinînd pomi mici și rostogolind bolovani,

care plecară la vale huruind. Apoi, cu o bufnitură puternică și înfundată, se opri la două sute de metri de locul unde mă aflam.

Am fugit cum n-am fugit niciodată în viața mea. Nu mă gîndeam decît s-o scot dinăuntru mai înainte ca mașina sfărîmată să ia foc. Buick-ul zăcea pe-o parte, sprijinit de-un bolovan imens. Cînd am început să mă cațăr spre el, am simțit mirosul de benzină. Am ajuns la mașină. Era prea întuneric ca să se vadă în interiorul zdrobit. Am scos lanterna cu o mînă tremurătoare și-am plimbat raza ei prinăuntru.

Margot stătea ghemuită lîngă ușa șoferului. O dîră de sînge i se prelingea din gură pe bărbie. Părul ei blond și mătăsos îi acoperea aproape toată fața. Am văzut-o că mișcă degetele. Le încleșta și le descleșta.

Am vîrît mîna înăuntru și i-am dat la o parte încet părul blond și mătăsos. Ținea ochii închiși, dar la contactul degetelor mele îi deschise și ne privirăm unul pe altul. Încercă să spună ceva : buzele i se mișcară.

— N-am să te las — i-am spus. Au să te scoată fără să te doară...

Cuvinte inutile, dar nu-mi venea nimic altceva în minte.

Își mișcă încet capul. Apoi fața i se contractă. Încercă din nou să spună ceva, făcu o strîmbătură mică și patetică și muri.

Cînd m-am dat înapoi, farurile unei mașini luminară muntele. Un Lincoln opri pe șosea și Frank Hepple ieși din el apropiindu-se în fugă de mine.

— Am observat c-o urmărești și-am venit după dumneata — zise el. E moartă ?

— Da.

Se aplecă peste Buick-ul zdrobit, scoase o lanternă din buzunar și lumină interiorul. M-am așezat pe-un bolovan, am scos o țigară și am aprins-o. Mă simțeam cît se poate de rău. L-o fi omorît ea poate pe Sheppey, dar plătise pentru asta cu vîrf și îndesat.

Hepple se întoarse. Se duse la mașina lui, luă un aparat de fotografiat de pe bancheta din spate, se înapoie la Buick și o fotografie pe Margot de mai multe ori. Apoi reveni la mine.

— Hai — zise el. Te duc eu îndărăt. Cred că acum ești gata să vorbești.

M-am uitat în sus pe drumul de munte. Mașina poliției întorsese și gonea pe drumul șerpuitor. M-am suit în automobilul lui Hepple.

Creedy n-avea să scape de publicitatea de care se temea, mi-am spus. Ziarul *Courier* deținea arma care-l omorîse pe Thrisby. Poliția nu mai putea acum să mușamalizeze afacerea. Hepple putea să dovedească că banii lui Creedy îi finanțaseră pe Cordez și pe Hahn. Cînd va ieși la iveală istoria cu traficul de stupefiante, avînd legat de ea numele lui Creedy, acesta avea să fie un om sfîrșit la Raphael.

Am tras adînc din țigară și m-am lăsat pe spate.

— Da — i-am spus — acum sînt gata să vorbesc.

Sfîrșit

CUPRINS

Redactor : NATALIA PETRUŢ
Tehnoredactor : ŞTEFANIA MIHAI

Apărut 1969. Comanda nr. 9413. Hîrtie ziar de 50 g/m² 700×1000/32. Coli de tipar 9. A. 12 928. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 90 663 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti — Republica Socialistă România